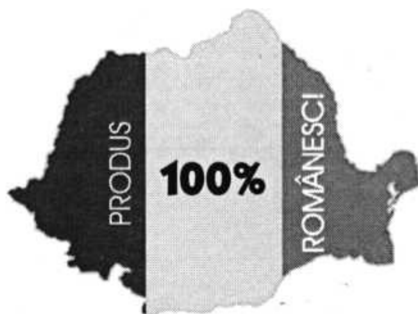
LUMI ÎNTREPĂTRUNSE

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # SCIENCE-FICTION # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

Mihai Grecu
LUMI ÎNTREPĂTRUNSE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GRECU, MIHAI
Lumi întrepătrunse / Mihai Grecu. - București: Pavcon, 2020
ISBN 978-606-9057-62-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Coperta: **Laurențiu Butuc**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-62-9

MIHAI GRECU

LUMI ÎNTREPĂTRUNSE

Editura **PAVCON**
București, România, 2020

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 Extra-Terestrul
2 Secretul emisferei
3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
4 Scornituri spăimântătoare
5 Rangkook
6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
8 Erezia egumenului Glicherie
9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
110 tragedie cerească
12Cetiți-le noaptea
13 Marginea curcubeului
14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
16 Manuscrisul episcopului Petronius
17Steaua fulgurantă - IVA 2
18Un român in Lună
19 Oameni pe care i-am cunoscut
20 Sawtooth
21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
23 A doua Lună a Pământului
24 Dialogul păsărilor
25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
281944 Ein Freak
29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
30CdT 1 - Bacteria nemuririi
31 CdT 2 - Cârligul spațial
32CdT 3 - Poarta mânturii
38 RSA - Auro Luck
39 Războiul Celestinei
40-49 Aripile Albastre
50 Sânge, Metal și Speranță
51 Decadența sufletelor noastre
52 Povestiri spăimântătoare
53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
58 învățătorul
59 Noaptea orașului ilustrat
60 Praf 3
61 Saurianul de metan - IVA 3
62 Artefactul
63 Casa fără cărți
#64Apophis
65 Parlamentul
66 RSA - Hora hoiturilor
67 Dragonul fără aripi
68 RSA - Judecata de Apoi
69 Avatarii faraonului Tlâ
70 RSA - România sub Asediu
71 Efectul Metamorphis
72 Dicționar de Enigme și Mistere
73 Elogiu muncii de partid
74 Insula pescărușilor
75 Aurul beznei
76 București, 2058
77 încăpățânarea Timpului
78 Deocamdată... enigme
79 Tunelul de la capătul lumii
80 Ultima frontieră
81- 83 Istoria Literaturii SF
84Orașele caracatițelor

Cealaltă lume

Salvele tunurilor laser ale kronylor deveniseră de nesuportat. Micuţii xyframi dădură înapoi, retrăgându-se în dezordine, pe cele opt picioare păroase, cu faţa spre inamic. Continuau, totuşi, să riposteze, cu săgeţi explozive. Se trezi, apucând să audă ultima ţiuitură a smartphone- ului. Yahim Cureg ar fi dat naibii soneria care-i întrerupea intempestiv, în fiecare dimineaţă, feeria onirică, dar era obligat să-şi câştige cumva existenţa. Stomacul nu se putea hrăni cu vise.

Invariabil, programul său zilnic de lucru era acelaşi. Dimineaţa: vreo trei ore de muncă pentru compania de jocuri IT, apoi puţin grădinărit, hrănirea animalelor din curte, o plimbare prin cartierul de vile, cu devotatul său patruped canin, un splendid ciobănesc mioritic alb ca neaua, de unde i se trăgea şi numele de Fulg, iar la prânz, parcurgerea ultimelor ştiri. După amiază: o tură de jogging pe câţiva kilometri, un mic duş, analiza imaginilor înregistrate de microscopul stereo-digital prin baleierea sfertului de hectar cu verdeaţă, urmate, la lăsarea serii, de contemplarea

bolţii cereşti prin telescopul performant din pod. Se concentra pe un sistem solar din Calea Lactee, apoi citea tot ce se ştia despre planetele sale.

înainte de culcare citea cel puţin zece pagini dintr-

o povestire SF sau fantasy, făcea puțină gimnastică, bea un pahar mare cu apă și se întindea în pat, complet relaxat, cufundându-se încet în altă lume.Visa întotdeauna ceva nou, cu ființe stranii trăind în medii ciu- date. Cu vremea, reusise să-si mențină luciditatea în timpul viselor, putând astfel să-și noteze, în ziua următoare, toate *evenimentele trăite.* își formase o bază de date consistentă pe computerul cuantic, fiind tot mai convins că vedea biosul planetelor din sistemul solar pe care-1 analiza înainte să adoarmă.

Avusese o viată destul de chinuită. Născut cu o boală genetică ereditară, care-i provoca edeme frecvente la cap și gât, scăpase de câteva ori, la mustață, de *Doamna cu coasa,* atunci când i se blocaseră căile respiratorii. Salvarea ajunsese de fiecare dată în ultimul moment, parcă împinsă de *îngerul său păzitor.* Tratamentul îl descoperise singur, de pe net, când împlinise cincizeci de ani și nu mai avea vreo șansă să-și întemeieze o familie. La puțin timp, i se prăpădiseră și părinții, cei mai buni prieteni, într-un interval de un an. Pesemne, nu puteau trăi despărțiți nici *dincolo.*

Nu-i plăcea lumea în care viețuia: prea multă prostie, egoism, mârlănie, atracție spre artificial și kitch.

Nu prea avea amici. Cei care mai gândeau erau o *rara avis,* deci dificil de depistat. Astfel, refugiul găsit în vise venise aproape ca ceva firesc.

Monotonia timpului, care se scurgea implacabil, fu spartă în ziua când îi căzu sub ochi un anunț interesant: Institutul Mondial de Studii Neurologice (IMSN) căuta voluntari, disponibili timp de o lună, pentru un proiect de cercetare în domeniul viselor. Pentru a fi eligibili, candidații trebuiau să descrie minimum o sută de vise avute în anul abia încheiat.

Completă într-o doară stufosul formular on-line, anexând rezumatele a nu mai puțin de șapte sute de vise. Nu-și făcea prea multe iluzii. Uită de cerere, absorbit de activitățile cotidiene. După o săptămână, se pomeni cu răspunsul: fusese selectat, alături de alți nouă, dintr-un total de aproape două mii. Peste două săptămâni trebuia să se afle la sediul central al institutului, din Surinam. Predă unui coleg proiectul IT la care muncea, convingând firma că lucrarea va fi gata la termen și, înarmat cu o cantitate neglijabilă de bagaje, se îmbarcă spre Paramaribo.

După câteva ore, ateriză, mutându-se într-un elicopter care-I lăsă în Pokigron, o așezare cochetă, amplasată la vărsarea fluviului Surinam în lacul Brokopondo. Clădirea institutului, ultramodernă, cu forme avântate, se desprindea din puzderia de căsuțe rustice, aflate la câțiva kilometri depărtare, precum o ra-

chetă gata să-și ia

zborul. La coborâre, pe micuțul heliport îl aștepta o mașinuță cu autopilot, programată să-l ducă unde trebuia. Timp de câteva minute, parcurse un gazon tuns impecabil, admirând peisajul luxuriant. Vehiculul îl lăsă la baza unui impresionant turn de sticlă, unde îl întâmpină o superbă metisă.

— Bun venit, mister Yahim. Mă numesc Jasmine Blomenstein. Voi fi persoana de contact pentru dumneavoastră. Imediat ce veți fi înregistrat, primiți un microdispozitiv prin care mă puteți apela la orice oră, în cazul unei probleme urgente, exceptând perioadele când participați la testele din proiect. In camera ce v-a fost repartizată aveți acces la un cuanticomputer legat la baza de date a proiectului. Rolul meu este să vă fac șederea la noi cât mai plăcută, adăugă ea, zâmbind șăgalnic.

— Ca să fiu în formă maximă la teste va trebui să am contact sexual cel puțin o dată pe săptămână, replică Yahim, aparent extrem de serios.

— Ne-am gândit și la acest aspect. Femei-robot, certificate din punct de vedere medical, sunt închiriate de institut, pe perioada experimentului.

Yahim își drese glasul, puțin stânjenit.

— în came și oase n-aveți? Știți, eu sunt un tip de modă veche, le prefer pe cele vii.

Tânăra făcu ochii mari. Nu prinsese gluma.

— Oferta noastră îndeplinește cele mai înalte standarde de calitate în privința calității pielii, sonorității, secrețiilor lubrifiante, capacității de excitare, a numărului de *poziții* cunoscute. Costurile sunt mult mai mici decât în cazul exemplarelor umane, iar resursele financiare ale institutului, pentru cheltuieli de protocol, sunt riguros dimensionate.

— Ok, am înțeles, murmură Yahim resemnat.

Jasmine continuă, trecând repede peste ciudata solicitare.

— Le veți găsi profilele în cuanticomputer. Selectați persoana dorită și noaptea în care vreți să vă viziteze. Ziua este în totalitate dedicată activităților de pregătire pentru admiterea în faza finală a proiectului. Și pentru femeile participante la teste avem, de asemenea, bărbați-roboți pregătiți să le satisfacă, la cerere, adăugă ea, parcă spunând o lecție învățată dinainte, ghicindu-i următoarea întrebare.

— Observ că nu v-a scăpat niciun amănunt, remarcă Yahim, încercând să pară ușor ironic.

— Cu cât vă veți simți mai bine, cu atât veți avea un randament superior la teste, replică Jasmine, extrem de serioasă.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare, părând suspicios.

— Oh, nu, să știți că eu sunt cât se poate de vie! râse ea, ca și cum îi citise gândurile.

Yahim se destinse.

— Acum, vă rog să mă urmați.

Tânăra își apropie ochii de un mic ecran încastrat în perete, lângă intrare, punându-și palma dreaptă pe o adâncitură din zid. După efectuarea scanării ocu-lar-palmare, ușa se deschise automat, silențios. Pă-trunseră într-un hol spațios. Jasmine îl conduse spre o cabină cilindrică, unde îl ajută să îmbrace un costum antiradiații, explicându-i că i se va copia matricea biologică. După ce rămase singur, podeaua începu să se rotească lent, efectuând zece rotații complete. Mai mult intui decât simți că organismul îi fusese transcris în cele mai mici detalii. Odată procesul încheiat, simpatica Jasmine îl conduse spre locul de cazare.

— Peste trei ore, toți candidații selectați vor fi pri-miți de mister John Wey, conducătorul proiectului, gânguri însoțitoarea, după care se făcu nevăzută.

Yahim privi în jur. *Apartamentul* se compunea dintr-o cameră mică, fără mobilier și o baie unde dușul, chiuveta și wc-bideul apăreau din perete, la o tastare de pe o consolă tactilă. Reglă temperatura, fă- cându-și un duș reconfortant, după care comandă coborârea patului și se întinse, destinzându-și mușchii.

îl năpădiră gândurile. Lăsase în urmă o țară în care, la jumătatea secolului, mișcarea de gherilă ar-mată împotriva unui regim corupt și totalitar lua am-ploare, iar victimele colaterale se înmulțeau. îi părea rău doar de Fulg, singurul său prieten adevărat. Nu-1 putuse lua cu el pentru simplul fapt că nu ar fi supor-

tat căldura și
umiditatea excesivă. îl lăsase în grija

unui vecin care avea o cățea splendidă, din aceeași rasă. Spera, astfel, ca animalul să suporte mai ușor despărțirea. Privi gânditor pe fereastră. De la peste cincizeci de metri înălțime, priveliștea era superbă: lacul întins, cu apă limpede, din care cioturile unei păduri inundate se ițeau ca o armată ciudată, încremenită în timp, părea o pată de azur într-o mare de verdeață, în timp ce pe fundal se profilau munți misterioși, învăluiți în ceața emanată de junglă.

Va găsi oare aici răspunsurile pe care le căuta? Era dator să încerce. Trebuia să se relaxeze. Voia să fie în formă la întâlnirea cu John Wey. Bănuia că ascunde multe secrete.

ft ft ft

Yahim și alți nouă oameni, cinci bărbați și patru femei, de rase si naționalități diferite, având montate fiecare la încheietura mâinii stângi câte o brățară multifuncțională pentru localizare-comunicare, așezați în semicerc, urmăreau cu aparent interes expunerea holografică prezentată de un John Wey virtual. în întunericul sălii, cei zece participanți la experiment nu se puteau vedea între ei. Lui Yahim i se spusese că fiecare va avea un *program de pregătire și testare individualizat.* Contactele cu ceilalți nu erau permise, ca să nu-și

influențeze visele unii altora. Yahim bănuia că, de fapt, prin această *procedură* se putea ascunde mai ușor decesul unora dintre ei în timpul experimentului. Numai astfel se justifica faptul că nu se puteau privi nici măcar de la distantă. Niciunul nu cunoștea identi ta tea celorlalți.

>

Șeful proiectului, un omuleț tuns scurt, cu un ten palid, ochi ușor ascunși în spatele unor ochelari fumurii, își controla foarte bine mimica și gesturile. Se scuzase că nu putuse veni personal să-i cunoască, fiind nevoit să călătorească pentru a obține noi surse de finanțare. Promise c-o va face în curând.

Lui Yahim, tipul nu-i inspira prea multă încredere. Wey tocmai spunea:

— Acum unsprezece ani, un grup internațional de fizicieni a luat Nobelul pentru fundamentarea teoretică a posibilității ca două universuri tridimensionale paralele, viabile, care se ciocnesc, să facă schimb de energie, și implicit, de materie. Prin univers viabil înțelegem unul cu funcție de undă mare, unde constantele naturii permit dezvoltarea vieții. In perioada scursă de atunci, mai multe colective de savanti s-au concentrat pentru descoperirea tipurilor de unde emise la momentul *coliziunii,* utilizând aparatură de ultimă generație. La capătul unui efort colosal de cercetare s-a descoperit că unele emisii provocate de astfel de *ciocniri* au o structură similară undelor de tip

theta, ce devin active în timpul viselor umane profunde. Dar nu puteau fi detectate, având o intensitate mult prea mică. Plecând de aici, institutul a pus la punct thetatronul, un aparat care reușește să multiplice de peste un milion de ori undele theta.

Savantul păru să facă o pauză pentru a-și regla suflul. Yahim știa însă că era doar un truc psihologic, pentru a mări efectul frazelor asupra auditoriului. Wey continuă, cu vigoare sporită.

— Voi ati fost selectati, dovedind că aveți cea mai ridicată intensitate a undelor theta. Cu ajutorul unui

program special, am verificat autenticitatea tuturor viselor trimise pe e-mail.

— Cum ați putut face asta? Un om poate visa orice? îl întrerupse o voce feminină din auditoriu.

Wey zâmbi îngăduitor.

— Timp de peste două decenii, institutul nostru a analizat milioane de vise, în contextul în care știam cele mai mici amănunte despre viețile *visătorilor.* Astfel, cu o probabilitate de 99,9%, am stabilit corelația dintre vis și cel care l-a visat. Concluzia a fost că preocupările, trăirile, personalitatea omului își pun o amprentă inconfundabilă asupra a ceea ce visează. Din acest motiv a trebuit să completați acele chestionare detaliate despre viețile voastre.

După o clipă de tăcere, șeful proiectului își reluă firul expunerii:

13

Lumi întrepătrunse Mihai Grecu

— Zilnic, în decurs de o lună, va trebui să dormiți în cabine speciale și să visați, cu undele theta puternic amplificate, căutând lumea unui univers paralel viabil. Utilizând alt dispozitiv revoluționar, *detectorul de contact interuniversuri - DCI,* încorporat într-un micro- cip montat în creierul vostru, vom stabili când universul nostru s-a ciocnit cu un altul la fel de viabil, într-unul din visele voastre. DCI-ul va detecta tipul emisiei specifice *coliziunii.* Totodată, prin intermediul său veți comunica cu omul vostru de legătură din cadrul echipei de monitorizare.

— Există vreun risc pentru organism atunci când ne vor fi amplificate undele cerebrale?

De această dată, vocea care pusese întrebarea era bărbătească.

— Vă asigur că modelul de căști neuronale pe care îl veți purta elimină orice pericol pentru sănătatea creierului, răspunse savantul, sigur pe el.

Minte de îngheață apele, concluzionă Yahim. *Mai mult ca sigur că creierul va fi supus unei presiuni enorme!*

— Căștile au fost testate pe oameni?

Wey păru ușor mirat de intervenția lui Yahim.

— Bineînțeles! întâi am folosit primate și, atunci când, după îmbunătățiri succesive, niciun exemplar din lotul martor nu a mai simtit vreun disconfort, am efectuat testele finale chiar pe membrii echipei de cercetare.

14

Se mai puseră câteva întrebări, la care Wey răspunse degajat. Savantul încheie sesiunea, aparent plin de entuziasm.

— începând din această noapte, aveți șansa să intrați în istorie, în cadrul proiectului COVUP - *Conectare prin Vis la un Univers Paralel.* Vă mulțumesc că ați acceptat să luați parte la acest experiment grandios și extrem de dificil. Indiferent dacă vom reuși sau nu, această încercare de avangardă va rămâne în cartea de aur a științei. împreună cu toată echipa de cercetare, vom fi permanent alături de voi. Vă urez succes!

Imaginea savantului dispăru la fel de brusc cum apăruse. Pentru Yahim avea să fie prima și ultima oară când îl întâlnea.

După prezentarea proiectului, Yahim fu supus unui set intens de exerciții fizice, terminat cu un cros de șapte kilometri prin jungla din jurul complexului. Doi indivizi bine legați îl încadrau, alergând alături de el,

obligându-1 la un efort susținut, forțându-i limitele. După amiază, când încă mai resimțea oboseala fizică, urmă o ședință de hipnoză care urmărea să-i golească subconștientul de orice *reziduu.* Experții îl examinară, declarându-1 pregătit pentru prima sesiune. Fu condus la un turbolift. Coborâră cu viteză în subteran. Observă severitatea protocoalelor de securitate. La fiecare trecere într-un alt compartiment trebuia să-și pună încheietura cu brățara în fața unui ecran de sca-

nare, fiind preluat de un alt însoțitor, care deschidea ușa următoare doar după identificarea palmar-oculară. Ajunse, în sfârșit, la destinație. în fața lui, zece cușete destul de strâmte, cam cât să încapă cel mult două persoane în fiecare, erau poziționate concentric în centrul unei săli spațioase. Aproape de tavan, pe pereții sălii, se vedeau, de jur-împrejur, geamuri mari, securizate, în spatele cărora se aflau operatorii ce monitorizau și controlau tot procesul, de la o serie de console tactile. Ghidat de o comandă vocală receptată în casca ce-i fusese montată, împreună cu un costum de protecție, la intrarea în sală, înaintă către cușeta ce-i fusese repartizată. Odată pătruns înăuntru, ușa se închise etanș, iar tăblia verticală de care își lipise picioarele, abdomenul și pieptul, rabată la orizontală. Nu văzuse thetatronul când intrase, dar știa că se ridica din podea, înconjurând ca un inel gigantic cușetele, la un metru depărtare. Sunetul unei muzici relaxante, adormitoare, începu să-i dezmierde auzul. Așa cum fusese antrenat, încercă să nu se gândească la nimic.

Treptat, precum un înotător care se scufundă tot

mai adânc, simți presiunea crescândă a undelor emise de thetatron. Exact când senzația devenise aproape insuportabilă, creierul reuși să se adapteze. Durerea se diminuă treptat.

Plonjă într-un vis lucid. Se plimbă pe un tărâm cu forme de viață ciudate, dar legile fizice erau cele din

universul știut. Poate chiar exista undeva într-o galaxie, dar nu era ceea ce căuta. A doua zi, tânăra Jasmine îi confirmă presupunerea. Undele emise în timpul visului nu corespundeau altui univers. DCI-ul nu se putea înșela.

TV

Timpul trecea, iar visele lui Yahim peregrinau numai prin universul cunoscut. Continua să le noteze, mai degrabă din reflex. Sistemul nervos se obișnuise cu emisiile thetatronului. După câteva ședințe, nu mai percepea durerea. In puținele momente libere, se conecta la net, urmărind știrile. Conflictul dintre forțele ce militau pentru o uniune mondială și grupările ce doreau menținerea unor entități statale independente se acu tiza. O treime din țări formaseră Uniunea Democratică pentru Globalizare / UDG, unde se promova pe scară largă inteligența artificială, având ca efect creșterea masivă a șomajului și, implicit, a nemulțumirilor. Promotorii globalismului încercau să substituie marile religii cu un nou concept, universul inteligent, amplificând revoltele zecilor de milioane de credincioși ferventi, de diferite confesiuni. Prima tabără deținea puterea financiară, dar făcea față destul de greu mișcărilor

de gherilă care se înmulțeau ca ciupercile după ploaie. Erau tot mai puține locurile

unde se putea trăi în relativă liniște. Chiar și în mica așezare din apropiere apăruseră niște indivizi ce agitau spiritele printre localnici, acuzând staff-ul institutului că era în slujba celor ce voiau să înlăture tradițiile și religiile locale. Momentan, nu reușeau să câștige prea multi adepți, întrucât majoritatea populației din regiune trăia din stipendiile primite de la institut.

Dezgustat, nemulțumit de lipsa progreselor din proiect, ajunsese să-și dorească încheierea experimentului, pentru a se retrage într-un loc izolat, trăind în lumea viselor sale.

Ultima zi de teste o întâmpină cu ușurare. Spera ca în noul cămin, descoperit prin Google Maps, să-și găsească liniștea îndelung căutată. Avea o ușoară stare euforică atunci când îl luă somnul, cu gândul că scapă de acest experiment chinuitor. La început păru că plutește singur în neant. Vidul nemărginit îl înconjura din toate părțile. Când spaima produsă de singurătate începuse să crească, zări în depărtare un punct mic, ce abia pâlpâia în întunericul dens din jurul său. Zbură spre el precum însetatul după o picătură de apă. Când ajunse în apropiere, constată că se afla lângă o structură ce aducea cu o deschizătură în spațiu. Fără să ezite, se avântă în ea. Nu apucă să meargă prea mult, că o forță de respingere necunoscută încercă să-1 împingă înapoi. Atunci auzi vocea gâtuită de emoție a Jasminei:

— Yahim, DCI-ul ne anunță că te afli în falia produsă prin ciocnirea universului nostru cu un microunivers viabil! Ceea ce pare să te tragă înapoi este forța de atracție mult mai puternică a universului nostru. Cu ajutorul theta tronului, îți vom amplifica puterea de înaintare!

Bucuria reușitei, împreună cu sprijinul promis, îi dădură puteri sporite. Se concentră intens și, cu eforturi mari, reîncepu să avanseze, chinuitor de încet. Turbulențe puternice îl aruncau dintr-o parte în alta a pseudo-tunelului îngust. înainta orbecăind, printr-o ceață densă, iluminată uneori de scurte străfulgerări. După câteva minute, ce părură o veșnicie, fu aruncat de-a berbeleacul prin capătul opus. Când se dezmetici, privi în jur. Pe un fundal bej, nu prea departe, se zărea ceva ce aducea cu o microgalaxie. Pluti într-acolo. Apropiindu-se, remarcă trei grupuri ca un fel de microsisteme solare rotindu-se în jurul unui obiect central ce ocupa cam trei sferturi din volumul așa-zisei galaxii. Se lăsă ghidat de intuiție când alese la întâmplare un simulacru de sistem solar. în jurul unui corp similar cu o pitică roșie, se roteau, pe traiectorii semănând cu ale electronilor în jurul nucleului de carbon, șase pseudo-planete. Le survolă pe rând, observând că cinci aveau o culoare uniformă, gri lucios, părând artificiale. Yahim porni spre singura dintre ele unde întrezărise zone verzi ce sugerau vegetație.

Pe măsură ce se apropia, remarcă sute de cargouri spațiale deplasându-se între cele șase planete.

Pentru aceste nave, Yahim, ce călătorea sub formă de spirit, era invizibil.

— Jasmine, se pare că navele care trec prin apropiere percep undele emise de spiritul meu, întrucât trimit câte o micro-navetă spre locul unde mă aflu!

— Nu le băga în seamă și vezi-ți de drum. Din imaginile procesate care ne parvin, par să dispună de o tehnologie relativ rudimentară, care nu le permite să te localizeze exact, darămite să înțeleagă cu ce au de-a face!

Se dovedi că tânăra avusese dreptate. Navetele-cercetaș se învârtiră năuce, în cerc, de câteva ori, apoi reveniră la navele-mamă. Yahim continuă să se apropie de prezumtiva planetă.

— Ai dreptul să-i pui un nume planetoidului, fiind primul om care-1 descoperă!

Ajuns aproape de suprafață, Yahim căută cu atenție ceva care să semene cu o așezare. Intr-un târziu, iden- tifică o por-țiune care emana o cantitate însemnată de fum.

Se consultă cu cei de la laborator.

— Dâra de fum nu e uniformă și provine de la o aglomerare de puncte ce pot fi colibe încălzite cu materiale inflamabile. Dacă era un vulcan, ar fi fost o singură sursă. In plus, mi se pare că văd ceva mișcare.

Voi denumi acest corp ceresc Urbis 1, întrucât pare-se că este locuit.

— Ok. Coboară, să cercetezi.

Nu se înșelase prea mult. Pe un platou stâncos, cu pereți verticali de câteva sute de metri, câteva mii de

adăposturi primitive, construite din blocuri de piatră și bolovani mari, cu acoperișuri din lemn, pufăiau prin coșuri improvizate.

Profitând de invizibilitate, Yahim asoliză în zona liberă din centrul satului circular, înconjurat de un zid gros de un metru și înalt de aproape cinci. Adăposturile erau așezate concentric în jurul unei piețe centrale rotunde, din care plecau câteva străzi înguste ce divizau așezarea în patru cartiere egale. Două aveau locuințe mai arătoase, unul - mai modeste, ultimul fiind ocupat de o singură clădire, un fel de cazemată gigantică.

A A A

Liniștea străzilor pustii fu spartă brusc. Intr-o ordine desăvârșită, grupuri masive de humanoizi, femele și masculi în număr egal, sumar îmbrăcați, ieșiră din cartierul sărăcăcios, îndreptându-se iute spre una din zonele de lux și dispărând în casele aferente. După un minut reapărură, mânând de la spate, cu ajutorul unor vergi subțiri, exemplare mult mai ară-

toase și mai bine îmbrăcate din aceeași specie. Toți se mișcau într-un ritm alert. Când unii dintre cei bine hrăniți încetineau, erau îmboldiți cu strigăte guturale și plesnituri de intensitate medie peste fese, recăpătându-și vioiciunea. După vreo duzină de ture pe străzile pietruite, *arătoșii* erau readuși la casele lor, iar mânătorii se întorceau în căminele lor prăpădite.

Yahim încerca un sentiment de ușurare, sperând

să găsească mai repede o formă de comunicare cu ființe ce păreau asemănătoare cu oamenii, din punct de vedere structural. Cu excepția unor forme mai alungite, a pielii bleu-violacee, ființele aveau nas, ochi, gât, urechi, sâni și degete, așezate la fel ca homo sapiens. Sistemul de comunicare părea însă mai apropiat de cel al maimuțelor.

Când își împărtăși gândurile celor de la monitorizare, răspunsul nu-1 surprinse prea tare.

— Nu te grăbi cu presupunerile. N-am văzut niciun vehicul de transport sau vreun cosmoport în apropiere, ca și cum n-ar avea vreo legătură cu civilizația *călătorilor spațiali.* Universul ăsta ascunde încă multe secrete. Du-te în clădirile din fiecare cartier si vezi ce se întâmplă înăuntru.

Yahim se conformă. Decise să înceapă cu zona selectă. Priveliștea care i se oferi reuși să-1 uimească. In toate camerele, mai multe perechi de sexe diferite, complet goale, copulau intens. Imediat ce un mascul

ejacula, partenera îi dădea să-i sugă lapte din sâni, apoi îl punea să bea o licoare dintr-un recipient aflat lângă ei. După ce se săturau, masculii, cu puteri refăcute, treceau la altă femelă, făcând schimb între ei. Yahim încercă să cronometreze durata *procesului* dar, după trei ore, renunță. Cuplurile păreau să aibă o energie inepuizabilă! O făceau pe la spate, sacadat, ca cimpanzeii, însă penetrarea era mult mai profundă. Yahim trebui să recunoască în gând că era și una din pozițiile sale preferate. Totuși, specia asta părea să n- aibă pic de imaginație. Yahim trecu rapid prin mai mult de o sută de *case.* Peste tot, vreo două mii de indivizi făceau sex concomitent.

— Pare un proces dirijat, în care cei mai înzestrați sexual au fost transformați în mașini de reproducere,

iar ceilalți sunt un fel de îngrijitori-supraveghetori, comentă Jasmine.

La noi, comportamentul în timpul actului sexual ne dezvăluie laturile personalității adânc ascunse în subconștient, iar plăcerea prevalează asupra necesității. Yahim se miră, în sinea lui, de ce spectacolul oferit îi sugerase acest gând.

Trecu la alt cartier. Aici, destinația clădirilor sugera un fel de matemități-creșe. Anumite încăperi erau rezervate celor pregătite să nască, altele erau ocupate de femele robuste, cu sânii umflați, ce alăptau fiecare câte doi bebeluși dolofani, întotdeauna de sexe dife-

rite. In ultima categorie de odăi, pui vânjoși, grupați pe vârste, se jucau vioi, sub atenta supraveghere și îndrumare a îngrijitorilor.

A treia zonă reprezenta locul de odihnă al slujitorilor. Aceștia dormeau câteva ore, cu schimbul, astfel încât numărul celor ce desfășurau activitățile în celelalte sectoare rămânea mereu constant. Remarcă cum toți sorbeau des dintr-o băutură cu rol energizant. II frapă faptul că aveau mișcări oarecum mecanice, schimbând între ei doar câteva mârâieli slabe. Părea că toti » se supuneau, cumva, unei forțe exterioare.

Ultima zonă se dovedi cea mai ciudată. Cele câteva sute de încăperi ale cazematei aveau formă de alveole, legate prin coridoare largi, cu ieșire directă prin cele patru ziduri exterioare, ce arătau ca o felie de șvaițer. Erau goale, cu excepția câtorva situate chiar în centrul clădirii, ocupate fiecare de câte un animal similar unor viespi gigant, de două ori mai masive decât specia humanoidă. Aparent imobile,

mega-viespile emanau o vibrație, percepută de Yahim, care se propaga către celelalte cartiere.

Un sunet prelung, ca de gong, venit din clădirea-ca- zemată, reverberă în întreaga așezare. O cohortă numeroasă de îngrijitori, deplasându-se în pas egal, se revărsă dinspre adăposturile lor spre cartierul-bordel. însă ceva nu se potrivea în peisaj. O tânără femelă, cu o constituție aparent mai fragilă decât restul, nu reu-

șea să țină ritmul. Mersul ei semăna cu al unui om cu *capul în nori,* visând cu ochii deschiși, desprins de realitatea înconjurătoare. Yahim fu fascinat de delicatețea ei, ochii mari, migdalați, cu pupile violet, părul ce-și schimba culoarea din roșu aprins în negru smoală, în funcție de luminozitatea zilei, trupul suplu ce părea că plutește. Deși rămăsese în urmă, ceilalți nu păreau deranjați. Yahim simți brusc simpatie pentru această ființă vulnerabilă, puțin mai înaltă decât restul, ce spărgea monotonia generală, făcând notă discordantă. In ciuda faptului că gravitația, la jumătate față de Terra, făcea ca deplasarea tuturor să fie mai ușoară și mai lentă, Yahim vedea un pas de balerină la o singură băștinașă. , *

Atacul veni chiar când *selectații,* însoțiți de *îngrijitori,* ieșeau din clădirile destinate orgiilor sexuale. Cincizeci de zburătoare de talia unui rinocer adult, asemănătoare unor libelule uriașe, apărură ca din senin deasupra așezării, coborând iute asupra humanoizilor, surprinși la jumătatea distanței dintre clădiri. *îngrijitorii* își culcară *protejații* la sol, acoperindu-i cu trupurile lor. Namilele înaripate înhățară fiecare câte un *îngrijitor* și decolară rapid, împrăștiindu-se în toate direcțiile. Printre cei însfăcati era si femela buimacă. * » » »

Yahim pomi în urmărirea răpitorului, dar acesta avea

o viteză net superioară, astfel că distanța dintre ei creștea îngrijorător.

25

Lumi întrepătrunse Mihai Grecu

— Dați-mi putere maximă de la thetatron, altfel pierd contactul! ceru Yahim, disperat.

Când ținta aproape ieșise din raza sa vizuală, primi un impuls salvator, care-i permise să recupereze distanța. Se îndreptau spre un lanț muntos impunător, cu creste puternic zimțate. Cerul plumburiu accentua depresia lui Yahim. Zburătoarea părunse într-un defileu îngust și întortocheat. După numeroase viraje, ateriză la gura largă a unei peșteri, târându-și *prada* în interior. Yahim păși pe urmele ei. Merse destulă vreme pe un tunel lung, întunecos, cu multe cotituri. Aproape se împiedică atunci când păși într-o cavitate deschisă brusc în fata sa. Lumina alb-verzuie a miilor J
de mici viermi fosforescenți, lipiți de pereți, îi dezvălui lui Yahim dimensiunile impresionante ale sălii. Baza stâncoasă a cavernei era relativ plată. La sol avea o rază de peste cincizeci de metri, iar înălțimea era cât cea a unui bloc de opt etaje. In centrul său, uriașa gân- ganie dăduse drumul prăzii care, puțin amețită, făcu câteva mișcări haotice, apoi pomi spre o gaură adâncă dintr-un colt, să-si facă nevoile, ca o reacție de defu- lare după spaima trasă. Yahim, apropiindu-se cu inima strânsă, răsuflă ușurat că/eb/ețea lui nu fusese încă mâncată. Uitându-se mai atent, observă încă trei hu- manoizi, doi masculi si o femelă, similari celor din așezare, care, parcă hipnotizați, se apropiară încet de gigantica insectă. După mai puțin de un minut, îm-

26

resort ascuns, se îndreptară spre ul-
tima sosită, aducând-o în faţa uriaşului prădător.

Auzi din nou vocea Jasminei:

— Presupunem că creatura înaripată dirijează telepatic specia humanoidă. Concentrează-te la maximum şi încearcă să pătrunzi într-unul din creiere. Doar aşa avem şanse să înţelegem structura emisiei şi mai apoi să descifrăm limbajul folosit.

Pentru a le diferenţia, Yahim hotărî să dea nume tuturor vieţuitoarelor, alese din romane cu fiinţe simi- » • »
lare. Pe humanoizi îi denumi zurimi, *femelei visătoare* îi puse numele de Zorrya, o tânără la fel de inocentă din romanul său favorit. Masivul prădător deveni bureq, iar pe enigmaticele mega-viespi le boteză kargi.

Alese să încerce cu Zorrya. Spera ca afecţiunea resimţită faţă de ea să-i faciliteze *pătrunderea.* între timp, ceilalţi zurimi o imobilizaseră pe Zorrya, deschizân- du-i gura cu forţa. Burequl regurgită un lichid roşiatic direct în esofagul Zorryei. Zurimii îi închiseră gura, ţinându-i-o strâns, aşteptând ca substanţa să-şi facă efectul. După câteva minute, voinţa Zorryei era sub controlul bureqului. Yahim profitase de acest moment, pentru a se insinua în mintea ei. Devenise un releu de transmisie între creierul zurimei si centrul de prelucrare a datelor din institut.

în timp ce aştepta, intensitatea undelor emise de bureq crescu treptat. Faţă de bombardamentul venit

cu thetratonul, acum părea o joacă de
copil. După câteva ore, percepute de Yahim ca o veşnicie, computerele cuantice ale centrului de monitorizare reuşiră să decripteze elementele de bază ale

limbajului telepatic. Acum putea deschide cu adevărat poarta spre tainele noului univers.

■fc A

— Senzorii au detectat o infimă scurgere de materie, sub formă de energie, din universul nostru în celălalt, prin vortexul de legătură!

în vocea lui Mallory, coordonatorul echipei de monitorizare, se simțea o ușoară îngrijorare.

— Un astfel de schimb este normal, la producerea acestui gen de coliziuni, atât timp cât se încadrează între anumite limite, încercă să-l liniștească Wey, privindu-1 protector de pe ecran. Continuați să urmăriți parametrii și anunțați-mă dacă apar distorsiuni majore.

Savantul întrerupse transmisia.

Mallory, un negru longilin, interiorizat, rămase puțin pe gânduri. N-apucase să-i spună că un infim procent din energia transferată era preluat de creierul lui Yahim. îl considerase un amănunt nesemnificativ, fenomenul părându-i-se firesc. Nu-i rămânea decât să urmeze recomandarea șefului. în fond, aventura era

abia la început. Trecuseră doar două zile de la stabilirea *contactului.* Plecă să tragă un pui de somn. Avea mare nevoie. De la descoperirea universului paralel, nu pusese capul pe pernă.

In strâmta sa cabină, Yahim, hrănit si hidratat intravenos, se cufunda tot mai mult în *cealaltă lume.*

A A

„Curăță vizuina, aruncă gunoiul". Yahim intui înțelesul primei comenzi mentale a bureqului după comportamentul Zorryei, care îndeplini docilă sarcinile, cu mișcări lente, după ce primi de la un zurim sclav un coș și o mătură din crengi.

„Odihnește-te".

Zorrya se conformă, întinzându-se pe un morman de paie situat într-un colț al cavernei. Epuizată, mai ales psihic, adormi instantaneu.

Yahim încercă să se mute în creierul bureqului, dar renunță când înaripatul mătăhălos dădu semne de nervozitate.

înseamnă că-mi percepe oarecum undele cerebrale ca o încercare de intruziune din exterior, așa cum au făcut-o și ocupanții cargourilor spațiale!

Reuși să pătrundă în mentalul unuia dintre zurimi.

„Aduceți hrană". Ceilalți zurimi luară dintr-un cotlon arcuri, tolbe cu săgeți, cuțite din cremene și coșuri împletite, dispărând prin tunel.

— Deci, burequl adună zurimi, pe care îi transformă în sclavi, trăind pe spinarea lor. Asta înseamnă că le este superior, în cadrul lanțului trofic!

— Aparent, așa pare, aprobă Jasmine.

— Lumea asta nu-i chiar atât de diferită de a noastră, dacă ne aducem aminte cum șamanii haitieni procurau sclavi zombi pentru plantatori. Singurele deosebiri constau în faptul că aici avem două specii, iar răpirea nu se mai face prin inducerea *mor ții aparente.*

Burequl intrase în repaus. Yahim profită și părăsi

corpul Zorryei, plecând după ceilalți zurimi. Bănuia că porniseră la vânătoare. Ii prinse din urmă când ieșeau din peșteră, coborând cu îndemânare pe povârnișul abrupt. Sesiză că subjugarea mentală nu le afecta instinctele animalice. Se strecurau agili prin hățișuri, strângând, în drumul lor, mici animale prinse în capcane abil disimulate. Se opriră la marginea unei mlaștini întinse. Intr-o cușcă cufundată în apă, prinsă cu o funie de un trunchi vânjos, se zbătea violent ceva similar unui țipar amazonian, lung de vreo doi metri. Zurimii se opintiră, trăgând cușca pe mal. în timp ce masculii țineau zdravăn de frânghie, femela își pregăti arcul și ochi cu grijă. Săgeata se strecură printre zăbrele, înfingându-se adânc în trupul animalului. La puțin timp, zvârcolirile încetară. Zurimii se apropiară, deschiseră cușca și, cu ajutorul unor cuțite din piatră, tranșară prada în părți egale, pe care le așezară în co-

șuri, umplute acum până la refuz. Puseră un animal mic în țepușa din fundul cuștii, armară mecanismul ce antrena căderea ușii și scufundară capcana în același loc. Sosise vremea întoarcerii. Masculii luară »
coșurile grele, iar femela unul mai ușor, pe care-1 fixă la spate. Astfel, mâinile îi rămaseră libere, putând asigura protecția întregului grup. Porniră grabnic înapoi, încercând să ajungă la vizuină înainte de lăsarea întunericului. Soarele apusese demult, iar înserarea îi făcea să iuțească pasul. Reveniră la timp, evitând pericolele nopții. Porunca stăpânului bureq fusese îndeplinită.

☆ ☆ i!r

— Protejata ta nu va păți nimic. Ar fi în pericol doar dacă s-ar răzvrăti, lucru ce pare imposibil. întoarce-te în sat. Trebuie să înțelegem rolul kargilor în cadrul acelei ferme de reproducere. Poate aflăm cui aparțin navele și ce se întâmplă pe planetele artificiale!

— Și dacă nu reușește să-și îndeplinească sarcinile? Poate fi izgonită sau chiar sacrificată!

— De rapiditatea cu care obții informațiile depinde revenirea ta cât mai grabnică lângă *neprețuita ta comoară!* Oricum nu ai cum s-o ajuți atâta timp cât ești doar un biet cititor pasiv al gândurilor acestor ființe primitive!

31

In replica primită, Yahim simți un amestec de gelozie și ironie din partea Jasminei. Trebuia, totuși, să recunoască, cei de la Centru aveau dreptate, deși îi era greu să se despartă de neajutorata Zorrya.

Ghidat de echipa de monitorizare, pluti spre ferma zurimilor. Drumul de revenire dură mult mai mult, întrucât i se ceruse să transmită date detaliate despre fauna și flora planetei.

Când depăși ultimul deal care masca așezarea, fu izbit de noua priveliște. La marginea fermei, deasupra unei platforme de mari dimensiuni, plutind la câțiva metri de pământ, trona o navă elipsoidală cu diametrul cât trei stadioane puse cap la cap. Câțiva kargi se mențineau în aer la punct fix, supraveghind îmbarcarea unui grup de zurimi adolescenți. Tinerii huma- noizi se cățărau rapid pe patru scări coborâte

la sol, situate la distanțe egale pe circumferința navei. Dinspre toate punctele cardinale apărură în zbor alți patru kargi. Sosirea lor precipită pregătirile în vederea decolării. *Cauza* nu întârzie să-și facă simțită prezența. La nord se profilă amenințător un zid de nori negri, în timp ce vântul devenea tot mai puternic. Abia ce începu nava să ia altitudine și toate clădirile, cu tot cu locatari, să intre sub pământ, acționate de un mecanism tainic, că urgia se și dezlănțui. Cu un vuiet îngrozitor, furtuna se năpusti peste locul unde, cu doar câteva momente mai devreme, fusese o activitate fe-

brilă. Spiritul lui Yahim, aflat la bordul aeronavei, vedea blocuri mari de stâncă și copaci smulși din rădăcini rostogolindu-se prin aer, la zeci de metri de sol, antrenați de imensa tornadă ce pustia totul în calea ei, în timp ce nava urca cu iuțeală, scăpând de stihiile dezlănțuite. >

Pomi în explorarea interiorului, încercând să fie cât mai operativ. în partea superioară era situat centrul de comandă, ocupat de șase kargi ce transmiteau telepatic ordinele. La mijloc era sala pasagerilor, repre- zentați de vreo sută de zurimi abia ieșiți din pubertate, aduși din fermă. Compartimentul cel mai interesant, ce ocupa mai bine de jumătate din volumul navei, se dovedi cel de la nivelul inferior, unde circa cinci sute de zurimi maturi, în transă, cu plămâni robuști, așezați în cercuri concentrice, scoteau la unison un strigăt extrem de puternic și ascuțit către o membrană sferică, așezată în centru. Yahim avu o revelație: membrana prelua sunetul ce trecea prin mai multe filtre, obținându-se o lungime de undă foarte scurtă,

cu frecvență maximizată, ce emana energia vibratoare, sursa de propulsie a navei. Un lucru se dovedea cert: dezvoltau o viteză remarcabilă, precum un avion cu reacție. Pe măsura distanțării de suprafața planetei, observă în depărtare alte nave similare, ce se apropiau. Ajunse în stratosferă, în jur de o sută de nave se lipiră de o structură cilindrică lungă cât o zi de post, formând un

cargou spațial modular, ce pomi cu o forță înzecită spre cea mai apropiată planetă artificială. Curând, gi-ganticul sferoid, a cărui suprafață lucea straniu, se profilă amenințător, obturând orizontul aproape com-plet. Când cargoul cosmic ajunse la vreo douăzeci de kilometri altitudine, toate navele-pui se desprinseră, coborând spre aceeași destinație, un teren pătrat, plat, extrem de întins, delimitat printr-o linie luminoasă continuă. Odată ce nava ajunse la sol, Yahim fu ușor nedumerit de inexistenta vreunei clădiri cu rolul unui >
centru de control. în ciuda acestui fapt, aeronavele se aliniată perfect, la distanțe egale unele de altele.

— Probabil că există un sistem de comunicare telepatic cu protocoale clare între kargii ce pilotează navele, opină Jasmine.

— Kargii par să acționeze ca un creier unic, între părțile căruia există o coordonare desăvârșită, replică Yahim entuziasmat.

Parcă vrând să-i confirme spusele, concomitent, din partea de mijloc a navelor ieșiră burdufuri care se lipiră de sol. în punctele de contact se deschiseră trape prin care puștanii zurimi începură să coboare disciplinați în adâncuri. Benzi transportoare îi duseră spre centrul sferei, în timp ce alte benzi aduceau din

sens opus, spre suprafață, saci plini, la fel de numeroși ca zurimii abia sosiți. Yahim se luă după cei ce plecau spre interior. în drumul său, banda trecea pe lângă

nișe micuțe. Acolo unde o astfel de nișă era deschisă, un zurim pătrundea în interior, intrând direct într-un costum etanșeizat. Apoi nișa se închidea ermetic în urma sa. Contrariat, Yahim căută o bandă cu saci, plecând în sens opus, pe firul ei. Bănuielile îi fură confirmate. Surprinse momentul când un karg scotea dintr-un intrând corpul împachetat al unui zurim mort, punându-1 pe bandă. Yahim reveni, pătrunzând într-o nișă ocupată de un humanoid viu. Costumul acestuia semăna cu cel de scafandru, fiind dotat cu un tub de alimentare cu hrană lichidă și altul pentru respirație. întins cu fața în jos, zurimul intră în stază, în timp ce mini-cușeta se umplu cu un lichid vâscos.

Yahim încercă să descrie celor de la Centru cât mai exact ce vedea. Se deplasă și la ceilalți sferoizi. Toate păreau la fel: metalice, având un miez central plin cu sute de divizii de kargi, așezați în cercuri concentrice și stând nemișcați. Doar vibrația abia perceptibilă a aripilor trăda faptul că erau vii. Miezul era înconjurat de un spațiu umplut cu milioane de zurimi, cufundați în două tipuri de lichide, închiși în alveole plasate la distanțe egale între ele.

îngrijorat de soarta Zorryei, Yahim se grăbi să revină pe planetă. își făcuse datoria. *La naiba, să-și mai bată capul și cei de la Centru cu dezlegarea misterelor, doar erau dotați cu cele mai performante aparate de analiză.*

& &

Yahim fu întâmpinat de o liniște rău prevestitoare. Bârlogul bureqului era pustiu. încercă să-și păstreze calmul. Cei din institut nu-1 puteau ajuta. Ei percepeau noua lume doar prin intermediul său. în mintea lui se ducea o luptă.

— *Știi bine că nu poți trăi aici. Atașamentul față de unul dintre subiecți îți va afecta obiectivitatea, periclitând misiunea,* argumenta Rațiunea.

— Nм *pleca urechea la modul ăsta defetist de gândire. Cuvântul „imposibil" ar trebui scos din dicționar. Ascultă-ți inima și vei găsi o cale să-ți transferi matricea biologică în acest univers,* replica Sentimentul.

Reveni la realitate. încercă să fie optimist. Ipoteza cea mai plauzibilă era că burequl plecase fie să se hrănească, fie într-un nou raid, iar zurimii-sclavi o luaseră pe Zorrya s-o învețe cum se procură hrana.

O luă pe traseul de vânătoare cunoscut. Pe măsură ce înainta, fără să dea de urma ei, devenea tot mai îngrijorat. Ajunse la ultima zonă necercetată, o pădure deasă, cu arbori înalti si stufosi. Coborî la sol, desco- perind poteca abia perceptibilă ce șerpuia sinuos printre plante impunătoare. Aproape că-și pierduse speranța când sesiză mișcare în coronament. Umbrele unor animale agile fulgerară printre copaci, executând salturi ample de la o liană la alta. Păreau să urmărească ceva. Spiritul lui Yahim începu să alerge. Nu departe, în față, zări un grup care se deplasa cu

 repeziciune pe sol.

Tresări când recunoscu zurimii- sclavi. Răsuflă ușurat când o văzu pe Zorrya în mijlocul micii cete. Căra în spinare un coș voluminos, la fel ca ceilalți trei. Femela din avangardă și masculii din ariergardă țineau arcurile îndreptate spre amenințarea ce părea că vine de sus.

Deodată, zurimii se treziră bombardati cu fructe țepoase și tari, de mărimea unor nuci de cocos, fiind nevoiți să se refugieze lângă un trunchi gros, cu rădăcini noduroase și mari, ce ieșeau mult din sol. N-apucară să se dezmeticească bine, că pământul se surpă brusc sub Zorrya, înghițind-o cu totul. După câteva momente, care pentru Yahim părură o eternitate, silfida zurimă reapăru la suprafață, buimacă și fără coș, la câțiva metri depărtare. Răsuflă ușurat. Crezuse c-o pierduse definitiv.

Zurimii păreau obișnuiți cu astfel de agresiuni. O ajutară pe Zorrya să se ridice, pornind în grabă pe drumul de întoarcere. Grupul ajunse la vizuina bureqului fără a mai fi implicat în alte incidente pe parcurs. Spre mirarea lui Yahim, enigmaticele făpturi nu îi mai deranjaseră. într-un fel, le era recunoscător că îi cruțaseră *simpatia.*

— Probabil că le-a ajuns prada sustrasă de la zurimi, comentă Jasmine.

— Acum, că drăguța ta a scăpat de un pericol iminent, vrem să afli mai multe despre animalele din pădure și care este rolul lor în lanțul trofic.

37

— Burequl s-ar putea să fie supărat, la întoarcere, că Zorrya și-a pierdut încărcătura! Dacă aduce alt zurim, s-ar putea să se descotorosească de ea!

— Nu știm cât va mai rezista legătura dintre universuri, ca să pierzi timpul așteptând întoarcerea

bure- qului!

— Lăsați-mă să-1 localizez, să văd cât e de departe!

— Yahim, fii rational, ai căuta acul în carul cu fân! Consolează-te cu gândul că nu poți influența soarta Zorryei!

Poate, dacă mă concentrez pe altceva, scap de obsesia asta, gândi Yahim.

Pluti spre falnica pădure în care Zorrya trăsese o spaimă serioasă. Nu știa prea bine ce caută. Bănuia doar că avea de-a face cu o specie de mamifer. Se con- centră pe porțiunile unde zărise niște siluete trecătoare. Scotoci fiecare coroană arboricolă. După îndelungi scormoneli, descoperi, perfect camuflate cu frunziș și mascate de crengi, un fel de adăposturi construite în copacii cu cele mai groase trunchiuri, la peste douăzeci de metri înălțime, amplasate cam la un kilometru distantă între ele. ♦

Pătrunse într-unul. Un om se putea întinde lejer în interior. Singurul obiect de acolo era un coș mare cu fructe, ce zăcea într-un colț. Pe podea deslusi un fel de chepeng din lemn. Trecu prin el, trezindu-se într-un tunel săpat în trunchi, care ducea până la sol, prelun-

gindu-se sub pământ. în subteran se ramificau patru galerii. Mergând pe firul uneia, descoperi că făcea legătura cu un alt adăpost aerian. Pe traseu exista un fel de cămară cu provizii și câteva guri de vizitare ce ieșeau printre rădăcinile altor arbori, contorsionate și groase cât un picior de elefant.

Reuși să estimeze vastitatea rețelei la câteva mii de , »

vizuini aeriene și subterane. în final, dădu și peste *constructori.* Cincizeci dintre ei stăteau de pază, ve-

ghind la marginea teritoriului pe care-1 stăpâneau. Lemikii (numele cu care-i blagoslovi Yahim), cam de mărimea unor cimpanzei, aveau un cap ca de viezure, cu dinți adaptați la săpat, patru membre lungi, cu un strat de piele ce se putea extinde ca niște aripi, permițând zboruri planate pe sute de metri. Posedau câte patru degete cu gheare retractile, adaptate pentru cățărat rapid, la fiecare membru, precum și o coadă lungă, puternică, cu care se agățau de crengi și liane.

Un regiment de lemiki erau stăpânii absoluți ai unei păduri întinse pe câteva sute de mii de hectare. Marea de frunziș era des survolată de kargi, bureqi și alte zburătoare mari, dar niciuna nu se încumeta să pătrundă în regatul umbros al lemikilor. Ecosistemul forestier era pentru ei ca o cetate impenetrabilă. își creaseră propriul sistem de alimentare cu apă, utilizând drept conducte tulpinile unei plante rezistente, similare bambusului, iar din loc în loc amenajaseră

mici lacuri de acumulare, păzite cu strășnicie. In aceste ființe descoperi Yahim ce le lipsea oamenilor ca să poată ajunge o specie cu viitor: aprecierea reciprocă și spiritul de solidaritate dus până la sacrificiul suprem. La lemiki, celebrul dicton *toți pentru unul, unul pentru toți* devenise literă de lege. Trăsătura fundamentală ce definea specia era comunicarea continuă, ce părea să aibă loc chiar și în timpul somnului. Un lemik trecea de la un grup la altul, în cadrul tribului, după un algoritm precis, astfel că după o lună *dialo- gase* un timp egal cu toți ceilalți membri ai marii familii. Legăturile afective puternice create astfel le amplificau undele theta.

Erau conduși de grupul maturilor, care luau deciziile importante prin consens, su- punându-le ulterior restului tribului, prin consultări rapide.

Pentru prima dată de când spiritul său rătăcea prin lumea paralelă, sesiză că lernikii percepeau undele emise de afecțiunea admirativă pe care o căpătase față de ei. Atunci când se concentrase asupra unei mici cete adormite, indivizii respectivi începuseră să se agite în somn, la unison. Apăruse șansa unei căi de comunicare, chiar dacă, în aparență, destul de firavă, cu o specie din micro-universul paralel. Yahim bănuia existenta unui transfer subtil de materie, sub formă de energie, din universul uman în celălalt. Doar astfel se explica cum speciile cele mai inteligente de *dincoace,*

kargii, bureqii, lemikii, puteau percepe undele theta emise de el.

— Sunteți mulțumiți, mă pot întoarce la bârlogul bureqului?

— Ok, ți-ai făcut treaba. Du-te să-ți contempli favo-rita!

Se grăbi cât de mult putu, măcinat de presimțiri sumbre. Pică la tanc, asistând la scurta mustruluială făcută Zorryei de *stăpânul* bureq, urmată de aplicarea unei pedepse care-1 cutremură. Cei doi masculi zurimi primiră ordin s-o violeze sălbatic, în același timp. Când văzu expresia de extaz de pe chipul ei, la început fu uluit, apoi simți dezgust amestecat cu decepție, pentru ca-n final s-o ierte,

înțelegând. *Sentimentalismul m-a făcut să uit că aici nu se aplică regulile din lumea noastră.*

După un timp, scena de sex violent la care asistase avu un efect pervers asupra sa - începu s-o dorească și el pe femela zurimă. Reflectând la excesul de sex specific acestei specii, își aduse aminte că pe Terra, cimpanzeii bonobo evitau conflictele din cadrul grupului prin promiscuitate sexuală generalizată.

II sâcâia o întrebare: *unde trăiau liber familii de zurimi?* Trebuia să afle răspunsul chiar dacă ar fi fost nevoit să scotocească toată planeta. Se puse pe treabă. După

căutări febrile, perseverente, îi găsi pe o insulă de vreo mie de hectare, în mijlocul unei delte mlăștinoase: câteva sute de indivizi ce duceau o viață gregară. Nu cunoșteau focul, nu știau să facă unelte, arme sau capcane. Se hrăneau cu fructe, legume sălbatice și mici vietăți. Prin apă se deplasau înot sau pe bușteni. Comunicau prin mârâituri. în ciuda unei mortalități ridicate provocate de boli și prădători, supraviețuiau datorită prolificității ridicate, pe fondul unei sexualități exacerbate.

Din astfel de cete își recrutează kargii exemplarele cu care-și populează fermele!

Așteptând răbdător, putu asista la modul de *recoltare* al kargilor. Cinci sute de zburătoare apărură fulgerător deasupra așezării, culegând fiecare câte un zurim, asupra căruia obțineau controlul absolut printr-o înțepătură într-una din vene, inoculându-le substanța de condiționare. » >

Ceea ce la început părea o idee nebunească, devenea tot mai mult acum o posibilitate reală. Yahim

dorea să rămână definitiv în noua lume, indiferent de prețul care trebuia plătit. în minte îi apărură germenii unui plan prin care să-și atingă scopul. Era conștient că probabilitatea reușitei era mică, dar merita să încerce.

Cei de la Centru îi citiseră gândurile, însă Yahim știa că nu-1 pot împiedica să facă ce dorea, decât dacă îl trezeau. Nu *o vor face, pentru că riscă pierderea legăturii.*

42

— Te rugăm să ne spui dacă te putem ajuta cu ceva. Suntem alături de tine în această acțiune care ar putea avea rezultate interesante pentru studiul nostru!

Mesajul, venit de la Mallory, fu neașteptat pentru Yahim, dar îl primi cu oarecare ușurare. Riscul de deconectare fusese momentan îndepărtat. Avea mână liberă.

— Când voi găsi *receptorul* potrivit, să-mi amplificați undele theta la maximum. Atât vreau de la voi.

— Ok, s-a făcut.

Se reîntoarse la tribul lemikilor. începu să sondeze pe rând mințile celor din conducere. Nu se lăsă până nu găsi specimenul cu care avea cel mai ridicat procent de compatibilitate mentală. Cu emisia intensificată de thetatron, substitui treptat gândurile lemikului cu ale sale.

Avatarul Yahim-lemik convocă *sfatul înțelepților.* Luă o mină foarte îngrijorată.

— Detașamente de zurimi, protejați din aer de kargi ce trag cu boluri de toxine puternice, taie pentru taberele lor tot mai multi arbori de la

marginea pădurii, punându-ne în pericol habitatul. Dacă vrem să supraviețuim, trebuie să ripostăm cât mai repede!

Lemik-alfa părea ușor descurajat.

— Ați văzut că încercările de a-i stopa surpându-le pământul de sub picioare, n-au avut succes. Kargii au declanșat un tir formidabil, distrugându-ne galeriile!

Yahim-lemik își privi pe rând, intens, toți interlocutorii.

— Ce am să vă cer acum implică multe riscuri și necunoscute, dar mă tem că nu avem alternativă!

Făcu o mică pauză, pentru a capta la maximum interesul celorlalți.

— Kargii nu acționează direct, ci prin interpușii lor tereștri. Dacă îi eliberăm pe zurimi de sub controlul lor și îi facem să aprecieze *gustul minunat al libertății,* nu vor mai avea cu cine să ne taie copacii!

Un murmur de uimire străbătu întreaga adunare. Niciun alt lemik nu se gândise la această variantă nebunească.

Lemik-beta se arătă extrem de sceptic:

— Știi bine că nu ne putem apropia de taberele lor nedetectați, toate fiind construite în câmp deschis, în vârful unor stânci inexpugnabile! în plus, niciodată nu ne-am aventurat la mai mult de o mie de trunchiuri- gulka de *casa noastră,* pădurile!

Yahim-lemik folosi o tonalitate calmă, liniștitoare, căutând astfel să-i convingă mai ușor de realismul ideilor sale.

— Nu vom încerca să cucerim fermele kargilor! Mai întâi *împrumutăm* de la bureqi un cuplu de zurimi și încercăm să-i învățăm ce înseamnă *a fi liber*

în mod conștient. Dacă reușim într-o lună, trecem la faza a doua, în caz contrar, vom fi nevoiti să căutăm o cale de deci- mare a zurimilor sclavi.

Discuțiile continuară cu aprindere vreme de peste o oră. Când Yahim-lernik se îndreptă greoi spre bivuacul din crengi căptușit cu frunze, era fericit. Lernikii îi acceptaseră planul. De acum, întreaga comunitate avea să acționeze ca un mecanism unic, sacrificând totul pentru reușită, chiar dacă asta ar fi însemnat pieirea întregului trib.

A A

John Wey convocă o ședință video de urgență cu toți șefii de departamente. Figura lui nu prevestea nimic bun.

— Din păcate, situația din Pokigron se deteriorează în ritm accelerat. Grupuri masive de anarhiști antiglo- balisti sosesc din toate colturile lumii, instalându-si corturile la marginea localității. Pe site-ul administrat de ei au lansat știrea falsă că Institutul a descoperit o *poartă* spre o planetă similară Terrei, din alt sistem solar, prin care liderii UDG încearcă să fugă, scăpând de judecarea lor pentru distrugerea planetei. Din informațiile primite de la serviciile secrete, cei trimiși în zonă așteaptă un transport clandestin de arme pentru a lua cu asalt IMSN. Autoritățile sunt depășite de situație!

Pe fețele tuturor se citea îngrijorarea.

Șeful institutului se grăbi să ajungă la concluzii:

— în aceste condiții, toate proiectele de cercetare trebuie încheiate în cel mult o săptămână, aparatura pusă la adăpost în buncărele subterane, toți cercetătorii evacuați, iar forțele de securitate triplate!

Wey le ceru participanților să-l pună la curent cu stadiul de ultimă oră al experimentelor.

Mallory fu primul care dădu raportul:

— Cred că am reușit să descifrăm rolul și modul de funcționare al celor cinci sferoizi. Avem de-a face cu »
un ansamblu de mega-captatoare energetice / MCE, care fură energie din fiecare univers cu care micro-universul karg intră în coliziune. Putem vorbi de un *univers parazit.* Interesant este că MCE-urile pot capta doar energiile cu nivelul vibratoriu cel mai scăzut, caracteristic stărilor umane de ură și furie, precum și corpurilor biologice aflate în descompunere, ca urmare a unei acțiuni violente produse asupra lor. Kar- gii profită astfel din plin de starea conflictuală accentuată de pe Terra, preluând o cantitate tot mai mare de materie, sub forma transferului energetic. Pe de altă parte, undele emise de MCE-uri intră în rezonanță cu subconștientul oamenilor, amplificându-le impulsurile conflictuale, stimulând astfel multiplicarea confruntărilor violente!

Sprâncenele lui Wey săltară la unison.

— Este o posibilă explicație pentru creșterea neașteptată a numărului de anarhiști din zonă și accelerarea nefirească a pregătirilor de atacare a institutului!

Savantul îl țintui cu privirea pe coordonatorul pro-

iectului.

— In acest caz, prin oprirea imediată a legăturii dintre cele două universuri, am putea reduce nivelul adversității și întârzia sau chiar stopa agresiunea asupra IMSN!

Cercetătorul înțelese repede unde bătea șeful său.

— Vom lua toate măsurile necesare, iar datele obti- nute vor fi stocate într-un loc sigur.

Wey îi zâmbi încurajator:

— Așa te vreau, tinere! Mai avem foarte puțin timp la dispoziție!

A A

După ce trecu în revistă activitatea Institutului, în biroul său din Toronto, John Wey rămase cufundat în gânduri. Nu putuse să-i destăinuie lui Mallory că liderii UDG hotărâseră să *rezolve* conflictele planetare prin folosirea bombelor cu neutroni în *punctele fierbinți.* Conducătorii UDG si zece mii de tineri, atent selectați, aveau să aștepte în adăposturi sigure până când Terra urma să fie curățată de zurbagii. Apoi, cei ascunși aveau să iasă la lumină, repopulând Pământul și instaurând statul global. Mallory și Yahim nu se numărau printre cei aleși.

■A- -fc -fr

Protejați de întunericul nopții, Yahim și alți patru lemiki vânjoși se furișară spre peștera bureqului, stăpânul Zorryei. Ascunși în defileu, așteptară răbdători

ca uriașa gânganie să-și părăsească *cuibul.* După puțin timp detectară grupul celor patru zurimi, porniți în drumul zilnic pentru procurarea hranei. Ii încercuiră la o depărtare de peste cincizeci de metri distanță, începând să fluiere toți puternic, pe mai multe tonalități. înfricoșați și derutați, zurimii o luară la fugă în direcții diferite, drept spre cei care îi pândeau. Lemi- kii aruncară peste fiecare câte o plasă rezistentă, pe care le închiseră strâns, imobilizându-și *prizonierii.* Pe Zorrya și zurimul mascul mai robust îi luară cu ei, că- rându-i legați fiecare de câte un trunchi rezistent de copac, purtat pe umeri de doi lemiki. Conduși de Yahim pe o scurtătură, ajunseră iute la pădurea protectoare.

Perechii de zurimi i se pregătise un țarc încăpător, înconjurat de un gard suficient de înalt ca să nu poată fi escaladat. în mijloc fusese improvizată o colibă, dotată cu strictul necesar pentru supraviețuire. Le luară arcurile, eliberându-i în porțiunea împrejmuită. Zurimii se strânseră unul în altul, privind speriați la cei câțiva lerniki care-i priveau din spatele frunzișului aflat în vârful copacilor din apropiere. Când simțiră

că mamiferele au plecat, se mai liniștiră, începând să își inspecteze noua *locuință.* Se refugiară în construcția improvizată. Pe o masă zăriră un coș cu fructe și le- gume. Flămânzi, se repeziră asupra lor, mușcând cu lăcomie. După ce-și potoliră foamea, se acuplară vio- lent, timp de câteva ore, după care adormiră, epuizați. La amiază se treziră și deveniră agitați. Burequl îi chema. Se repeziră la gard, încercând să-l escaladeze. Nereușind, încercară să facă o spărtură, dar nu găsiră niciun obiect de care să se poată folosi.

Cu cât trecea timpul, deveneau tot mai violenți. Loviră sălbatic cu picioarele și mâinile, până se umplură de sânge. în zadar. Exasperați de neputința evadării, începură să urle sfâșietor, tăvălindu-se în țărână. Lemikii aruncară peste ei, de sus, cantități mari de apă rece, reușind să-i potolească. Se mai tânguiră un pic, apoi ațipiră, extenuați. Un lemik coborî fără zgomot pe o liană, oblojindu-le rănile cu mișcări delicate, folosind un nămol antiseptic. Apoi se retrase, la fel de discret.

Scenariul acesta se repetă, atenuat, a doua zi, după care drogul bureq de condiționare se resorbi treptat din creierul lor. Lui Yahim îi trebuiră sase zile urbi- >
siene ca să-i reînvețe limbajul comunităților zurime. în această perioadă suferiră de dureri de cap, vertijuri, greață, lipsa apetitului, creierele cerându-le cu disperare *drogul izbăvitor.* Tratați cu poțiuni din diverse plante medicinale, își reveniră treptat, scăpând

complet de dependență. După mai bine de trei săptămâni în care-i învăță diverse jocuri, gradându-le crescător complexitatea, Yahim reuși să-i facă conștienți de sine. Câștigase pariul cu neîncrederea lemikilor. Autoritatea sa în cadrului tribului atinsese cote nesperate.

Sfatul maturilor se întruni din nou. Yahim luă cuvântul:

— V-am demonstrat că zurimii pot fi scoși de sub puterea drogurilor cu care sunt subjugați. Substanța de bază folosită e aceeași atât la kargi, cât și la bureqi; diferă doar elementul de conexiune neurologică, specific fiecărei specii. După o lună de tratament, organismul perechii de zurimi nu mai suportă drogul!

Murmure aprobatoare se făcură auzite din mai

multe părți. Yahim specula momentul favorabil.

— Acum putem trece la etapa următoare. Voi pleca în urmărirea unui bureq, ca să descopăr *nectarul preferat,* cu care îi vom putea aduce în stăpânirea noastră.

Lemik-beta interveni:

— Timpul ne presează, iar burequl se deplasează mult mai repede ca tine. îți va fi foarte greu să te ții după el.

Yahim inventă o minciună care să pară cât mai plauzibilă:

— în ultima lună m-am rugat intens zeului nostru Kuma-lemik, iar el mi-a dat semn. Voi zbura cu viteza

gândului, ajutat de puterea sa nemărginită. Tot măritul zeu mă va feri de simțurile bureqului!

Spusele sale stârniră o rumoare generală.

Lemik-alfa vorbi în numele majorității:

— întreg tribul îți este alături. Vom fi cu sufletul împreună cu tine, în încercarea temerară pe care trebuie s-o duci la bun sfârșit!

Yahim își luă rămas bun de la toți. Uitându-se spre țarc, i se păru că vede o urmă de regret și în privirea Zorryei. *Probabil că imaginația îmi joacă feste.*

Când fu suficient de departe față de pădure, căută cu înfrigurare un loc unde să-și lase corpul de lemik. Problema era că odată Yahim plecat din creierul mamiferului, lemikul devenea autonom si s-ar fi reîntors la trib, dând totul peste cap. Dacă găsea o râpă de unde animalul să nu poată ieși, după ce revenea în corp, n- ar mai fi putut pleca!

Părea o situație imposibilă. Atunci, în disperare de cauză, hotărî să încerce zborul de pasăre cu trupul de lemik, bazându-se pe energia mentală care i se

amplifica lent, dar continuu. Era o încercare nebunească, ce se putea termina tragic pentru corpul de împrumut.

Lemikul își desfășură pielea de pe cele patru membre și-și dădu drumul din vârful unui dâmb înalt. Yahim începu să dea puternic din brațe, luând tot mai mult în altitudine. încercă câteva lupinguri, apoi se ridică din nou printre nori, prinzând viteză. Scoase un chiot de bucurie. Izbutise, în mod nesperat!

își temperă euforia. Nu avea timp de pierdut. Se îndreptă spre peștera cunoscută. Se tupilă în apropiere. Era ora când burequl pleca în căutarea elixirului preferat. Matahala zburătoare își făcu foarte curând apariția, desprinzându-se de pământ cu bătăi rapide din cele patru aripi. Yahim se luă după el, păstrând o distanță de siguranță, dar burequl era prea obsedat de ținta sa ca să se mai uite înapoi. Merseră foarte mult, străbătând ținuturi cu relief și vegetație extrem de variate, pe care Yahim le vedea pentru prima dată. Brusc, se trezi la malul unei mări, cerul era senin ca în palmă, iar pitica roșie strălucea ca un soare veritabil. Nu se mai putea ascunde. Noroc că burequl nu avea ochi decât pentru ce avea în față, atras ca un magnet de *acel ceva mult dorit* aflat înainte lui. Spre norocul lui Yahim, vremea se schimbă subit, cerul fiind invadat de nori cenușii, după care se putea ascunde. Gluma însă se îngroșă când începu să se lase ceața. Când credea c-o să-l piardă pe cel urmărit, pe întinderea bleumarin-verzuie apăru conturul unei insule luxuriante, în mijlocul căreia trona un vulcan maiestuos, ce pufăia molcom. Burequl se prăvăli spre căldarea vulcanului,

urmat de Yahim, la o distanță sigură. In cele din urmă, pâcla tot mai groasă se dovedi un adevărat noroc pentru omul-lemik, întrucât în hornul vulcanic coborau mii de bureqi, veniți din toate direcțiile. Pe cer senin ar fi fost rapid depistat, iar soarta lui pecetluită.

Pe câmpia din fundul căldării, Yahim descoperi *motivul* pentru care stolul masiv de bureqi se călca efectiv în picioare: cât vedeai cu ochii, cohorte de copaci de mărimea unor sequoia își etalau imense flori ciclamen, ce-și deschiseseră petalele în sus. Toți bure- qii se repezeau să înfulece nectarul auriu oferit, care le crea o vizibilă stare de beatitudine.

Yahim descoperise *punctul vulnerabil* al celor mai mari zburătoare de pe Urbis. Dar avea de făcut față unei noi provocări: cum să-i aducă pe lemiki tocmai acolo, pentru a colecta nectarul?

Jasmine îl puse la curent pe Yahim cu ultimele descoperiri ale echipei de cercetători din proiect.

Intr-un fel, era mulțumit. Dacă planul său reușea, kargii ar fi rămas fără *materie primă* pentru MCE-uri. Pe de altă parte, degradarea tot mai accentuată a situației de pe glob îi întărea dorința de a supraviețui doar cu spiritul în *noua lume.*

Mesajul lui Mallory îl aduse brutal la realitate:

— Ne pare rău, Yahim, dar conducerea institutului a luat decizia întreruperii experimentului. Este o măsură de siguranță, prin care se speră că va fi amânat

un atac armat iminent asupra clădirii IMSN, venit din partea unui grup masiv de anarhiști! Ai la dispoziție

până când te vom deconecta. încearcă să profiți din plin de minutele rămase!

Yahim pricepu că n-avea rost să le mai explice intențiile sale. Știa răspunsul lor dinainte: *nu mai era timp.*

încercă să-și imagineze cum ar fi fost: o flotă de bărci, construite după indicațiile sale, pline cu lemiki aventurându-se pentru prima dată pe apele pline de capcane ale unei mări necunoscute. Jumătate dintre ei supraviețuind, acostând pe *insula nectarului bureq* și colectând prețioasa substanță de sub nasul marilor zburătoare. Escadrile impresionante de lemiki călare pe bureqi luând cu asalt ferme de zurimi și eliberând humanoizii de sub jugul karg, după lupte grele, înverșunate. *Moartea* lentă a MCE-urilor, rămase treptat fără *combustibil.* Prăbușirea dominației karge.

Se smulse din reverie.

— Mallory, *condamnatul la moarte* are dreptul să i se satisfacă o ultimă dorință: măriți puterea thetatronu- lui până la limita de alertă. în fond, oricum va fi inactiv multă vreme de acum încolo, dacă închideți prăvălia. Nu mai contează dacă crapă. Aveți timp berechet să-l reparați până la o viitoare reactivare!

Urmă o pauză scurtă, care lui Yahim, în starea sa de nerăbdare crescândă, îi păru o eternitate. Apoi veni răspunsul:

— La naiba, de acord! Aparatul s-a achitat de treabă cu vârf și îndesat în cadrul acestui experiment cu rezultate fabuloase, iar tu o meriți!

• »

— Mulțumesc prietene! Știu că pentru această decizie vei lua multe scatoalce de la șefi!

>

După câteva clipe, Yahim simți cum, la început mai lent, apoi tot mai iute, i se amplifică forța. Țâșni ca din tun spre grupul MCE-urilor, poziționându-se în punctul de maximă convergență a puterii lor de captare energetică. Corpul său de lemik începu să acumuleze din ce în ce mai multă energie, precum o black-hole hulpavă, până ce declanșă un *câmp* străbătut de fulgere ce creșteau în amploare și intensitate. Când ajunseră la paroxism, Yahim-lemik explodă în milioane de fragmente minuscule, incandescente, asemenea unui intens foc de artificii.

☆ A A

— Domnule Mallory, thetatronul a cedat, iar Yahim a făcut infarct, scânci Jasmine, pe fața căreia lacrimile curgeau șiroaie. Fără să vrea, se atașase de acel tip ciudat, ce se dovedise neașteptat de uman. Cu toate eforturile echipei de paramedici, nu l-am mai putut resuscita!

Din centrul de comandă, vocea lui Mallory reverberă grav:

— Să-i aducem cu toții un pios omagiu. A fost un om deosebit, care s-a pus în slujba științei de avangardă cu riscul vieții! Vă rog, un minut de reculegere!

Apoi timbrul redeveni neutru:

— Deconectați toate aparatele și strângeți ce puteți. Ne pregătim de evacuare. Proiectul COVUP este oficial declarat terminat!

în sălile institutului, pline de viață până atunci, luminile începură să se stingă pe rând, iar liniștea apăsătoare deveni atotstăpânitoare. încărcată cu bagaje, lumea se grăbea spre turbolifturi. Pe heliport, activitatea era intensă. Elicoptere pline cu personalul civil decolau în trombă, iar altele, militare, aterizau, aducând oameni puternic înarmați, echipați de luptă. Totul se petrecea într-o succesiune amețitoare. Clădirea IMSN se transforma într-o fortăreață greu de cucerit. Anarhiștii aveau să fie întâmpinați cum se cuvine.

A A A

Pe Urbis, Okmar, zurimul mascul, devenit perechea Zorryei, se întoarse spre femelă, transmițându-i mental:

— Să mergem, suntem liberi!

Se uită mirată la el.

— Dar nu putem ieși din țarc!

Ochii lui zâmbiră.

— Cunosc limba lemikilor, care sunt prietenii noștri. Ne vor deschide și vom putea pleca unde dorim.

Pentru prima dată de când devenise conștientă de sine, Zorrya încercă sentimentul de admirație. Avea, totuși, o nedumerire.

— Și unde ne ducem? Kargii și bureqii abia

așteaptă să ieșim din pădure!

El mârâi încurajator. Conexiunea telepatică mergea strună.

— La început vom trăi alături de lemiki, ca ființe libere, egale în drepturi cu ei. Apoi îmblânzesc un bureq și vom călători pe spinarea lui până găsim alți semeni de-ai noștri. îi vom învăța și pe ei ce înseamnă *libertatea.* Nu-ti fie frică. Niciodată n-o să mai fim sclavi!

O luă de mână, înaintând încrezători spre locul de acces spre exterior. Okmar scoase un sunet cântat, alternând note înalte cu altele joase. Zorrya auzi câteva foșnete și câteva capete curioase de lemiki se iviră din frunziș. Deodată, cu un scârțâit ce aducea a geamăt, poarta grea a țarcului se dădu încet la o parte și cuplul păși spre un viitor fascinant și imprevizibil.

Aici si *dincolo*
9

Mâinile se încleștară pe volanul uzat. Ybrahim Kurmaz privea încordat spre jeep-ul Jandarmeriei, care-i bara calea spre obiectiv. Muncise din greu, alături de alți trei frați din celulă, pentru pregătirea acțiunii: recondiționarea unui hârb de mașină veche de douăzeci de ani, confecționarea vestei anti-glonț din materiale second-hand, inspectarea terenului. Inițial trebuia s-o facă la prânz, când aglomerația era maximă, dar atunci se dublau și barajele, șansele de reușită scăzând simțitor. Acum, când abia mijea de ziuă, oamenii legii erau obosiți după veghea de noapte, iar reflexele erau mai lente.

își luă inima în dinți. Mașina tâsni din desis cu mo-
» » I , » *
torul ambalat la maximum, lovind cu putere jeep-ul, din lateral. Ybrahim schimbă rapid într-a-ntâia, reușind să împingă jeep-ul peste marginea pantei abrupte, înainte ca vehiculul jandarmilor să se răstoarne, șoferul reuși să tragă o rafală cu pistolul mitralieră, dar gloanțele ricoșară din blindaj. Ybrahim dădu în mar- șarier și coborî vijelios spre mare, pe drumul degajat.

Pe plajă se aflau doar câțiva turiști excentrici, veniți să prindă răsăritul. Ybrahim își localiză victimele și acceleră. La auzul focurilor de armă, oamenii din apropiere, întinși pe nisip, săriră în picioare sau ridicară capul, impacientați. Totuși, jumătate dintre ei nu apucară să se ferească de mașina ucigașă. La

fiecare geamăt sau țipăt al unei ființe lovite sau strivite sub roti, Ybrahim simțea cum îi creste adrenalina. Era „brațul lui Dumnezeu", care lua dreptul la viață pentru necredincioși. In câteva minute, vreo douăzeci de trupuri zăceau zdrobite pe nisipul înroșit de sânge. Unele încă mai zvâcneau, agățându-se încă de lumea asta. Cei ce scăpaseră, se refugiaseră îngroziți în apă, chiar și răniții care mai putuseră merge.

Reușise! Deschise larg geamul și urlă din toți rărunchii - „Allahu Akbar!", spre supraviețuitorii înfricoșați. Pomi în trombă înapoi. Jandarmii reușiseră să iasă din jeep, întâmpinându-1 cu tiruri trase spre cauciucurile runflat. Ybrahim nu se sinchisi. Reveni din nou pe șosea, virând spre suburbii. Acul vitezometrului urcă spre două sute. Aproape că ajunsese la intrarea în cartierul cu străzi întortocheate, când îi apăru în față un elicopter militar. Ignoră somația de oprire venită prin difuzor, apăsând pedala până la blană. Racheta îl lovi în plin, străpungând blindajul ca o săgeată care trece prin brânză. Mașina explodă, iar Ybrahim plecă în bucăți la ceruri, fericit că-1 așteaptă drept răsplată raiul promis.

■fr ☆ "Ar

— Hai, Cezar, scoală-te! Vrei să te faci de râs în ultima zi de școală? Știi bine că nu te mai primește în clasă dacă întârzii!

Ybrahim se frecă la ochi, uitându-se mirat în jur. Nu așa își imaginase Edenul. Privi cu atenție la necunoscuta care-i trăsese cearșaful și-1 zgâlțâia

încetișor: până-n patruzeci de ani, bine legată, păr negru tuns scurt, ochi mari, căprui, calzi, față albă cu forme regulate. Parcă mai văzuse undeva figura asta, dar nu reușea să-si aducă aminte.

încercă să spună ceva, însă constată, înciudat și contrariat, că era prizonier într-un corp străin care acționa independent de voința lui.

— Elizabeth, ai reușit să-l urnești pe fii-tu? se auzi o voce gravă de bărbat dintr-o cameră alăturată. Spune-i că nu mai pupă sejurul promis, dacă pierde și azi autobuzul!

— Cred că fii-tu a înțeles mesajul, George! i-o întoarse femeia.

Cezar-Ybrahim sări din pat, aruncă puțină apă pe față, își puse ghiozdanul pe umăr, luând în fugă un sandviș cu șuncă, salată și muștar de pe masa din bucătărie, murmurând o rugăciune creștină de mulțumire. O zbughi în stradă exact când la capătul străzii se profila silueta paralelipipedică a autobuzului școlar.

Pomi în fugă spre stația aflată la o sută de metri depărtare. Ajunse aproape concomitent cu mașina. Răsuflând greu, se așeză lângă o fetișcană blondă, cu ochi albaștri, pe care ceilalții copii din autobuz o strigau Aurora. Puștoaica i se adresă pe un ton din care răzbă- tea o undă de invidie:

— De data asta ai reușit să prinzi „Submarinul galben"! Fericitule, am auzit că maică-ta l-a convins pe tac-tu să te ducă vara asta în vestita stațiune maritimă *
Saint-Tropez! Ei consideră o adevărată minune faptul că ai terminat pentru prima dată clasa cu o medie peste 7,50.

II ciupi de obraz, prietenește.

— Eu în locul tău aș fi numai lapte și miere în vacanța asta, poate îi păcălești și la cinul!

Cezar vorbi, încercând să pară malițios:

— Am să-i sun pe-ai mei, poate mai găsesc o cameră liberă la mare și vii după noi. Folosesc economiile mele din cursul anului. Ajung cât să-ți achit cazarea pe o săptămână!

Fata chicoti.

— Ești generos, dar sunt nevoită să te refuz. Recompensa mea a fost o excursie la Disneyland, urmată de un sejur la schi, în Crans Montana!

Cursurile se terminară la prânz, într-o atmosferă destinsă. Ybrahim, contrariat, apelă la divinitate: „Slăvite Allah, ce se întâmplă? Mă pui la încercare? Nu

ți-am împlinit oare toate poruncile? Am respectat cu sfințenie posturile, am avut grijă de părinți, n-am păcătuit, am ajutat pe cei sărmani, te-am slăvit la Mecca. Unde este tărâmul făgăduit, minunatele fecioare cu ochi mari, grădinile mirifice pline de fructe cu gust neasemuit, râurile de lapte și miere?" Nu primi niciun răspuns. Continua să fie închis în sufletul unui băiețel creștin!

Cezar își luă rămas bun de la colegi, glumind și înghiontindu-se. Un bărbat cu alură sportivă, cu un zâmbet prietenos în colțul gurii, care se dovedi a fi tatăl lui Cezar, veni să-1 ia de la scoală cu un autovehicul care, în ochii lui Ybrahim, era o adevărată limuzină.

Tot drumul, individul glumi cu el. Ajunși acasă, luară prânzul în familie. Ybrahim nu știuse că pot exista atâtea bunătăți culinare. Apoi plecă cu „tata George" să joace fotbal cu prietenii. Simți o mare

satisfacție când înscrise un gol din pasa lui George. Bătură palmele pentru reușită.

Seara, înainte de culcare, Elizabeth veni la el, îl mângâie și-l sărută tandru pe frunte. Discutară despre cum petrecuse Cezar ziua. Ybrahim nu avusese parte niciodată de acest tratament. Mama îi murise la naștere, iar pe prezumtivul tată nu-1 văzuse vreodată la față. De la vârsta de șase ani, liderii religioși îl învățaseră dispreţul fată de necredincioși si ura fată de *cruciati.* Adormi » ,
* * * *f*
extenuat, încercat pentru prima dată de un sentiment necunoscut până atunci: fericirea de a se ști iubit!

A doua zi plecară în vacanță. Ajunși la destinație, se cazară la un hotel confortabil, cu personal extrem de amabil. Obosiți de drumul lung, se puseră la somn înainte de ora zece seara. Doreau să se scoale devreme, dornici să vadă spectacolul nașterii soarelui din apa mării.

Dimineața, cuprinși de frenezie, se grăbiră spre plajă, grijulii să nu-și uite accesoriile. Avură noroc. Puțini turiști se încumetaseră să vină la o oră atât de
» *
matinală. Valurile se prelingeau pe țărm cu un clipocit leneș, iar briza răcoroasă le mângâia trupurile goale, întinse pe nispul fin și reavăn. Ce plăcut era! Ybrahim ar fi stat astfel, cu ochii închiși, o veșnicie. „Oare așa era în paradis?"

Un disc mare, purpuriu-oranj, începu să se ridice timid din valuri. Se pregăteau să savureze priveliștea în liniște. Tăcerea fu spartă de niște pocnete sacadate. Cineva din apropiere exclamă îngrijorat:

— Astea par focuri de armă!

Se ridicară mirați în capul oaselor, privind în

direcția de unde venise zgomotul. Nu apucară să se dezmeticească, când asupra lor se năpusti un bolid pe patru roti. Ybrahim recunoscu mașina.

* j

„Oh, nu, nu pe noi!"

Văzu cum George sare în fața ei, încercând să-i protejeze, apoi se prelinse sub roți. Strigă disperat:

„Fugiți spre apă!", dar nimeni nu-1 putea auzi.

Fu azvârlit pe capotă, iar capul i se izbi violent de parbriz. Elizabeth se ridică, luându-1 în brațe pe Cezar- Ybrahim, încercând să fugă spre marea salvatoare. Nu apucă să facă decât doi pași când fu lovită în plin din spate. Se prăbuși sub mașină, strângându-1 la piept cu putere. Auzi ultimele ei cuvinte. Mai spuse doar „Nu te teme, puiule, mama te protejează". Apoi se făcu întuneric.

A A A

Ostenit, Ahmed Kurmaz se aruncă în fotoliu și deschise televizorul. Era curios ce va spune mass-media de ultima lor acțiune de salvare, care se dovedise extrem de dificilă. Scoseseră de sub dărâmături zeci de civili, copii, femei, bătrâni, aproape cu mâinile goale. Părțile beligerante se învinuiau reciproc pentru bombardament. Crucea Roșie, unde lucra ca voluntar, făcea tot mai greu față. Fondurile se împuținau, iar medicamentele, aparatura medicală, echipamentul de cazare și mijloacele de transport se dovedeau insuficiente. Totuși, era hotărât să-și facă datoria, atâta timp cât se mai putea și-l ținea sănătatea.

Urmări știrile. Tresări când crainica anunță un nou

t »

atentat terorist în stațiunea turistică X, din tara Z, sol- dat cu treisprezece morți (din care trei copii) și douăzeci și nouă de răniți, din care șapte aflați în stare critică. Atacatorul fusese ucis de forțele speciale, după

ce refuzase să se predea. Deocamdată, poliția nu dă- duse detalii despre presupușii atentatori.

Scrâșni din dinți. El lupta pentru viață, pe când sute de descreierați credeau că se izbăvesc omorând oameni nevinovati. Luă un sedativ, trebuia să se cal- meze și să doarmă, câteva ore măcar. Intr-o țară sfâșiată de război, oricând se putea declanșa o nouă acțiune de salvare. Adormi chinuit, bântuit de un vis tulbure.

Când se trezi, nu-i veni să creadă că trecuseră peste douăsprezece ore. Privi în jur. Celelalte paturi erau goale. Nedumerit, se îndreptă spre sala operativă. Găsi doar o femeie de serviciu care manevra plictisită un aspirator second-hand. Ceva nu era în regulă. Ieși în curte. Mașinile de intervenție lipseau! Formă numărul lui Jerome Gorcet, un coleg francofon de care se apropiase cel mai mult. Fără succes, apelul era permanent respins. încercă pe rând și la ceilalți membri ai echipei. Același rezultat! Din ce în ce mai contrariat, telefonă coordonatorului zonal, Ignacio Gutierez, un sud-american prietenos, pătruns de importanța misiunii lor. Răbdarea îi fu pusă la grea încercare dar, într-un târziu, reuși să-l prindă.

— Salut, Ignacio, ce-i cu echipa mea? Au plecat fără mine și nu-i pot contacta!

— Ahmed, îmi pare rău! Am primit ordin de la

„șeful cel mare" din Geneva să te țin momentan pe tușă și să nu poți comunica cu ceilalți până la clarificarea situației tale. Restul au plecat să acorde asistență unui con-

voi de refugiați din orașul S, aflat sub asediul forțelor guvernamentale.

In vocea interlocutorului se simțea stânjeneala.

— Am încercat să aflu mai multe, dar mi-au transmis că trimit mâine un inspector administrativ. Sincer, n-am mai fost confruntat cu un caz similar! Nu vreau să fac presupuneri *avant la lettre.* Sper ca zilele următoare să aflăm mai multe.

Se lăsă un scurt moment de tăcere. Ahmed auzea în receptor respirația celuilalt. Ignacio încheie, încercând să pară optimist:

— Ne cunoaștem de mult, Ahmed. Știu că ți-e greu, dar încearcă totuși să te detașezi un pic. Dracul nu-i atât de negru. Dacă nu mi-ai ascuns nimic din trecutul tău, așa cum sper, sunt sigur că totul se va rezolva cu bine. Vorbim după ce vom avea un prim contact cu inspectorul. îl aduc eu cu mașina la bază.

A doua zi dimineață, Ahmed ascultă înmărmurit vocea plină de importanță a știristei de la un post de radio național: „... teroristul se numea Ybrahim Kurmaz, cetățean francez, vânzător la shaormeria Gustări Apetisante din localitatea Saint-Tropez, fără antecedente penale, despre care colegii de serviciu și vecinii declară că era un tânăr liniștit și respectuos, dar cam retras. Identitatea a fost stabilită pe baza mărturiei unui complice reținut și în urma reconstituirii corpului, coroborată cu proba ADN-ului...".

Rămase multă vreme privind în gol. încă spera să

fie o confuzie.

Vorbise cu fratele său mai mic acum o săptămână. Ybrahim era bucuros că va deveni tătic de băiat, după ce prietena sa rămăsese însărcinată. „Cum putea un astfel de om să facă un gest criminal atât de odios!"

Ahmed încercă să-și limpezească gândurile. își cunoștea oare fratele cu adevărat?

De peste un deceniu trăiau în țări diferite, aflate la mii de kilometri depărtare. Anual, își făceau alternativ câte o vizită scurtă, de câteva zile. Plecau în mici excursii, numai ei doi. In ultimii ani discutaseră puțin politică, poate și pentru faptul că opiniile lor erau din ce în ce mai depărtate, ducând la dispute terminate cu scântei. Ahmed era convins că progresul accelerat din știință va duce la o lume mai bună, pe când Ybrahim susținea că îndepărtarea de credință era cauza degradării valorilor morale, iar acest fenomen trebuia oprit cu orice preț, altfel apocalipsa era inevitabilă.

„De aici și până la radicalizare extremistă a fost doar un pas," murmură Ahmed. își reproșa că nu încercase să se apropie suficient de Ybrahim. Poate ar fi reușit să-i reprime acea parte întunecată din subconștient. „Nu, era doar o iluzie". Fiecare își alesese alt drum în viață, iar destinul nu poate fi schimbat. Acum bănuia și motivul pentru care nu putea participa în misiunile de salvare până la terminarea anchetei interne care-1 privea direct.

■fr -fr -fr

Ignacio veni însoțit de un tip grizonat, înalt, uscățiv, bine legat, pe fața căruia nu se putea citi nimic.

— Dumnealui este domnul Rutger Schwartz, despre care ți-am vorbit.

Inspectorul îl sfredeli cu privirea pe Ahmed, în timp ce-i strângea mâna cu putere.

— Sunt sigur că ați urmărit ultimele știri...

Ahmed rămase în expectativă. Schwartz continuă, pe un ton ce se dorea neutru:

— Conform informațiilor pe care le-am primit prin Interpol, fratele dumneavoastră ar fi fost implicat direct în atentatul recent din X.

Pe figura lui Ahmed se putea citi un amestec de tristețe și resemnare. Inspectorul se întoarse spre coordonator.

— Aveți vreun spațiu unde pot discuta cu domnul Ahmed între patru ochi?

— Desigur.

Ignacio încerca să fie cât mai amabil. Se îndreptară spre sala de jocuri. Intrară doar Ahmed și Schwartz, care se așezară la o masă de șah. Ignacio rămase la cantină. Pomi televizorul. Nu dorea să fie acuzat de indiscreție. >

Rămași singuri, Schwartz închise ușa și scoase din voluminoasa valiză două căști sofisticate, legate prin-

tr-un cablu gros, precum și un fel de telecomandă. Văzând nedumerirea de pe fața lui Ahmed, se grăbi să explice:

— Este ultima versiune, cea mai performantă, a aparatului de citit gândurile. E folosit de circa doi ani doar pentru investigații cu implicații majore. Inchipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă ar cădea în mâinile organizațiilor criminale sau a unor dictatori. Noi l-am

îm- »
prumutat de la Interpol, cu condiția să le trimitem o copie a înregistrării. Modul de funcționare este simplu: prin terminațiile de la partea interioară a căștilor, mințile noastre se vor conecta direct. Astfel, la orice întrebare, răspunsul nu va putea fi falsificat. Dispozitivul cenzurează automat întrebările care ți-ar putea viola intimitatea.

Se opri, țintuindu-1 pe Ahmed cu o privire iscoditoare:

— Evident că ai dreptul legal să refuzi chestionarea, dar acest lucru, odată consemnat în raportul meu, va duce la excluderea ta definitivă din Crucea Rosie si » , interdicția de a mai participa la orice activitate de salvare. Presupun, însă, că nu ai nimic de ascuns și îți iubești meseria!

Ahmed nu reacționă. I

— Bun. Iau tăcerea ta ca pe-un accept. Te asigur că acuratețea rezultatelor e de sută la sută, iar procesul nu provoacă efecte neplăcute. într-o oră terminăm.

Ahmed, resemnat, își montă casca, imitând mișcările inspectorului.

Schwartz apăsă un buton de pe telecomandă și fețele le fură acoperite în întregime de viziere opace. După mai puțin de două minute lumea materială din jurul lui Ahmed dispăru. Se trezi plutind fără corp într-o ceață lăptoasă. Undeva, în fața sa, pâlpâia slab un contur vag. Primi confirmarea mentală că era Schwartz. Apoi întrebările începură să vină ca prin vis, fără sunet. Se simțea ciudat, ca si cum s-ar fi aflat în fata judecății divine.

După fix treizeci de minute, inspectorul opri apa-

ratul. Ahmed, ușor amețit, fu ajutat de Schwartz să se ridice.

— Freacă-ți puțin tâmplele și-ți va trece, îi sugeră amabil inspectorul.

Ieșiră din sală, Ignacio venindu-le curios în întâmpinare.

— Interviul s-a derulat normal, preciză Schwartz calm. La prima vedere cred că puteți fi optimiști. Voi prezenta rezultatele superiorilor mei, iar decizia finală o primiți peste o săptămână. Până atunci, însă, suspendarea lui Ahmed rămâne în vigoare. Privi compătimitor către amândoi. Asta e situația, trebuie să respectăm procedura!

însoțit de coordonator, inspectorul se îndreptă grăbit spre elicopter, care decolă cu un huruit puternic.

Urmărind aeronava care se pierdea la orizont, Ahmed știa că așteptarea avea să fie un chin. Insă sentimentul nevinovăției îi întreținea speranța că totul se va rezolva cu bine, chiar dacă era convins de apartenența lui Schwartz la Interpol.

■A A A

— îmi pare nespus de rău, domnule Mihas, dar nu-1 pot introduce pe tatăl dumneavoastră în schema de tratament cu celule stern!

Laureen Henderson, o somitate în neurochirugie, își privea cu compătimire interlocutorul, un bărbat de șaizeci de ani, care arăta însă mult mai tânăr. Pe fața lui Mihas se citea frustrarea.

— Prin acest refuz îi răpiți tatei ultima șansă de supraviețuire! Sunteți unica unitate medicală din țară care aplică acest tratament inovator. Măcar dați-mi avizul de specialitate pentru a-1 putea transporta la o clinică din țara vecină, unde se aplică același tratament. Sunt doar trei sute de kilometri. Cu elicopterul, ajungem în mai puțin de o oră!

Neurochirurgul oftă.

— Din păcate, pacientul e netransportabil pe calea aerului. La starea sa, insuficiență respiratorie și cardiacă, slaba ventilare a creierului cu paralizia jumătății drepte a corpului și anemie datorată subalimen-

tării, chiar și o deplasare terestră cu o durată mai mare de treizeci de minute i-ar putea fi fatală!

Mihas nu renunță. >

— Nimeni nu credea că tata se va recupera integral în câteva luni după primul atac cerebral, de acum doi ani. Are un fond genetic viguros și o voință de luptă enormă, călită de o viață dură, plină de lipsuri și privațiuni. Din acest motiv, organismul lui este cu cel puțin zece ani mai tânăr decât vârsta trecută în acte. Nici cinci la sută din bolnavii de vârsta lui n-ar fi rezistat în starea asta după două hemoragii digestive și o infecție cu clostridium! Vă implor, faceți o excepție, obțineți o derogare și veți salva viața unui savant cu realizări notabile în tratamentul diabetului de tip I și II!

Doctorița replică, cu glas scăzut:

— Credeți-mă, vă înțeleg perfect. în locul dumneavoastră și eu aș încerca totul pentru a-mi ajuta părintele pe care îl iubesc enorm. Din păcate, toate cele cinci sute de locuri rezervate acestui program sunt ocupate. Deși limita maximă de vârstă admisă este

șaptezeci și cinci, iar pacientul are optzeci și nouă de ani, am să-l trec, totuși, pe domnul Alexandros în lista rezervelor.

Bărbatul ceru lămuriri:

— Concret, ce înseamnă asta?

Laureen îi explică, răbdătoare:

— Toți pacienții care ies din program, prin deces sau datorită ameliorării substanțiale a stării de sănătate, t

sunt înlocuiți de persoane selectate dintre rezerve de o comisie medicală pluridisciplinară.

Licărul de speranță din ochii lui Mihas păli. întrebă cu voce stinsă:

— Și până atunci ce fac?

— Pacientul are deja optzeci și cinci de zile în secția de urgență, iar legea nu permite o internare mai lungă de trei luni. Am să vă recomand un cămin-spital privat din apropiere, deservit de un personal medical calificat.

Laureen scrise datele pe un bilețel și i-1 înmână lui Mihas.

— Garantez că va beneficia de o îngrijire atentă, profesionistă și umană, la costuri rezonabile.

Privi cu compasiune la omul care venise la ea cu atâtea așteptări, iar acum pleca trist, cu capul plecat, umerii căzuți și pași târșâiți. Undeva, în subconștient, pâlpâi difuz un sentiment de vinovăție.

Peste două luni, bătrânul Alexandros avea să moară la cămin, în urma unui infarct. Nu fusese printre cei trei pacienți de pe lista rezervelor, acceptați în program.

A A

Deschise ușa apartamentului, cu mâini tremurânde. Laureen era încă puternic marcată de eșecul ultimei

operații de tromboliză la care participase cu o oră în urmă. Tânărul murise datorită bigotismului mamei, care nu raportase hemofilia, considerând-o „pedeapsa Domnului" pentru caracterul prea voluntar al fiului. Sângerarea nu putuse fi controlată, iar hemoragia dusese la decesul pacientului. Fusese o zi infernală, cu peste o duzină de AVC-uri aduse la spital. La cei cincizeci și doi de ani începuse să resimtă uzura, dar pasiunea o făcea să continue în prima linie, deși ar fi putut trece cu succes în cercetare.

Fu cât pe ce să se împiedice de ceva. Aprinse lumina pe bâjbâite. Când se răsuci cu fața spre cameră, șocul fu grozav: totul era răscolit, întors cu susul în jos. Fusese prădată! Era picătura care umplea paharul. Simți o durere ascuțită în coșul pieptului, amplificată de o lipsă acută de aer. Formă cu ultimele puteri 112, apoi se prăbuși pe podea. In telefon se auzi vocea iritată a centralistei:

— Serviciul de Urgență, cu ce vă putem ajuta? Alo, răspundeți, apelurile false sunt sancționate cu o mie de dolari amendă. Alo, alo...

Laureen reuși să scoată doar câteva horcăieli, apoi își pierdu cunoștința.

Când echipajul salvării ajunse la ea, era deja prea târziu. După câteva manevre de resuscitare fură nevoiti să constate decesul, t

-ir ~ir 'ir

Deschise ochii încet. Corpul i se legăna domol în ritmul balansoarului elegant și comod, amplasat pe o verandă spațioasă, flancată de două ziduri-glastră, pline cu mușcate roz și roșii ca focul. în fața ei se întindea o alee lată de vreo doi metri și lungă de vreo treizeci, pavată cu dale de beton, străjuită de tufe de trandafiri, narcise, crizanteme sălbatice, ochiul boului și stânjenei, într-o explozie feerică de culori. Se continua cu două porțiuni de gazon tuns îngrijit, pigmentat cu arbuști ornamentali. La capătul aleii se zărea o poartă de fier forjat cu model, de culoare verde crud. Gardul era îmbrăcat complet de covorul verde-întu- necat al tulpinilor de „trompete cățărătoare", ale căror flori de un oranj închis păreau ca niște globuri alungite ce luminează bradul.

Coborî involuntar privirea și se îngrozi. Tot corpul era al unui bărbat vârstnic. Nu apucă să analizeze dacă murise și spiritul i se reîncarnase în altcineva, că poarta se deschise, lăsând să apară un bărbat îmbrăcat într-o ținută sport, care avea în brațe un ghemotoc mișcător, alb ca neaua. Când se apropie, îl recunoscu pe domnul Mihas, purtând ocrotitor la sân un cățeluș.

închise ochii, crezând că se va trezi din coșmar, dar nu reuși. Realiză că „juca într-un film în care avea doar rol de spectator."

Mihas urcă treptele, ținând cu grijă cățelul care scâncea, ușor speriat.

— Tată, ți-am făcut pe plac. Am cumpărat un pui de ciobănesc mioritic. Are trei luni, toate vaccinurile făcute la zi și carnet de sănătate. Rămâne să-i dăm un nume și să-l microcipăm.

Alexandros, satisfăcut, mângâie cățelul.

— E frumușel! »

Fiul zâmbi.

— O să ai de furcă cu el! E o rasă voluntară, cu multă personalitate, mai greu de ținut în frâu decât ciobăneștii germani de dinainte. Nu uita că va ajunge cât un vitei.

[1] Bine dispus, bătrânul puse jos animalul, scărpinându-1 ușor pe ceafă. Cățelușul, mulțumit, se lipi de piciorul său.

— Mă descurc eu. Nu uita că am experiență cu câinii. Peste câteva luni o să fie mai educat decât un lord englez!

Mihas puse mâna pe clanța ușii de la intrare.

— O aduc și pe mama să-l vadă, mai ales că e vreme frumoasă și îi va face bine o gură de aer curat.

Peste puțin timp, se întoarse împingând un scaun cu rotile în care stătea o femeie în vârstă, micuță și slabă, cu un chip marcat de suferință.

— Ce zici, Kentina, de surpriza făcută de băiatul nostru?! izbucni Alexandros, ridicând puiul de ciobănesc mioritic, pentru ca bătrâna să-l vadă mai bine.

— Oh, ce drăgălaș este! remarcă femeia, înseninân- du-se la fată. Dar când va creste, ne va mânca urechile!

— Și dacă nu se satură, îi dăm cincizeci de dolari, să se descurce!

Râseră cu toții, cu poftă, la gluma bătrânului.

Mihas fluieră încet și Flakes se ridică agale din ușa serei-laborator, gudurându-se. Bărbatul băgă capul și-l zări pe Alexandros manevrând cu grijă niște recipiente mici, de sticlă, cu extracte de plante.

— Cum merge procesul creativ?

Bătrânul întoarse spre el o privire ușor obosită. Părea însă mulțumit.

— După cum ți-am mai spus, în viață, munca perseverentă, organizată, făcută cu pasiune și iubire față de obiectul experimentului, dă întotdeauna rezultatul dorit! Prin hibridări succesive, am redus la aproape o treime legumele eficace în tratamentul diabetului zaharat. Dacă mă mai ține cureaua încă vreo doi ani, sper să reușesc aceeași performanță cu fructele și plantele medicinale.

Fiul încercă să-l provoace:

— Ai reușit să transferi în hibrizi absolut toate elementele nutriționale ale legumelor combinate de tine?

— Da, băiete, am creat simbiozele perfecte!

Mihas se uită îngrijorat la fața tatălui său.

— Chiar dacă stimulatorul cardiac te ajută, cred că ajunge pentru azi. Ești extenuat. Odihnește-te un pic pe verandă, alături de Flakes, care abia așteaptă să-ți lingă degetele. Apoi trage un pui de somn. îți promit că diseară ne vom uita împreună la „Supraviețuitorul".

Ar ★

Bătrânul urcă scările cu greutate și intră în baie, ră- suflând greu. Căzu pe podea, într-o rână. Laureen, prizonieră în corpul lui Alexandros, trăi prăbușirea cu toată ființa ei. Privirea i se încețoșă, iar respirația îi deveni greoaie. Nu-și mai simțea partea dreaptă a corpului. Vru să strige, dar nu putu scoate decât un horcăit gâtuit. Văzu ca prin ceață figura îngrijorată a lui Mihas aplecată asupra sa, auzind câteva vorbe ce părea că vin de la mare depărtare - „Tată, te iubesc, nu ne părăsi!" Apoi își pierdu cunoștința.

Când se dezmetici, era întinsă la orizontală. Simptomele se accentuaseră, deci coșmarul continua. O siluetă se învârtea în jurul ei, mișcând buzele, fără să înțeleagă ce spune. Persoana îi testă reflexele, îi luă tensiunea. în plan secund recunoscu conturul familiar al lui Mihas.

Doctorul salvării se aplecă spre fața bătrânului.

— Dacă mă auziți, clipiți o dată.

Alexandros se conformă.

Medicul se întoarse spre Mihas.

— într-adevăr, se pare că avem de-a face cu un AVC ischemic stâng, dar un diagnostic complet va putea fi pus doar după investigații aprofundate, la spital.

Patru oameni vânjoși îl purtară pe bătrân pe scările înguste, cu ajutorul unei folii speciale. Ajunși jos, îl urcară pe targă. Mihas se abținea cu greu să nu plângă. Sirena intră în funcțiune, iar ambulanța

demară rapid.

In următoarele trei luni, tenebre pline de suferință pogorâră asupra lui Laureen-Alexandros, imobilizat la pat cu hemoragie digestivă, tulburări de deglutiție, alimentat cu sondă direct în stomac, cu insuficiență respiratorie și afazie, îndopat cu perfuzii. O existență vegetativă, un chin ce părea că poate fi curmat doar de moarte.

■A- A ■A'

Bezna densă începu să se destrame puțin câte puțin. Auzi o voce necunoscută:

— Se trezește!

Când deschise pleoapele, remarcă faptul că vedea clar, cu ambii ochi. Avu un moment de perplexitate.

Aplecată deasupra corpului ei de împrumut, stătea... Laureen Henderson în came și oase, îmbrăcată în halatul ei de spital!

„Oare ce stupefiante mi-au administrat de-mi pot provoca astfel de halucinații?"

Laureen, cea cu corpul ei adevărat, i se adresă:

— încercați să pronunțați *apă.* Nu vă precipitați, nu vă grăbește nimeni!

Alexandros făcu un efort și spuse încet:

— A...pă!

Chipul doctoriței se lumină. Vorbi cu cineva din spatele ei.

— Deja au început să se vadă efectele injectării de celule SB623 direct în creier, la numai o lună de la operație! Dacă totul decurge conform prognozelor, ar

trebui să-și recupereze toate funcțiile vitale în maximum două săptămâni. Apoi îl vom putea transfera la secția de recuperare neuromotorie. După cel mult șaizeci de zile, sper să-l puteți lua acasă!

Mihas făcu un pas înainte. Pe fața lui se dtea speranța.

— Cum aș putea să vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut! Tata n-ar fi avut nicio șansă în afara programului!

Laureen, cea materială, încercă să-1 tempereze:

— Meritul este în primul rând al dumneavoastră. Fără dosarul complet, cu documente atestând rezultatele valoroase în cercetarea medicală ale domnului Alexandros, pe care mi le-ați pus la dispoziție, nu ar fi avut nicio șansă să fie selectat dintre rezerve. Probabil a contat și faptul că, în cazul recuperării sale, și-ar

putea finaliza munca, în beneficiul miliardelor de diabetici.

Spiritul prizonier al lui Laureen trăi apoi din plin procesul revenirii bătrânului, în decurs de un an. Ulterior fu silită să asiste la ultimii doi ani de viață ai acestuia. Alexandros reuși să-și ducă până la capăt proiectul, muncind cu îndârjire. Muri în somn, împăcat. Totul se derulă comprimat, în doar câteva ore, la capătul cărora rămase convinsă că fusese manipulată cu droguri puternice. Spera în continuare că se va trezi în lumea reală și i se va explica ce scop avusese experimentul la care „participase" direct.

■A- -A- A

Trupul de împrumut se evaporă discret. Peisajul din jur se schimbă. Era cel în care visase să trăiască: o căsuță la o mie de metri altitudine, într-o zonă împădurită si nelocuită. Simți în nări mirosul îmbătător al » 9
fânului proaspăt cosit. în fundul curții spațioase, iubitul ei tăia niște lemne, în timp ce un Coollie cu păr lung și un Saint-Bemard se hârjoneau pe pajiștea din fața pădurii cu brazi, fagi și molizi falnici. Puțin mai departe, păștea un splendid exemplar de armăsar roib. Un soare blând se ițea de după câțiva nori pufoși. Pe când savura din plin momentul, întinsă cu fața spre cer, pe boltă se aprinse o luminiță care începu să co-

boare lent, venind direct spre ea. Prinse contur pe măsură ce se apropia. Intr-o sferă translucidă, cu diametrul de vreo doi metri, stătea în picioare o ființă cu contur vag uman, de un alb strălucitor.

Instinctiv, Laureen-spirit se ridică în picioare. Când ajunse pe ceea ce se dorea a fi pământ, la un metru de ea, sfera dispăru, iar forma ectoplasmatică i se adresă. Laureen percepea înțelesul cuvintelor ca într-un vis.

— Eu sunt un ghimes, adică, pe înțelesul muritorilor, „ghid-mesager al spiritelor", echivalentul îngerilor din religia ta. Rolul meu este să îndrum spiritele celor morți în „Lumea de apoi", cum îi spun pământenii creștini si musulmani. Pentru tine, Laureen Hen- derson, a sosit momentul adevărului. Ai părăsit lumea materială în urma unui infarct.

— Deci nu ne aneantizăm după moartea fizică? Ce rămâne după noi?

— Rămâne o energie specifică fiecărui om, adică

ceea ce savanții numesc spirit, chintesența ființei înzestrată cu rațiune. Spiritul tău a trecut pe un nivel al universului energetic cu care este în concordanță vi- bratorie.

— Credeam că sunt încă în viață, supusă unui tratament care îmi provoacă tulburări psihice!

— Tuturor celor care ajung „aici" li se arată întâi ce au greșit în viață. în cazul tău, ai trăit destinul unui bătrân pe care l-ai fi putut salva, în locul unui om cu trei-

zeci de ani mai tânăr. Domnul Helmuth Kranz, care a fost ales de comisie de pe lista rezervelor, la recomandarea ta, își va ucide ulterior soția la beție, într-un acces de furie. Probabil că-ți amintești, întrucât „personajul" avea o funcție înaltă în guvern, iar crima a fost intens mediatizată.

— Bine, dar eu n-am făcut decât să respect criteriile de selecție, care precizau clar că au prioritate cei cu șanse mai mari de recuperare!

— Nu încerca să te amăgești! Nu ai ținut cont de al doilea criteriu, cel al valorii umane! Kranz fusese implicat în mai multe scandaluri. Ca om, era net inferior lui Alexandros!

— Să admitem c-am luat o decizie eronată. în fond, aproape toți oamenii fac cel puțin o alegere greșită în viață! Pentru asta primesc o pedeapsă „aici"?

— Eroarea te-a adus pe un nivel energetic unde nu vei putea să-ți creezi realitatea virtuală pe care o vezi acum, care să-ți facă spiritul pe deplin fericit.

— Poți fi mai explicit?

— Spațiul alocat unui nivel vibratoriu este ocupat de o infinitate de spirite. Realitatea ta coexistă cu ale celorlalți ocupanți ai nivelului respectiv. Din cele

șapte niveluri, acesta este cel mai aglomerat, cuprinzând cam o treime din totalul spiritelor plecate din universul material tridimensional. Fiecare „realitate" a unui spirit are forma unei sfere. Dar pot fi spirite care aleg să

realitățile lor fuzionează, rezultând o
sferă mai mare. Raza unei „realități" e direct proporțională cu numărul spiritelor care aleg să coexiste în interiorul său. Deci, dimensiunea „realității tale" este condiționată de ale celor din vecinătatea ei. In cazul tău, fiind și neasociată cu nimeni, vei avea alocat un spațiu foarte mic, indiferent de capacitatea ta imaginativă, datorită presiunii realităților mai masive din jur! Din când în când, realitățile diferite se intersectează, re- zultând fuziuni ciudate în zonele de graniță. Este o competiție pentru spațiu vital între spiritele diverselor specii din universul material. Dacă vrei un mediu mai prietenos, trebuie să cooperezi cu cât mai multe spirite. O poți face mai ușor cu cele venite de pe Terra, întrucât împărtășiți același sistem de valori și sunteți familiarizati cu același mediu. însă nimeni nu te îm- , »
piedică să încerci și cu alte specii inteligente!

Ca și cum i-ar fi citit gândul, ghimesul adăugă:

— Singurul element comun al tuturor speciilor inteligente venite din universul material este lungimea de undă a vibrației specifică unui nivel energetic. Din acest motiv, comunicarea cu spiritele altor specii este mai dificilă, dar, în același timp, mai facilă decât în universul material, întrucât se produce direct între mințile interlocutorilor, fără mijlocirea limbajului. încercarea de a te înțelege cu un siriusian, de exemplu, va fi o experiență interesantă pentru tine!

Laureen văzu cu neplăcere cum microuniversul visat se reduce la un mic petic de pământ, iar din cabana spațioasă rămâne o singură cameră. Animalele și bărbatul dispăruseră. în fundal, așa cum prezisese ghimesul, copacii se amestecaseră cu plante ciudate, iar munții alternau cu zone deșertice, în culori stranii.

Spiritul femeii nu se putea împăca cu situația.

— Pe lângă căutarea altor spirite compatibile, mai pot face și altceva pentru a-mi îmbunătăți „mediul înconjurător"?

— Poți încerca să ajuți un om în viață, cu care ai avut sentimente reciproce de afecțiune. Doar cu această categorie ești pe aceeași lungime de undă. Prin conexiunea mentală cu el, atunci când visează sau trece printr-o stare de pace interioară, îl poți determina să facă o faptă bună, prin asta înțelegând și zădărnicirea unui posibil act malefic, distructiv. Dacă accepți, îți oferim posibilitatea să studiezi viața curentă a celui vizat. Astfel, vei putea alege acțiunea cu care cauți să-ți atingi scopul.

— în caz că eșuez, voi fi retrogradată pe un nivel inferior?

— Numai în cazul în care vei aplica dictonul „scopul scuză mijloacele!"

— Aș încerca. Am un frate mai mic, Joshua, cu care păstrasem legătura. Lucra la o agenție de spionaj. Presupun că nu a putut veni nici la înmormântarea mea.

înțeleg că n-am nimic de pierdut dacă folosesc doar argumente de influențare morale.

Laureen era dornică să afle cât mai multe despre universul spiritual în care intrase.

— înainte să mă lansez în această aventură, sunt curioasă, cum ajungi ghimes? Există un lider suprem care vă dirijează?

— Toate spiritele ajunse pe cel mai înalt nivel energetic devin ghimes. Putem coborî pe oricare din nivelurile energetice inferioare. Forța noastră mentală ne permite chiar și rematerializarea, scurte perioade de timp, pe planeta de origine, sub forma oricărei ființe vii.

Nu avem un șef sau un zeu suprem, cum cred pământenii de diferite religii monoteiste, care ne asimilează cu îngerii. De fapt, întregul univers spiritual poate fi imaginat precum o entitate demiurgică integratoare. Deciziile le luăm întotdeauna prin consens, după consultarea tuturor ghimesilor. Acest proces este aproape instantaneu, doar în cazurile foarte complicate durând mai mult.

— Poți să-mi dai câteva exemple de oameni ajunși ghimes?

— Bănuiesc că le intuiești. Gaytama Siddhartha, lisus Nazariteanul, Mahatma Gandhi, Anjeze Gonxhe Bojaxhiu, Martin Luther King, Ioan Paul al Il-lea, toți oamenii care au făcut doar fapte bune și miracole. Numele meu din viată nu îti este cunoscut, asa că n-are

rost să-1 afli, răspunse ghimesul întrebării nerostite, apoi continuă: Dar, în total, suntem câteva mii, extrem de puțini față de ghimesii proveniți din alte specii. Asta e valabil pentru toate nivelele

superioare!

— Dovada că suntem printre primitivii universului material, constată Laureen cu regret.

— Asta nu ne împiedică să evoluăm, ajutându-i pe muritori să aleagă binele în locul răului, speculând conexiunea energetică dintre cele două universuri. Tot ceea ce ni se întâmplă în viața materială e rezultatul elementelor la care suntem conectati! »

— înțeleg că eu nu prea am șanse să ajung vreodată ghimes! constată Laureen-spirit.

— într-adevăr, probabilitatea este foarte mică pentru cei care nu reușesc să atingă energiile înalte încă din timpul vieții! Dar salturi de unul sau chiar două niveluri sunt posibile, uneori.

Ghimesul decise că venise vremea să-i pună întrebarea cheie:

— Ești pregătită?

Capul transparent al femeii se înclină afirmativ.

— Atunci putem începe!

în fața lui Laureen se deschise un portal oval, care emana o lumină violet-pal. Ghimesul îi făcu semn să intre.

— Mergi tot înainte, indiferent ce senzații ai. Nu uita că ești doar spirit, ferită de orice suferință fizică!

Femeia-spirit păși cu grijă. Fu prinsă și dusă într-un flux de particule multicolore care păreau să zboare mai repede decât lumina. După numai câteva minute, văzu o clădire austeră, situată într-un peisaj arid, apoi se trezi pe tavanul unei încăperi cenușii, privind în jos. Legat de im scaun, având ochii acoperiți cu o cârpă, îl recunoscu pe Joshua, învinețit bine. In jurul său se învârteau câțiva indivizi solizi, bărboși, cu fete bron- zate, îmbrăcați în uniforme de

camuflaj, care discutau într-o limbă străină, guturală.

Simți un gând ca o adiere: „ai revenit pe Pământ!"

își concentră atenția asupra celor care-i țineau fratele ostatic. Remarcă bucuroasă că putea înțelege ce vorbeau cu glas scăzut.

— Comandante, ne pierdem timpul! Am încercat cele mai eficiente tehnici și metode de tortură, niciuna nu l-a putut face să vorbească. Agentul este super antrenat, inducându-și o stare cataleptică prin care și-a redus aproape complet funcțiile vitale. Un mort viu nu percepe suferința!

Pe fața vorbitorului se citea exasperarea.

— Bine, ne oprim. Mâine voi decide dacă ne mai poate fi util cu ceva.

Cei trei se duseră la culcare, iar Joshua rămase să zacă în celula securizată.

Laureen căută cu febrilitate o cale prin care să-și salveze fratele, aflat la un pas de lichidare.

„Trebuie să intru în mintea șefului!"

Toată noaptea se zbătu, dar nu reuși ce-și propusese. Comandantul luase un somnifer puternic, scufundându-se într-un somn adânc, fără vise.

A doua zi, dimineață, „conducătorul" își chemă unul din subordonati.

— S-a terminat. Du-te să închei treaba în cazul agentului din celula treisprezece.

Un puternic sentiment de deșertăciune puse stăpânire pe Laureen. Soarta lui Joshua era pecetluită, iar ea nu putuse face nimic!

Vru să renunțe, nesuportând să-și vadă fratele exe-

cutat în mod barbar. Un fir subțire de speranță o opri, însă. Pluti pe urmele prezumtivului călău. Acesta, purtând o cagulă pe față, pătrunse în celulă, se apropie de Joshua, îi desfăcu legătura de la ochi, luă o găleată cu apă și i-o aruncă prizonierului în față. Joshua rămase inert. Executantul scoase pistolul din toc și-l armă, apropiindu-1 de tâmpla ostaticului. Vorbi tare, ușor răstit, în limba acestuia.

— Sper că mă auzi. E ultima ta șansă! Ne spui numele omului tău de legătură și supraviețuiești! Te dăm la schimb cu câțiva de-ai noștri.

Nu primi niciun răspuns.

— Timpul a expirat. în numele lui Allah cel atotputernic, te condamn la moarte în iadul necredincioșilor!

Apăsă pe trăgaci. Se auzi un declic, dar capul lui Joshua rămase intact! Individul repetă de câteva ori ruleta rusească. Joshua nu se clinti. Călăul își dezveli fața, băgă arma la loc, dezlegă prizonierul, spuse un cod și pocni de câteva ori din degete. Joshua tresări și deschise ochii.

— Felicitări, agent „O sută doi"! Ai trecut testul final! Ești pregătit pentru „misiune"!

Joshua îl privi cu un ușor reproș.

— Ce naiba, șefu', după atâta timp puteai să-mi spui pe nume, nu indicativul!

— Trebuie respectat regulamentul, Josh, glumi șeful, care îl ajută să se ridice.

în încăpere apărură pe nesimțite doi brancardieri cu o targă pe roți, pe care fu așezat Joshua. în timp ce-1 duceau spre infirmerie, șeful îi strigă din urmă:

— După ce te repară, ai o săptămână de permisie, după care intri în pâine!

— Dacă mă mai întorc și nu fug cu vreo stripteuză! avu puterea să replice Joshua, șugubăț.

Laureen răsuflă ușurată. Acești oameni erau foarte bine pregătiți împotriva citirii gândurilor. Până în ultima clipă o induseseră în eroare. Dar își învățase lecția - acum știa cât de grea era meseria fratelui ei!

A- A -fr

Ybrahim descoperise consternat că lumea de „dincolo" era complet diferită de cea cu care imamul grupurilor de „luptători" îi împuiase capul. Urmărea cu înțelegere și milă frământările prin care trecea Ahmed. Știa cum lucrează serviciile de poliție. Chiar dacă se dovedea că fratele lui era complet nevinovat, avea să rămână cu eticheta de suspect tot restul vieții lui.

Acceptase propunerea ghimesului, dorind cu ardoare să-și răscumpere din păcatele lumești. Pe deasupra, „compania" avută pe nivelul energetic ce-i revenea era foarte greu de suportat, chiar și „spiritual". Parcă se afla într-o mega-închisoare de maximă securitate, cu un număr infinit al celor mai periculoși infractori din univers, ce-si creaseră realități de coșmar. Ca și în lumea reală, se formaseră câteva mari alianțe ce căutau permanent să-și extindă „spațiile spirituale" în detrimentul celorlalți. Neafiliații, mai puțini, erau prinși la mijloc, pseudoteritoriile lor fiind permanent violate. Entitățile dornice să „evolueze" erau extrem de rare, după spusele ghimesului. Ybrahim fusese nevoit să

recunoască faptul că acesta avusese dreptate. In peregrinările sale nu întâlnise niciuna.

A A A

Ahmed își făcea bagajele, în lehamite. Șefii căutaseră să scape elegant de el, oferindu-i un concediu

prelungit, cu plata salariului în avans. îi recomandaseră odihnă si relaxare într-o locație liniștită, cu aer curat, verdeață și zile însorite. Optase pentru Bhutan, țara cea mai puțin atinsă de perversitatea obiceiurilor din lumea *avansată.* Primise viză de intrare numai datorită unei scrisori de recomandare din partea lui Dalai Lama.

Muzica telefonului mobil îl surprinse plăcut. Nimeni nu-1 sunase în ultima vreme.

— Salut, fericitule, răsună vocea voioasă a lui Ignacio. Ce n-aș da să fiu în locul tău. De peste doi ani tânjesc după o vacanță serioasă ca a ta!

— Treci la subiect, am multe de aranjat înainte de plecare, minți Ahmed. Era convins că nu se va mai putea întoarce la *Crucea Rosie.*

t

— Ți-am pregătit o surpriză plăcută! Ignacio făcu o mică pauză, pentru a amplifica efectul veștii. Un bilet la finala Cupei Mondiale de fotbal din Bohai-Rim. Nici nu știi câte sfori am tras!

»

Ahmed nu păru prea entuziasmat.

— Mulțumesc pentru ofertă, dar, în acest moment nu cred că pot suporta tumultul produs de aproape trei sute de mii de voci!

Ignacio nu se lăsă.

— Nu accept un refuz! Știu cât de mult îți place

fotbalul de calitate, iar o astfel de ocazie apare o dată în viață. în plus, sunt convins că această experiență va fi o terapie eficientă pentru tine, aducându-ți aminte

că faci parte din această lume diversă, cu problemele ei serioase, dar care merită o șansă de viitor!

Ahmed înțelese aluzia. Nu voia să-și necăjească prietenul, care încerca să fie alături de el în aceste momente grele.

— M-ai convins, amigo! Iți aduc o jucărie-robot urs panda, ca să te fac fericit!

— Știam eu c-o să fii de acord, asa că ti-am trimis deja biletul pe mail. îl vei primi înainte de plecare. Drum bun!

înainte ca Ahmed să răspundă, Ignacio adăugă, precipitat:

— A, să nu uit, de la Thimphu la Guangzhou ai avion direct. în trei ore vei fi în tribună!

Ahmed rămase pe gânduri. Până la urmă, această pauză era binevenită. îi dădea răgazul să se gândească pe ce drum s-o apuce. îl tenta ideea de a-și schimba profesia cu una în care relațiile de rudenie nu aveau nicio importanță. Deținea o diplomă de medic veterinar și ar fi putut aplica pentru un post la un ONG specializat în salvarea animalelor pe cale de dispariție.

„Nu vor fi atât de absurzi să-l suspecteze de terorism împotriva animalelor! Poate că merita să încerce doar ca să vadă până unde pot merge cu prigoana! Gata, avea destul timp la dispoziție pentru a lua o hotărâre."

In timp ce-și strângea ultimele bagaje, sună semnalul de avertizare al smartphone-ului. Intrase

mailul

meci. își luă valizele, aruncând o ultimă privire micuței camere care îl găzduise în ultimii ani. Trebuia să lase trecutul în urmă si să-si ia destinul

în propriile mâini. Va putea? Nu știa, dar merita să încerce. Se sui într-un taxi de mâna a doua, care pomi gâfâind, lăsând în urma sa un nor de praf.

■fr A *ir*

Ahmed renunță să mai privească vânzoleala miilor de oameni de pe imensul aeroport Indira Ghandi. înotând prin mulțimea pestriță adunată din toate colțurile lumii, își găsi cu greu un ungher liber. Se așeză pe geamantan, în așteptarea anunțului pentru check-in. își deschise tableta, parcurgând într-o doară ultimele știri de pe mapamond. Pregătirile pentru turneul final al campionatului mondial de fotbal erau încheiate. Chinezii sperau să depășească în grandoare luxoasa ediție precedentă, organizată în comun de cele mai bogate monarhii arabe. In nordul musulman al Africii, o coaliție multinațională încerca să anihileze noua ar- mată a ISIS. Sângerosul război civil dădea semne de oboseală, în ciuda implicării marilor puteri de partea facțiunilor rivale. Zeci de milioane de bengalezi încercau să-și părăsească țara aproape complet acoperită de apele oceanului Indian, dar niciun stat nu dorea să-i primească. O nouă criză economică globală își

arăta colții... Opri dispozitivul, pregătindu-se să moțăie un pic. Un sunet necunoscut, venit din buzunarul hanoracului său, îl luă prin surprindere. Băgă mâna și scoase un mobil străin. Nu înțelegea cum ajunsese la el. Decise să răspundă, sperând că poate va descoperi astfel adevăratul posesor, ce-1 pierduse în aglomerație.

-Alo!

O voce sintetică ce se exprima în arabă, trecută printr-un modulator, îi zgârie neplăcut timpanul.

— Stăm de vorbă cu Ahmed Kurmaz, angajat la Crucea Roșie?

Ahmed avu o presimțire sumbră. După o clipă de ezitare, răspunse ușor crispat:

— Da, eu sunt.

— As-salamu alaykum!

— Wa'alaykum as-salam! Cu cine am onoarea?

— Suntem „frați întru credință" cu Ybrahim. A sosit clipa să-ți arăți devotamentul pentru cauza Islamului, asa cum a făcut fratele tău, trecut în rândul martirilor!

Avu o strângere de inimă. După moartea tragică a lui Ybrahim, știa că acest moment putea veni oricând. Repetase în gând de sute de ori ce replică să le dea. încercă să pară ferm:

— Eu îl slujesc pe Allah salvând vieți, pe când voi aduceți moartea, încălcând preceptul din Coran potrivit căruia musulmanul nu trebuie să ucidă decât atunci când este atacat în tara sa!

Interlocutorul nu se arătă deloc impresionat:

— Ai uitat că majoritatea musulmanilor sunt *agre-*

sați zilnic, trăind în sărăcie și subjugați de trădători înțeleși cu necredincioșii? Capitalismul este arma prin care ghiaurii, în frunte cu evreii, vor să distrugă islamul! Nu asta a vrut Allah pentru supușii săi. Doar zdrobindu-i pe toți acești asupritori vom împlini voia sa! Ybrahim a înțeles!

»

— N-am timp de dispute teologice. Nu-mi voi schimba convingerile formate după atât de mulți ani. Ce vreți de la mine?

— In numele întregii tale familii, care este acum în grija noastră, vrem doar să păstrezi acest telefon deschis când vei ajunge la finală, pe stadion. Nu încerca să trădezi! Iti vom urmări fiecare mișcare, orice convorbire telefonică. Un pas greșit și toți ai tăi vor cunoaște flăcările iadului!

Apelul se întrerupse. Nu durase mai mult de un minut. Convorbirea îl tulburase. Teroriștii islamisti se

* *

foloseau de orice om pe care îl puteau șantaja. Fosta soție, copilul și părinții săi erau în pericol.

Telefonă pe rând la fiecare. Locuiau în aceeași țară occidentală, la câteva sute de kilometri distantă. Bănu- ielile i se confirmară. Persoane străine închiriaseră camere recent în apropierea ambelor locuințe.

Se uită bănuitor în jur. Oricare dintre ei putea fi prezumtivul urmăritor. Era convins că numărul suspec-

ților avea să se reducă drastic atunci când va ajunge în satul bhutanez, relativ izolat, care constituia destinația finală. Atunci va hotărî cum să acționeze.

Vr A

în noaptea de smoală, coloana motorizată, cu farurile stinse, înainta anevoie pe drumul de munte plin de hârtoape. Două jeepuri blindate încadrau un camion special dotat pentru astfel de călătorii. Toți cei șaisprezece ocupanți purtau uniforme antiglonț, căști, puști de asalt cu proiectile explozive și ochelari în in- faroșu. Privindu-i, Laureen avea senzația că urmărește un film, cu personaje adevărate, derulat în timp real, avâdu-1 pe fratele ei într-un rol cheie, extrem de periculos.

— Abdulah, conform coordonatelor primite, ar trebui să fi ajuns la destinație, i se adresă, într-o engleză stâlcită, șoferul jeepului din frunte lui Joshua, aflat pe bancheta din spate. Cred că întrezăresc intrarea.

La circa o sută de metri în față, chiar la baza peretelui vertical de piatră, se aprinse o luminiță, pâlpâind intermitent. Trei aprinderi scurte și două lungi. însemna că totul e ok.

— Djemburiev, ăsta-i semnalul! Urmează lumina! îi ordonă Joshua.

Djemburiev se conformă. Cele trei vehicule pătrunseră, printr-o deschizătură destul de strâmtă, într-o

hală de vreo două sute de metri pătrați, săpată în munte. Se opriră unul lângă altul, ghidate de un mujahedin bărbos, înarmat cu un kalasnikov. In urma lor, câteva mogâldețe acoperiră rapid intrarea cu un panou ce imita perfect stâncile din exterior.

In interior, întunericul fu spart de aprinderea câtorva lămpi, alimentate de la un grup electrogen. Mujahedinul însărcinat cu dirijatul arătă spre Djemburiev patru degete răsfirate.

— Doar eu și trei oameni, câte unul din fiecare mașină, putem coborî, anunță Joshua prin stația miniaturizată de emisie-recepție. Cei patru ieșiră concomitent, rămânând fiecare lângă mașina sa.

Se scurse un sfert de oră, într-o așteptare încordată. Gazdele nu se grăbeau să-și întâmpine oaspeții.

— Păstrațivă calmul, ne testează stăpânirea de sine. Nervozitatea ne-ar face suspecți. Asta e tactica lor, șopti Joshua în receptor. Vor apărea curând, altfel ar încălca regulile musulmane ale ospitalității!

Ca și când l-ar fi auzit, o ușă camuflată în perete se deschise fără zgomot. Vreo duzină de oameni, înarmați până-n dinți, se îndreptă spre noii veniți. în mijlocul lor pășea liderul rețelei ISIS locale, Rashid Sarwar. De statură mijlocie, mustață și barbă neagră, mare, stufoasă, ochi ascunși în spatele unor ochelari fumurii, purtând peste kandoora albă o manta mishlah închisă la culoare, iar pe cap tradiționalul ghutrah, fixat

bine cu kufeya, părea mult mai bătrân decât în realitate.

Ajunsă la câțiva metri de oaspeți, garda de corp se opri, doar Rashid continuând să înainteze. Joshua făcu același lucru, cei doi oprindu-se față în față, la câțiva pași unul de altul.

— Fii binevenit, *syd,* rosti mieros temutul șef, efectuând elegant salutul musulman.

— Mulțumesc pentru ospitalitate, răspunse Joshua cu o ușoară aplecare a capului.

Cei doi se studiară atent preț de câteva secunde. Arabul deschise discuția. »

— Stimate Batuiev, deși reputația dumitale de

businessman corect este recunoscută, permite oamenilor mei să verifice marfa. Dușmanii profetului au spioni infiltrați peste tot și nu vreau să ne trezim cu un micro- dispozitiv de urmărire strecurat în interiorul vreunei arme!

— Este dreptul tău, replică Joshua calm.

Făcu apoi un semn discret și cei din echipa sa deschiseră porbagajele celor două jepuri și ușile din spate ale camionului. Câțiva oameni de-ai lui Rashid începură să inspecteze fiecare armă, pe rând, cu detectoare de unde radio, după care o bifau pe o tabletă. Examinarea armamentului de către cumpărător era o regulă obligatorie în astfel de tranzacții.

Intre timp, Rashid îl iscodea pe Joshua.

— Cei ce fac afaceri cu noi devin țintă pentru cele mai puternice servicii secrete - CIA, FSB etc. Nu ți-a fost teamă că vei fi vânat de toti?

Joshua zâmbi în fața încercării stângace a interlocutorului său.

— Atâta timp cât conflictele nu au loc pe teritoriul lor, toți, americanii, rușii, britanicii, francezii, vor să-și testeze *creațiile* în condiții reale de luptă, motiv pentru care își trimit trupele și mercenarii în toate colțurile lumii. Potențialul uriaș al acestei piețe a fost sesizat și de chinezi, care încep să-și stabilescă baze militare externe, unde vor folosi armament produs de ei. Marfa pe care ți-o livrez provine de la o multitudine de producători, deci, toată lumea e mulțumită.

Liderul islamist se întunecă.

— Dușmanii noștri se îmbogățesc chiar și atunci

când le ucidem soldații! După instaurarea Califatului în regiune, va trebui să ne construim propriile fabrici de armament.

— N-or să vă lase! în Siria si Irak s-au unit toti îm-
» »
potriva voastră. Aici vă luptați și cu talibanii, susținuți de triburile aflate de cele două părți ale graniței cu Pakistanul!

Rashid tăcea, urmărindu-și interlocutorul din spatele lentilelor fumurii. Joshua decise să riște un sfat:

— Poate ar trebui să vă aliati, dat fiind că ambele grupări vă doriți un stat bazat pe sharia aplicată riguros, iar inamicul este comun!

Pe fata lui Rashid nu se clinti niciun mușchi. ♦ >

— înțeleg unde bați. Luptăm cot la cot cu talibanii până ne consolidăm în toate țările islamice din Asia Centrală, întărind legăturile și cu uigurii din China. Apoi preluăm puterea, concomitent, în toată regiunea!

Temutul terorist își mângâie ușor barba.

— Pe talibani nu-i convingem să negocieze decât arătându-ne forța, prin câteva lovituri spectaculoase, aplicate atât lor, cât și trupelor occidentale!

Agentul acoperit se abținu de la o nouă replică. Lui Joshua nu-i convenea prelungirea șederii în bârlogul celulei teroriste. Oamenii lui erau pregătiți să deschidă focul la cel mai mic gest suspect al teroriștilor. Știa că paranoicii ca Rashid sunt imprevizibili.

Răsuflă ușurat când mujahedinii însărcinați cu inspecția reveniră, raportând prin semne discrete și fraze scurte că totul este în ordine.

Rashid dădu un ordin șoptit către un aghiotant cu o valiză diplomat, pe care i-o înmână unui om din echipa lui Joshua. Primitorul o puse pe motorul unuia dintre jeepuri, o descuie și mătură teancurile de dolari cu un scaner portabil. După vreo două minute se întoarse spre Joshua, făcând o mișcare de aprobare din cap. Banii erau toți și veritabili.

— Descărcări marfa! ordonă Joshua.

Oamenii lui se mișcară repede, depozitând armamentul în locurile indicate de teroriști.

Ușurată de bagaj, coloana se puse în mișcare, înde- părtându-se cât de repede o permitea drumul presărat cu pietre și denivelat. După circa treizeci de kilometri, se opri într-o poiană în care se afla doar un depozit dărăpănat. După ce camuflară camionul, câțiva traficanți coborâră rapid, scoțând din incintă alte cinci mașini de teren. Se suiră câte doi în fiecare din cele opt autovehicule. Mașinile merseră împreună până la prima răscruce, unde se despărțiră, împrăștiindu-se uniform în toate cele patru direcții.

Jeepul lui Joshua se strecură abil pe străzile înguste, flancate de clădirile joase din Khost. La graniță se formase o coadă imensă. Vameșii afgani și pakistanezi se mișcau alene, simulând scrupulozitatea.

— Djemburiev, fii cu ochii în patru la indivizii care mișună prin jur. Sper ca niciunul să nu devină martir acum și aici! La cea mai mică mișcare suspectă, o luăm la goană, dacă vrem să ne scăpăm pielea! Fără arme, nu avem altă alternativă!

— Șefu, ai încredere în blindajul mașinii, îi

răspunse calm șoferul uzbek, atent la mulțime.

> • »

Joshua înțelegea filosofia de viață a lui Djemburiev. Ca majoritatea musulmanilor, era fatalist, considerând că „de ce ți-e scris n-ai cum să scapi, pentru că așa e voia lui Allah!"

Joshua se mai liniști când printre trecători își făcu loc un agent de legătură travestit în localnic, ce-i făcu un semn liniștitor abia perceptibil.

Nu se destinse însă de tot nici când se apropiară de destinația finală, Islamabad. In ultima vreme, si aici se înmulțiseră atentatele. Frâna bruscă îi perturbă șirul analizelor.

— Scuze, șefu', dar un idiot ne-a tăiat calea chiar la intrarea în parcarea hotelului. Am ajuns!

— Te dai la fund până te contactez eu, îi aruncă Joshua peste umăr, în timp ce se grăbea spre camera izbăvitoare.

Se repezi direct la baie. își spălă meticulos dantura, apoi se strecură sub apa purificatoare a dușului, frecân- du-se intens cu săpun. Căuta să scape chiar și de amintirea prafului. încercă să își pună ordine în gânduri.

Ceva mai relaxat acum, activă aparatura de bruiere sonoră, deschise laptopul și trimise următorul mesaj: „Draga mea, am ajuns cu bine. Peisajul montan e splendid." Răspunsul veni imediat: „Mă bucur, dragul meu."

Opri aparatura. își făcuse treaba. Nanocipul avea să emită după zece ore de la livrarea armamentului, permițând localizarea bazei teroriste. Pentru el, cea mai frumoasă recompensă era un somn bun. Se

aruncă în pat. Rutina îl ajută să adoarmă destul de repede.

A A A

Laureen urmărea cu atentie viata fratelui ei. Simțea * * »
că pericolul crește. Făcu un salt de o săptămână în viitorul lui. Văzu cu groază cum i se adevereau cele mai negre presimțiri - Joshua murea contaminat cu un factor patogen distrugător.

Dorea cu ardoare să-și salveze fratele. După moarte, la câte vieți avea pe conștiință, Joshua ar fi ajuns pe un nivel inferior și niciodată n-avea să-i mai întâlnească »
spiritul. Știa că spionii sunt antrenați în controlul propriilor stări onirice. Trebuia să încerce.

Joshua visa că zboară singur peste tărâmuri mirifice. Deodată, lângă el simți o prezență. întoarse capul și-și recunoscu, surprins, sora.

— Bună Josh!

— Cărui fapt datorez onoarea de a te coborî din sferele înalte ale universului până la păcătosul tău frate?

— M-am gândit să-ți prelungesc viața, care îți place atât de mult!

— De ce, dincolo nu-i totul atât de roz cum ți-ai imaginat?

— închipuie-ți o închisoare de maximă securitate, cu condiții de lux, în care mai multe găști luptă pentru spațiu vital doar cu forța spiritului!

— Să înțeleg că dacă n-ai nimerit echipa câștigă-

toare, te trezeşti că rămâi cu-n spaţiu cam cât un coşciug extrem de strâmt?

— Eşti pe-aproape!

— Recunosc, perspectiva nu pare prea atractivă! Şi cum intenţionezi să-ţi salvezi frăţiorul de la o soartă 9 9 9 atât de crudă?

— Cu un sfat înţelept, pe care sper să-l urmezi: înscenează-ţi moartea, schimbă-ţi complet fizionomia şi vei trăi liniştit, sub o nouă identitate, departe de lumea dezlănţuită. Dar trebuie să te grăbeşti, altfel ai întâlnire cu eternitatea peste exact patru zile, douăzeci de ore si treizeci si sase de minute! 9 9 9

— Intr-adevăr, o ieşire elegantă din scenă! Găsesc un tip alb de statura mea, cu aceeaşi grupă sanguină, îl lichidez, plasându-1, îmbrăcat cu hainele mele, în jeepul explodat în prăpastie!

Joshua se amuză în somn.

— Mulţumesc, surioară, pentru intenţie, însă nu voi da curs sugestiei. Nu are rost să insişti, de dragul meu. Sincer, nu vreau să-mi salvez pielea. Singur mi-am ales viaţa asta plină de adrenalină, trăită la intensitate maximă şi care, aproape întotdeauna, se încheie violent. Adevărul e că prefer s-o sfârşesc acum, decât atunci când voi ajunge un boşorog care uită cum îl cheamă şi nici să se masturbeze nu mai poate! Cât despre lumea cealaltă, nu-ţi face griji. Voi şti să mă strecor prin înghesuială, ca să-mi fie bine!

Laureen constată cu mâhnire că încercarea ei esu- 9 ase. Atinse uşor aripa fratelui.

— Măcar promite-mi că vei fi prudent!

— Ok. îmi cunosc bine meseria!

Continuară să zboare tăcuți, unul lângă altul. Dedesubt, locul pădurilor înverzite fusese luat de un ținut arid, traversat de tancuri. Joshua căută un loc ferit pentru aterizare.

— Uite, acolo, aproape de culmea muntoasă din dreapta, o văgăună unde ne putem ascunde! Dar soră-sa dispăruse de lângă el.

Nici măcar în vis nu putuseră petrece mai mult timp împreună! A doua zi avea să simtă o undă de regret, care îi trecu însă destul de repede.

Când se trezi, dimineața următoare, primul lucru pe care îl făcu fu să pornească televizorul. CNN tocmai anunța că... „un GBU-43 lansat de Forța Internațională din Afganistan a distrus un important adăpost ISIS, ucigând peste o sută de combatanți și un lider important, Rashid Sarwar."

Era mulțumit, misiunea fusese un succes. Pe laptopul pornit apăru: „Dragul meu, după ce te-ai impregnat de aerul tare al înălțimilor, îti recomand să savurezi frumusețea șesurilor."

Lui Joshua nu-i convenea, dar era obligat să accepte o misiune similară, la o tabără talibană. Avea să rămână în zonă până când agenții de legătură procurau noua momeală, sub forma unor arme solicitate de inamic. Spera să-i treacă iritarea printr-o plimbare în bazarul Raja. Poate găsea un suvenir specific acestor

locuri. Chemă un taxi. In timp ce mergeau, pe smartphone îi licări un SMS: *Ursul s-a trezit din hibernare.* Deci avea o coadă rusească, pe care colegii săi o monitorizau. Nu-1 surprinse, făcea parte din riscul

meseriei. Merse agale prin piața supraaglomerată în care găseai aproape orice, la prețuri rezonabile, dacă știai să negociezi la sânge, în stil oriental. In final, își alese o mică statuetă reprezentând cu fidelitate un markhor mascul, animal emblematic la pakistanezi. De dragul jocului, conștient că rușii îi știau adresa de la hotel, începu să se deplaseze rapid printre tarabe, schimbând des direcția, dar nu observă niciun urmăritor. Deduse că-1 supravegheau altfel. Se răsuci brusc, privind în sus. Mișcarea rapidă îi permise să vadă cu coada ochiului micuța dronă ce nu avusese suficient >
timp să se ascundă. Decise să se întoarcă în cameră.

Pentru orice eventualitate făcu un control amănunțit al părului, hainelor, ciorapilor, pantofilor și servietei. Nu găsi nimic. Puțin plictisit, scană suvenirul lucrat în corn de bivol. Bingo! Razele x dezvăluiră în interior un minuscul dispozitiv dotat cu un cip de localizare și un captator de sunet. Trimise un mesaj cifrat pe telefon, anunțând descoperirea. Răspunsul îi confirmă bănuielile: vânzătorul era omul talibanilor. Spionii din statele concurente nu și-ar fi pierdut timpul cu așa ceva. Știau că poartă permanent asupra sa sistemul de bruiere.

Activă mecanismul de ecranare a semnalului, așezând sculptura pe o masă din sufragerie. Hotărâse s-o păstreze, impresionat de măiestria cu care fusese cioplită. La întoarcere avea să predea obiectul specialiștilor, care aveau să-i golească tot conținutul, printr-o incizie discretă.

-fr A

Peste două săptămâni fu anunțat că *pachetul a ajuns la destinație.* Contactă gruparea talibană, reuni echipa și făcu livrarea la coordonatele primite. Totul decurse fără incidente. Băieții puteau trimite cadoul în ținta marcată. Confirmarea veni tot printr-un buletin de știri. Relaxat, își strânse bagajele, se spălă pe dinți și făcu un duș reconfortant înaintea ultimei nopți petrecute pe tărâm pakistanez. Adormi repede. Moartea veni în liniște. Pe la miezul nopții, ușa dinspre holul comun al etajului se deschise încet, fără zgomot. O femeie îmbrăcată în uniformă de cameristă, purtând mănuși de menaj, intră tiptil. Veni lângă patul lui Joshua, punându-i o mică oglindă în dreptul gurii. După mai puțin de un minut, constatând că oglinda nu s-a aburit, se îndreptă spre baie. înlocui tubul pastei de dinți cu unul identic, parțial consumat. Ieși din apartament la fel de discret, stând mereu cu spatele la video- camerele de pe culoar.

Peste șase ore, agentul de legătură nu primi răspuns la mesajul trimis drept apel de control. O echipă operativă sosi rapid la hotel, constată decesul și, purtând un echipament de protecție special, curăță locul. Corpul fu introdus într-un gemantan special, iar obiectele personale împachetate cu grijă în folii de plastic. Fără să scoată un cuvânt, cei doi bărbați solizi cărară bagajele, cu liftul, la ultimul etaj. Folosind o cheie specială, ieșiră pe terasa de serviciu, de unde fură pre- luați de un elicopter care decolă imediat. în cabină își scoaseră măștile. Cel ce părea mai în vârstă trase o înjurătură:

— Pe toți dracii! In mod sigur a fost lichidat. în ca-

zul lui, nimic nu justifică infarctul: nefumător, sportiv, alimentație sănătoasă, n-a prizat niciodată, lipsa antecedentelor familiale!

— Probabil a fost o scurgere de informații, prin care Josh a fost deconspirat, iar talibanii au făcut legătura cu bombardamentul, replică gânditor celălalt. Agenția o să ia acum la puricat toată rețeaua!

Aeronava se pierdu în noapte.

fi -k -k

După o aterizare dificilă pe aeroportul din Paro, situat într-o vale îngustă, străjuită de munți înalți de peste cinci mii de metri, atmosfera patriarhală din

Thimphu îl ajută pe Ahmed să-și recapete liniștea interioară. Trase cu nesaț în piept aerul tare și curat. Găsi cu greu un punct de informare. Turiștii erau rari în această țară, care ținea la intimitatea sa. Se opri în fața unui ghișeu după care moțăia un omuleț într-o uniformă ponosită. Ciocăni de câteva ori. Fără efect. Omul avea un somn adânc. îi veni o idee. Căută pe telefonul mobil imnul Bhutanului si dădu sonorul tare. Micuțul > * funcționar prinse brusc viață, sărind direct în poziție de drepți. Remarcă prezența străinului doar după ce acesta tuși ușor. Ahmed îi arătă viza de intrare si în- » » * cercă să-i explice unde vrea să ajungă. într-o engleză stâlcită, funcționarul se chinui să dea informațiile ce- rute, însoțindu-și cuvintele cu gesturi largi. Părea un agent de circulație copleșit de avalanșa mașinilor ce-1 asaltau din toate direcțiile. Ahmed își stăpâni cu greu râsul. Epuizat, buthanezul scoase de sub tejghea o hartă uzată, pe care i-o dădu cu mare părere de rău.

— Cum se prezintă drumul?

Micuțul ridică din umeri, neputincios.

— Drum prost, nu circulat!

Mulțumi și pomi la drum. Avea de străbătut vreo paisprezece kilometri. Deși întâlni un localnic cu o căruță trasă de doi asini, se abținu să îi ceară ajutorul. Trebuia să urce golgota singur, fără ajutor. Curând, în fața lui se întinse o potecă îngustă, șerpuită.

Pășea cu grijă pe calea stâncoasă, cu denivelări. Panta înclinată la peste cincizeci de grade îl obosea, obligân-

du-1 la dese opriri, ca să-și tragă sufletul. în astfel de răgazuri, liniștea tulburată rareori de freamătul pinilor sau țipătul unui vultur era cadrul perfect pentru a-și aduna gândurile.

„Teoretic, există două opțiuni, complicitate cu teroriștii sau colaborare cu forțele antiteroriste. Fidel , *

sistemului meu de valori, o aleg pe ultima. Trebuie să intru în joc, indiferent de riscuri. Altfel nu pot aduce dovezi palpabile."

Pe ultimii doi kilometri, drumul deveni și mai abrupt. Orice pas greșit îl putea duce în râpa adâncă ce se căsca flămândă în dreapta sa.

Allah mă încearcă! Dacă reușesc să ajung la destinație, înseamnă că am făcut alegerile corecte?

Ultimii metri până la poarta mănăstirii Tango îi parcurse mai mult târându-se. Se întinse cu fața în sus, ca să-și tragă sufletul. Privi spre dzongul din vârf de stâncă, unde spera să găsească răspunsurile căutate. Arhitectura de fortăreață sugera că ocupanții săi își păzeau cu strășnicie secretele. Rețeaua strategică de cetăți-mânăstiri avusese un rol decisiv în menținerea » 1 independenței micului

regat în fața unor invadatori puternici.

După ce se odihni nițel, bătu la poarta masivă. Știa că fusese observat cu atenție prin ferestrele înguste. Un oblon afalt la câțiva metri înălțime se deschise încet, lăsând să se vadă capul ras complet al unui tânăr

învățăcel budist.

Ahmed își strigă numele. Peste câteva momente, o ușă disimulată în poartă se deschise fără zgomot. Imediat ce păși înăuntru, se trezi față în față cu cel care îi răspunsese. Acesta părea la vârsta adolescenței, purtând roba oranj specifică celor de rang inferior. îl salută pe Ahmed făcând o scurtă plecăciune, în stil budist.

— Bine ati venit, mister Ahmed. Numele meu este Tensing și voi fi ghidul și traducătorul dumneavoastră. Maestrul Rechung Dorje vă așteaptă.

în mod surprinzător, vorbea o engleză curgătoare, spre deosebire de funcționarul din capitală. Ucenicul o luă înainte, urmat de Ahmed. Trecură printr-o curte interioară spațioasă, apoi prin mai multe coridoare înguste. Tânărul se opri în fața unei intrări, apoi se dădu la o parte, într-o atitudine respectuoasă. Ahmed trecu pragul cu grijă, urmat de Tensing. încercă să se obișnuiască cu întunericul din încăpere, palid luminat doar de câteva lumânări puse pe un mic altar. Remarcă un bărbat mărunțel, purtând toga vișinie a călugărilor de rang înalt, ce se ruga cu spatele la el. Lama repeta diverse mantre, cu o voce monotonă, ușor nazală. Lovea din când în când într-o mică tipsie cu un ciocănel, producând sunete stranii. La un semn discret al lui Tensing, Ahmed luă loc pe un taburet, așteptând, răbdător. După vreo jumătate oră, călugărul termină. Se întorse încet spre oaspetele său, îl sa-

Iută în stil budist, așezându-se direct pe podea, cu picioarele băgate sub el. Câteva minute, nu scoase o vorbă, privindu-1 intens pe arab. Ahmed simți cum cel din fața sa pătrunde în cele mai intime cotloane ale sufletului său. Lama emana o forță interioară copleșitoare, precum un vulcan în care lava clocotește.

Rechung începu să vorbească, rar și apăsat. Tensing traducea:

— Am reflectat mult după ce ți-am citit scrisoarea. Nu dăm curs cererilor de ajutor în probleme punctuale, locale - boli ale unor oameni sau ale animalelor din gospodării, dispute între vecini, preîntâmpinarea stihiilor naturii etc. In cazul tău, avem de-a face cu organizarea unor atentate teroriste de mari proporții, cu consecințe planetare. Cred că însuși Marele Dragon Cosmic te-a îndrumat către noi!

Lama continuă, în timp ce ochii săi îl sfredeleau pe oaspete.

— Spiritul îți este tulburat. Te simți vinovat pentru moartea unei rude apropiate. Familia ta, laolaltă cu mulți alți oameni pașnici, este amenințată de fanatici ce se închină zeului morții. Nu știi cum să-i împiedici. Ai venit aici crezând că vei fi ajutat, dar acum nu mai ești sigur!

Maestrul se opri, urmărind reacția lui Ahmed.

— Am citit despre puterile confreriilor din mănăstirile tibetane, îngăimă Ahmed. Recunosc, însă, că in-

stinctul a avut un rol cheie în alegerea acestui lăcaș. Se pare că nu m-am înșelat!

Ahmed nu menționase în scrisoare șantajul teroriștilor. în plus, încrederea în capacitățile proprii ajun-

sese într-adevăr la cote minime.

Vocea maestrului deveni mai prietenoasă.

— A te îndoi este si o dovadă de smerenie, care reprezintă primul pas pe drumul autodepășirii. Dacă vei urma fără nicio abatere, timp de două săptămâni, programul zilnic pe care ți-1 voi prescrie, există șanse să atingi nivelul la care poți primi ajutorul nostru!

Rechung trecu pe un ton mai grav.

— Te previn, însă, că fără un efort de voință maxim nu vei putea duce la bun sfârșit acest proces de *clarviziune mentală* care-ți va sili organismul să-și depășească limitele! După două săptămâni, va trebui să atingi un nivel la care, în mod obișnuit, nu se poate ajunge decât după câteva luni de eforturi titanice!

Ahmed, ce păruse hipnotizat de ființa maestrului, reveni cu picioarele pe pământ.

— Am știut din start la ce riscuri mă expun. Acum o lună, după primirea răspunsului vostru, am urmat cu strictețe regimul alimentar, cel de exerciții fizice și mentale pe care mi le-ți recomandat. Totodată, am evitat folosirea televizorului, laptopului și a telefonului mobil. Familia știe că sunt undeva unde nu există
*
semnal.

— Asta îți va ușura mult sarcina. Avem nevoie de
> »
un consimțământ scris, în prezența a doi martori, prin care îți asumi integral răspunderea pentru consecințele asupra vieții tale, prin participarea la *calea spre iluminare!*

Ahmed semnă și merse în camera ce-i fusese

rezervată, predându-i lui Tensing, printr-un proces verbal, toate bunurile și actele personale. Călugării bhutanezi tratau totul cu maximă seriozitate. La mănăstire nu exista decât un singur telefon, ascuns bine de Rechung. In cele două săptămâni, Ahmed nu avea voie să aibă contact cu niciun obiect ce i-ar fi perturbat atenția și care emitea electricitate: smartphone, tabletă, ceas etc. In cazul decesului sau dispariției sale, bunurile urmau să fie înmânate autorităților, pentru a ajunge ulterior în posesia celor mai apropiate rude.

în prima jumătate a perioadei, Ahmed trebui să execute un set de exerciții fizice a căror dificultate *f* creștea treptat. După șapte zile, constată cu surprindere că avea mult mai multă energie, vedea mai bine, gândea mai limpede, se concentra mai intens, orientarea în timp și spațiu era mai ușoară.

în a opta zi, Tensing îl scoase din mănăstire, după un mic dejun extrem de frugal.

— Acum vei învăța să te conectezi la trăirea planetei!

Timp de șapte zile, Ahmed urma să stea singur în sălbăticie.

Merseră până nu se mai zări mănăstirea. Poposiră într-un mic luminiș. Tânărul îndrumător se opri. II învălui pe Ahmed cu o privire încurajatoare:

— Pui în aplicare ce ai învățat la noi și va fi bine! Vin să te iau peste trei ore.

Plecă, dispărând rapid printre tufișuri. Cufundându-se în meditație, Ahmed simți cum, lent, dar sigur, se contopește cu natura, conectându-se la energiile subtile emanate de mediul înconjurător. Setea și-o potolea bând rouă, iar foamea mestecând încet

frunze și rădăcini comestibile. Treptat, mintea se goli de gândurile reziduale: atrocități comise de trupele beligerante, atentate, copii morți de foame, familii plecate în bejenie după ce le-au fost distruse locuințele, mii de animale moarte datorită poluării etc.

Apoi veniră amintirile plăcute: întâmplări din copilărie, cu pozne unde îl avusese complice pe Ybrahim, prima iubire, cheful nebun făcut la nașterea băiatului. Trecură și acestea, pe nesimțite. Mai rămăseseră peste două ore. Eliberat, se concentră pe rând asupra plantelor și viețuitoarelor din jurul său. Toate sunetele percepute începură să capete sens. Desluși fojgăiala gândacilor de copac, cântecul gutural al păsării-rino- cer, țipătul ascuțit al langurilor aurii. Fiecare specie comunica pe limba ei, într-o stranie armonie generală. Câteva maimuțe se apropiară, curioase. După câteva minute, văzând că stă neclintit, fără să scoată vreun sunet, se îndepărtară, plictisite.

Zi după zi, Tensing îl ducea în alt loc, iar perioada de meditație în singurătate creștea cu câte două ore. Ahmed învăță să estimeze ceasul raportându-se la ciclurile din natură. Il visă de câteva ori pe Ybrahim, dar nu reușea să-l înțeleagă. Ultima noapte o petrecu în pădure. Pentru siguranță, își fixă un hamac în coroana generoasă a unui arțar falnic, de peste cincisprezece metri înălțime.

încă nu mijiseră zorile când zgâlțâieli zdravene îi tulburară somnul. Privi buimac în jur. Un mârâit de felină mare îl făcu să se uite în jos. înlemni. Un exemplar matur, masiv, de tigru mascul încerca să urce

spre el. Noroc că Ahmed stropise din belșug trunchiul, de jur-împrejur, cu ulei de pin, la câțiva metri de sol. Ghearele nu făceau priză și animalul aluneca înapoi. După câteva sforțări, fiara renunță. Revenită la sol, Ahmed văzu cum ochii luminescenți îl fixară pentru ultima dată. Tigrul se frecă de scoarță, marcă locul și plecă tacticos, nepărând prea afectat de ratarea prăzii. Ahmed răsuflă ușurat. Trecuse cu bine de un nou hop.

Reuși să se așeze mai comod, adâncindu-se în cugetare, privind cerul care se lumina și norii care se jucau, schimbându-si mereu formele. Un sentiment de pace interioară puse stăpânire pe el, încet, încet. Acum era pregătit să-și asume propriul destin. Când Ybrahim păși spre el, nu știu dacă visa sau era treaz. își vedea fratele extrem de clar, ca si cum ar fi fost viu.

De data asta, Ybrahim nu vorbi, dar gândurile sale ajunseră la Ahmed nealterate și extrem de limpezi:

— *In ultimii ani petrecuți în lumea materială, ajunsesem ferm convins că distrugerea necredincioșilor este singura cale pentru izbăvirea omenirii. Credeam că numai prin jihad vom aduce dreptatea și înlătura păcatul din lumea necredincioșilor, pentru a instaura islamul, cu porunci dumnezeiești obligatorii, iar atentatele vor duce la prăbușirea mai rapidă a societăților de ghiauri. Eram convins că doar lupta noastră va duce la eliminarea din rădăcină a răului întruchipat de capitalismul ce exacerbează instrumentele prin care diavolul guvernează: goana după acumularea de bunuri și bani prin orice mijloace, după evadarea din*

realitate prin distracție, droguri, băutură, nomofobie, jocuri video, într-un cuvânt, depravare. Visam că prin martiraj voi ajunge într-o lume mirifică, unde sacrificul îmi va fi răsplătit prin fericire veșnică. Dar, după moarte, am retrăit viețile celor omorâți de mine în ultima misiune.

Atunci am înțeles că, pentru Allah, cel mai mare păcat este să ucizi. Am avut chiar surpriza ca un fel de înger să-mi dovedească faptul că interpretasem greșit pasajul din Coran referitor la războiul sfânt și că un adevărat musulman trebuie să ocrotească viața. Deci, în loc să fiu recompensat, am fost pedepsit, fiind aruncat într-o lume ostilă.

Din acel moment, pe fața înnegurată a lui Ybrahim apăru o rază de lumină.

— *Allah, însă, mi-a mai dat o șansă pentru a-mi mai răscumpăra din păcatel Dacă reușesc să contribui la salvarea*

Lumi întrepătrunse___de vieți ale trăitorilor pe Terra, pot trece pe un nivel mai „prietenos"! Insă nu puteam acționa decât prin intermediul unui pământean și acela ai fost tu, fratele meu. Legătura afectivă era o premisă pentru comunicare, dar, fără saltul spiritual realizat de tine, n-aș fi reușit conexiunea!

După această introducere, spiritul lui Ybrahim dezvălui fratelui său maleficul complot prin care zeci de milioane de oameni urmau să fie sacrificați pentru ca societatea umană să fie zguduită din temelii.

Ahmed se trezi lac de sudoare. El, un pion neînsemnat pe tabla de joc a omenirii, trebuia să joace rolul salvatorului providențial, schimbând soarta partidei planetare. Purta acum o povară imensă pe umerii săi.

Avea imperioasă nevoie de sfatul unui înțelept. Se întoarse cât putu de repede la mănăstire.

Știa că timpul nu lucra în favoarea lui.

Maestrul Rechung îl ascultă cu atenție, în prezența lui Tensing. Chipurile bătrânului călugăr și ale învățăcelului său păreau împietrite. Tăcerea dură mult timp după ce Ahmed termină relatarea. Intr-un târziu, maestrul începu să vorbească, rar și apăsat:

— Când ai venit, îți dădeam puține șanse ca într-un timp atât de scurt să atingi nivelul mental necesar comunicării cu spiritul fratelui tău. Ai depășit așteptările, probabil ajutat de spiritele superioare, datorită faptului că ai salvat multe vieți. Pentru noi, reușita ta este

un semn. Te vom sprijini, luând legătura telepatic cu Rutger Schwartz, agentul interpol ce te-a anchetat.

Ahmed tresări. Bătrânul observă și schiță un zâmbet.

— Te-ai gândit la două lucruri: că are o funcție prea mică pentru a fi util și c-ar putea face parte din conspirație! Te înșeli. In cele două săptămâni de când ești aici, i-am sondat cele mai intime gânduri. Știam că este singurul angajat al unui organism anticriminal pe care-1 cunoști și că vei avea nevoie de ajutor. Te poți baza pe el. E șef de secție antitero și un fanatic adept al democrației ordonate. Știe unde duce dictatura generată de haos, bunicii lui fiind exterminati de naziști la Auschwitz. Este antrenat să comunice prin telepatie cu alți agenți operativi. Va fi o conexiune mediată prin mine. Tensing, unde se află Schwartz acum?

— în Franța, unde acum e aproximativ ora două-

zeci. Programul de lucru la sediul central al Interpol se termină la optsprezece și, de regulă, nu stă mai mult de o oră în plus.

Rechung continuă, sigur pe el:

— Deci, acum ar trebui să se afle în timpul liber, ocazie perfectă pentru contactare. Ahmed, cât va dura conexiunea, te rog să taci mâlc!

— Voi fi mut!

Bătrânul se cufundă într-o transă adâncă.

A A A

In apartamentul său de pe malul râului Rhone, ce curgea leneș prin Lyon, Schwartz tocmai se întinsese, cât era de lung, pe canapea. Avusese o zi plină. Acum voia să-și destindă un pic oasele, după nouă ore de stat în fața computerului, căutând să pună cap la cap informații despre o grupare teroristă recent apărută și extrem de agresivă.

Tocmai era pe cale să ațipească, când în minte i se aprinse *beculețul de avertizare.* Sări în picioare, repe- zindu-se să-și monteze pe cap amplificatorul de unde telepatice. Făcu rapid reglajele, se instală în fotoliu, relaxându-și creierul. Lent, dar sigur, conexiunea deveni tot mai bună, iar comunicarea se făcu fără distorsiuni.

Transmițător: *Lama Rechung, mănăstirea Tango. Mesaj de la Ahmed Kurmaz - Contactat de teroriști, aeroport Delhi. Primit telefon de ținut deschis pe stadion, la finală. Venit la mănăstire pentru contactat spirit Ybrahim. Reușit. Aflat complot terorist cu următoarele detalii... Terminat.*

Receptor: *Receptat mesaj. Continuă program*

stabilit. Du-te la meci. Vei primi amplificator telepatic. Comunicăm zilnic ora... Ajutați de tine, prindem teroriștii. Terminat.

Schwartz căzu pe gânduri. Era oare posibilă comunicarea cu spiritele celor morți, ca și cum ar fi fost încă în viață? >

Cercetările în domeniu avansaseră mult în ultimul deceniu, iar răspunsul părea afirmativ. In cazul de față,

prea multe detalii se corelau cu informațiile Interpolului și ale celor mai puternice servicii secrete. Pe lângă planul noii organizații, atacul asupra turnurilor gemene newyorkeze, din 11 septembrie 2001, părea o joacă de copii. Gruparea, autointitulată *Mânia lui Allah,* din care făcuse parte Ybrahim, reușise, cu trei ani în urmă, două lovituri spectaculoase: avarierea serioasă, în aceeași zi și oră, a sediilor centrale pentru serviciile antitero din SUA și Marea Britanie. Modul de operare fusese identic - construirea, în subsolul unei case situate la circa o sută de kilometri de țintă, a unei rampe de lansare pentru minirachete teleghidate, de mare viteză. Deși pierderile umane și materiale nu atinseseră o mare anvergură, efectul psihologic fusese uriaș - dovediseră că orice sediu de comandă al unei mari puteri putea fi lovit oricând, chiar de pe propriul teritoriu.

„Nu puteau realiza astfel de atacuri fără să fi avut informatori infiltrați la cel mai înalt nivel în tabăra ad- » versă, care să-i tină la curent cu mișcările inamicului" ' » » - deducția apăruse firesc în mintea lui Schwartz. „Doar având acest atu puteau trece la un nivel superior. Evident, cu o finanțare generoasă venită din partea celor care-i dirijează din umbră.

Creierul lui Schwartz intră brusc în priză, lucrând

la capacitate maximă: „Atacurile cu minirachete au fost, de fapt, antrenamente pentru marile lovituri dez-

văluite de Ybrahim. Ca să le putem dejuca, trebuie descoperiți infiltrații, apoi mers pe fir spre adevărații șefi, aflați undeva în sferele înalte de putere și care vor să se folosească de haos pentru a schimba regulile jocului la nivel planetar. Abia când vom ajunge la ei, lichidându-i, vom putea considera misiunea încheiată!"

Schwartz știa că astfel de indivizi nu vor fi condamnati niciodată de tribunale, fiindcă martorii, având identități secrete, nu puteau fi aduși la proces, pentru a fi astfel deconspirați. Armatele formate din cei mai buni avocați ar fi exploatat tocmai acest lucru, întrucât depozițiile sub jurământ nu se pot lua decât celor care-si dau numele si funcțiile reale. » » »

„Până ce nu adun suficiente date verificate, șefii ierarhici superiori nu vor fi informați". Pe fața agentului apăru un zâmbet involuntar - „cum ar reacționa dacă ar afla că pista găsită fusese sugerată de spiritul unui terorist mort!"

Va apela telepatic la câțiva colegi de încredere, cu care împărtășea aceleași convingeri. Cu o săptămână înaintea datei planificate pentru atacuri, Ahmed trebuia să ia din nou legătura cu spiritul fratelui său. Amănuntele se vedeau mai bine „de sus".

Se puse pe treabă cu febrilitate.

-A- -A- -A-

Urmând sfatul lui Schwartz, Ahmed se cază la cel mai ieftin hotel din Beijing, situat la periferie, într-o zonă mai liniștită. Având un număr de locuri relativ > redus, puteau fi monitorizate mai ușor persoanele suspecte ce-1 frecventau. Până la meci mai rămăseseră câteva zile.

Schwartz coopera cu serviciile secrete chineze, dar se baza în primul rând pe propria rețea de agenți.

In ascunzătoarea indicată, Ahmed găsi amplificatorul telepatic. La ora stabilită, se conectă cu agentul Interpol.

Schwartz: *încearcă legătură Ybrahim. Folosește dispozitivul. Nevoie noi informații.*

Ahmed: *Recepționat.*

După convorbirea de la mănăstire, Ahmed nu-și mai visase fratele. Nu știa dacă va mai reuși vreodată să-l contacteze, dar, la plecare, Rechung îi spusese o vorbă cu tâlc: „Flacăra speranței e cel mai important pas spre succes".

Deconectă toate aparatele care funcționau cu curent electric. Umblă la panou și întrerupse circuitul ventilatorului, apoi merse în baie, singurul loc fără prize, își montă dispozitivul, stinse lumina și închise ușa.

Făcu câteva exerciții yoga de reglare a respirației, zise în gând o scurtă rugăciune, apoi se concentră, încercând să-și golească complet mintea. Porni amplificatorul.

Se gândi intens la Ybrahim, autosugestionâdu-se

că retrăiește ultima întâlnire cu fratele său în viată.

Trecu un sfert de oră, minute care i se părură o veșnicie, timp în care nu se întâmplă nimic. Apoi, o licărire extrem de slabă începu să pâlpâie timid, aparent la mare depărtare. Treptat, luminița începu să crească în volum, părând că se apropie foarte încet. Pe măsură ce distanța se micșora, lumina începea să capete un contur vag umanoid.

— Ybrahim, tu ești?

— Da, frate. Dacă Schwartz n-ar fi avut ideea să folosești amplificatorul telepatic, nu cred că am mai fi putut comunica vreodată. Există un câmp de energii joase care se interferează, îngreunând conexiunea între lumea voastră și a noastră.

Gândurile lui Ybrahim se rostogoleau spre mintea lui Ahmed.

— Iată ce am reușit să aflu despre *Mânia lui Allah:* oamenii lor de legătură din serviciile secrete, cu poziții importante -..., colonel la centrul chinez de comandă rachete balistice. Uigur provenit dintr-o familie musulmană, a devenit ateu în tinerețe numai ca să poată avansa ierarhic în armată. Nu i-a fost greu, întrucât este foarte inteligent și versatil. A avut un rol cheie în reprimarea demonstrațiilor studențești din 1989, când, deși foarte tânăr, a trecut fără milă cu tan- cui peste protestatari. La centrul de comandă NATO,

omul lor este tot un colonel cetățean francez cu rădăcini islamice, deși acum este un catolic fervent. A comandat unităti de elită trimise în nordul Africii, să distrugă tabere de teroriști afiliați ISIS, câștigându-și astfel încrederea superiorilor.

Informațiile furnizate de cei doi au permis programatorilor teroriști să introducă un program troian cu care vor prelua controlul asupra softului de manevrare a două rachete de croazieră cu încărcătură nucleară, lansându-le concomitent asupra obiectivelor. Semnalul telefonului pe care l-ai primit de la ei va ghida racheta spre țintă. Pentru sediul NATO nu e necesară o ghidare similară.

Legătura se întrerupse brusc. Trezit brutal și abrupt, Ahmed percepu o vibrație specifică telefoanelor mobile. Impacientat, reveni în cameră și, ghidat de sunetul înfundat, descoperi mobilul teroriștilor, lăsat deschis la recomandarea lui Schwartz. Se repezi spre telefonul ce zbârnâia insistent, speriat de ideea că teroristul ar putea închide.

Auzi aceeași voce, filtrată special pentru a nu fi identificată:

— Allahu Akbar!

— Subhan Allah!

— Cam greu ai răspuns, frate întru credință!

— Eram în baie, făceam un duș și am auzit târziu soneria, vorbi Ahmed pe un ton voit neutru, încercând să nu se trădeze.

— Ziua cea mare se apropie. Respectă instrucțiunile și Alah te va primi în rai! Toți musulmanii adevărati îți vor fi recunoscători, inclusiv membrii familiei tale! Nu uita că orice abatere va atrage asupra ta și alor tăi mânia noastră! Veți muri toti în chinuri si iadul va

fi căminul vostru! Să fii în tribună!

Interlocutorul necunoscut închise.

Aflat într-un centru de operțiuni, Schwartz își apelă omul, ascuns într-o dubă, pe o stradă din spatele hotelului:

— Ai detectat sursa semnalului?

— Vine de undeva din centru, dar dacă folosesc aceeași procedură ca înainte, vor scăpa de aparat și nu le vom putea lua urma.

— Mulțumesc.

*

Schwartz se întoarse spre John, adjunctul său.

— Măcar știm că au membri în oraș, care urmăresc *intermediarii.*

Un semnal discret îl avertiză că Ahmed urma să transmită un mesaj telepatic urgent. Părăsi imediat încăperea, intrând într-o cușetă izolată fonic. Se încuie pe dinăuntru, activă nerăbdător amplificatorul și se pregăti să asculte.

■ir -fr

Pătrunse cătrănit în stadion, o clădire zveltă, părând un OZN gata să-și ia zborul. Tribunele erau arhi-

pline. Peste două sute cincizeci de mii de spectatori așteptau cu nerăbdare o finală în premieră istorică între echipa țării gazdă și Nigeria. Mulțimea fremăta în așteptarea fluierului de start.

Avea inima strânsă. Dacă nu vor reuși stoparea lansărilor? Văzu cu ochii minții camagiul apocaliptic, cu zeci de milioane de oameni pierind după suferințe cumplite și alte sute de milioane prăpădindu-se ulterior, după agonii cumplite în urma iradierilor masive. Dirijorii din umbră și-ar fi atins scopul. Cum, atât în

China, cât și în Europa de Vest, milioane de turiști de pe alte continente și-ar fi găsit sfârșitul, majoritatea statelor ar fi instituit stare de asediu, restrângând drastic libertățile cetățenești. Apoi, sub pretextul necesității unei cooperări strânse împotriva terorismului, pasul spre o dictatură planetară era ușor de făcut.

— Halal finală! pufni disprețuitor cineva, așezat lângă el. Mai degrabă o putem numi Nigeria versus *Restul lumii,* la câți jucători aduși de pe toate continentele au naturalizat chinezii! Din lotul de douăzeci si

patru, doar doi sunt etnici locali, și ăia rezerve!

Ahmed se întoarse spre cel care vorbise, un individ rotofei, blond, cu pielea albă. Crezu că o mică discuție despre fotbal îi va abate gândurile, reducându-i tensiunea interioară.

— Bine, domnule, dar în zilele noastre aproape toate statele bogate procedează la fel. Interesele financiare dictează tendințele!

— De acord, însă China a fost singurul dintre acestea care, de la un naționalism fervent a virat-o brusc, erijându-se în campioana globalismului! Oricum, tuciuriii n-au nicio șansă, sunt victime sigure!

Nu mai apucă să-i dea replica. Un vuiet de urale însoți începerea jocului. Pe Ahmed îl cuprinseră din nou grijile. *Dacă n-aș fi venit, puteam oare împiedica lovitura? Puțin probabil. Mai mult ca sigur că teroriștii și-au luat măsuri de siguranță, șantajând și alți spectatori musulmani cu familii numeroase.* încercă să-i descopere după expresia fețelor, scrutând tribunele cu binoclul primit la intrare. Se

lăsă repede păgubaș. Erau prea mulți cei cu figuri crispate.

Pe măsură ce timpul se scurgea, tensiunea creștea, atât în tribune, cât și-n sufletul lui Ahmed. Nigerienii deschiseră scorul, iar tobele si vuvuzelele zecilor de mii de africani produseră un zgomot infernal. Două sute de mii de chinezi replicară, setându-și la maximum smartphonurile de ultimă generație pe imnul national.

Până la sfârșitul primei reprize, Nigeria ajunse să conducă cu trei la zero. Negrii erau în delir, dansând îndrăcit în tribune, pe când asiaticii păreau reduși la tăcere.

în pauză, cerul începu să se întunece. Ahmed nu observă, cufundat adânc în lumea sa interioară.

Se făcu mai frig și chinezii profitară, atacând furibund. Suporterii lor prinseră glas din nou, încurajân-

du-și frenetic favoriții. Și miracolul se produse. în jumătate de oră, gazdele înscriseră două goluri, renăscând din propria cenușă. Vacarmul din tribune ajunsese de nedescris, cele două grupuri de susținători în- trecându-se mai abitir ca cei din teren. Minutele se scurgeau implacabil, iar pulsul lui Ahmed creștea. Un bubuit zdravăn, venit din ceruri, îl făcu să sară ca un arc. Se dezmetici când îndrăzni să privească în sus, de unde stropi deși de ploaie începură să se abată asupra stadionului. Simți că nu mai poate suporta tensiunea. Tâmplele îi zvâcneau.

Ultimele șaizeci de secunde regulamentare. Portarul chinez se aruncă în atac. Trec treizeci de secunde. Ajunge la patruzeci de metri de poarta adversă, se trezește cu mingea la picior, închide ochii și trage cu sete. Goalkeeperul nigerian plonjează pe traiectorie de interceptare, dar balonul se lovește de

coapsa unui fundaș aflat în fața sa, schimbânduși în ultima clipă direcția. Gooool! Chinezii sunt în delir. Negrii, după un moment de stupoare, își reiau cântecele mai abitir ca înainte.

Stadionul parcă explodă. Arbitrul fluieră sfârșitul celor nouăzeci de minute. Urmau prelungiri. Ahmed, însă, n-avea să le mai vadă. Leșinase.

★ -fr -fr

Vedea ca prin ceață. Totul era alb. Capul unei ființe stătea aplecat asupra sa. Un înger sau un demon? Murise, deci atentatul reusise?

— Domnule Ahmed Kurmaz, dacă mă auziți mișcați ușor capul de sus în jos!

Vocea aspră a lui Schwartz îl readuse cu picioarele pe pământ. Agentul îl privea, iar chipul său era cel al unui om mulțumit.

— Ați reușit... să-i... opriți? însăilă Ahmed cuvintele cu dificultate.

— întrucât ești într-o rezervă medicală securizată, din rețeaua Interpol, pot vorbi deschis. Te-am supravegheat permanent. Știam că treci printr-o stare de maximă încordare și pregătisem o ambulanță cu însemne locale și personal mongoloid vorbitor cursiv de chineză. Când ți-ai pierdut cunoștința, ai fost adus imediat aici și tratat corespunzător. Dacă ajungeau chinezii primii la tine, în starea în care te aflai, puteai să delirezi, dându-te de gol și devenind suspect.

Văzând că Ahmed devenise mai lucid, Schwartz se hotărî să treacă la subiect.

— Revenind la întrebarea ta. întrucât ai avut un rol cheie în dejucarea atentatelor, sunt autorizat să-ți sa-

tisfac curiozitatea, fără să intru în detalii pe care nu e necesar si nici indicat să le cunoști.

Gura lui Scwartz se apropie de urechea dreaptă a lui Ahmed. Vorbi în șoaptă. Era o măsură de siguranță:

— Pe scurt. Rachetele urmau să fie dirijate electronic de pe două tancuri petroliere, unul poziționat în Marea Chinei de Est, altul în Marea Nordului, la circa o sută de kilometri de ținte. Teroriștii montaseră pe fiecare câte un lansator pentru rachete de croazieră, dotate cu încărcătură nucleară. Acestea și-ar fi atins țintele în șase minute, urmând să omoare peste trei milioane de oameni, în faza I, și șapte milioane, în faza a Il-a! Vasele le-am capturat cu unități de comando venite pe sub apă. Era singura variantă posibilă. Operațiunea a fost extrem de dificilă, întrucât navele erau dotate cu senzori de mișcare amplasați în toate locurile pe unde se putea urca pe punte. Era suficient să se activeze unul pentru ca sistemul automat de autodistrugere al petrolierului, setat la trei minute, să se declanșeze și rachetele să nu mai poată fi îndepărtate în timp util!

Acțiunea s-a încheiat cu un succes parțial, întrucât din cei șase membri ai echipajelor, câte trei pentru fiecare vas, n-am reușit să prindem viu decât unul, restul apucând să se sinucidă cu cianură, înainte de a fi imobilizati. >

Schwartz anticipă următoarea întrebare pe care ar fi vrut s-o pună Ahmed.

— Totuși, acum avem suficiente elemente care, puse cap la cap, să ducă, după o muncă laborioasă de analiză, la dezlegarea ițelor complicate ale acestui complot de anvergură. Pe cei doi complotiști nu i-am

arestat, dar le-am întins niște capcane, sperând că ne vor duce la cei care îi conduc. In schimb, le-am limitat, fără ca ei să-și dea seama, accesul la codurile de securitate si la informațiile militare de mare sensibilitate.

în sala de tratament se lăsă, pentru un moment, tăcerea. Ahmed îl privi pe Schwartz drept în ochi, parcă încercând să-i ghicească gândurile.

— Cu mine și familia mea ce se va întâmpla? De acum am devenit o țintă pentru membrii organizației *Mânia lui Allah,* care consideră că le-am trădat cauza!

— Veți fi cu toții supuși unor operații estetice de modificare a fizionomiei, veți primi noi identități și veți începe o viață nouă, ca cetățeni ai altui stat, în care vă veți stabili definitiv. îți recomand alegerea unui stat liniștit, unde limba autohtonă se poate învăța ușor.

— Am citit că românii sunt un popor tolerant și primitor, având o țară unde viața nu e prea scumpă, clima e temperată, regăsindu-se acolo toate formele de relief și o vegetație variată.

Schwartz rânji cu subînțeles:

— Este o alegere excelentă. Acolo veți găsi, amplasate în peisaje patriarhale, case în bună stare, părăsite de o minoritate etnică ce a emigrat în țara de origine când, în trecut, au avut un regim dictatorial. în acea țară își spală banii rețelele teroriste islamiste, cotizând gras la autorități ca să închidă ochii. Deci, nu vor să

strice relațiile organizând atentate. E acoperirea perfectă, fiindcă țara e membră NATO și participă cu trupe în misiuni din țări musulmane cu insurgenți islamiști radicali. La români, în peste două decenii nu s-a aruncat nici măcar o grenadă!

Ahmed se însenină.

— Atunci, România să fie!

Schwartz se îndreptă spre ușă, dar, înainte de a părăsi rezerva, îi aruncă peste umăr:

— Nigerienii au câștigat meciul, în cele din urmă, la loviturile de la 11 metri. Am pariat pe outsideri și pot petrece două săptămâni în Maldive. Probabil că și africanii au avut pile sus! De multe ori, cerul ține cu indivizii de treabă!

A A A

Ybrahim sesiză că bula microuniversului său se mărise un pic și, în același timp, crescuse densitatea mi- crouniversurilor diverselor spirite.

„Deci, eforturile mi-au fost răsplătite. Am avansat o treaptă, din iad în purgatoriu!"

Deduse că acea conștiință difuză ce părea că guvernează nivelele energetice, judeca în termeni calitativi - o faptă bună e egală cu una rea. Nu contase raportul numeric dintre cei uciși de el și mulțimea imensă a mulțimilor salvate cu contribuția sa majoră. Din acest motiv nu urcase mai sus.

Remarcase și altceva - o interdependeță subtilă între universurile spiritelor celor morți și lumea

fizică. Conexiunea era mai puternică cu cei vii pe care îi cunoscuse bine. Putea să le pătrundă în minte, citindu-le gândurile. Astfel, din aproape în aproape, putuse strânge informațiile necesare pentru împiedicarea acelui măcel planetar.

Acum, însă, în mod straniu, fereastra spre mințile complotiștilor se închisese. Ceva ca o pâclă deasă se interpunea. Contrariat, invocă un ghimes. In aștep-tare, porni să exploreze noul univers.

Hălăduind fără o țintă anume, constată surprins că noua lume părea mai neprimitoare decât cea pe care tocmai o părăsise. Bula lui se ciocnea destul de des cu bulele altor ființe, spirite ale tuturor civilizațiilor ce populau universul fizic. Reuși *in extremis* să scape de câteva, mult mai mari, ce erau gata-gata să-l înghită. Nu putu evita însă avalanșa de gânduri stranii care-1 asaltau din partea acestor entități. Intensitatea lor creștea odată cu reducerea distantei dintre bule. Era » »
contrariat că nu întâlnea spirite umane. „Probabil că reprezintă o parte infimă, din moment ce sunt atât de greu de găsit!"

Plutea disperat, căutând locuri cu densitate cât mai redusă. Receptă un semnal firav venit de la un gând ce părea uman. II înțelegea integral, spre deosebire de cele venite din partea altor civilizații-spirit.

Luă urma undei până simți, după intensitatea cres-cută, că ajunsese în apropierea unui spirit similar.

— Sunt spiritul unei ființe de pe o planetă pe care o numim Terra. Tu cine ești?

>

— Salut, spirit uman! începusem să cred că pe

acest nivel nu mai există așa ceva, dar văd că m-am înșelat. Cu spiritele celor veniți din alte colțuri de univers este dificil de găsit un limbaj comun.

Ybrahim gândi că avea nevoie de un aliat în această lume complicată. Evită să intre în detalii, altfel risca să-și piardă interlocutorul.

— Eu am fost bărbat, de origine arabă. Lucram ca vânzător într-o șaormerie, dar am făcut o alegere nefericită, ajungând aici prematur, când nu împlinisem treizeci și patru de ani.

— Pe Pământ eram femeie, chirurg neurolog. Deși am salvat multe vieți, mi-am neglijat-o pe a mea. A fost de ajuns o decizie greșită ca să fiu pedepsită și plasată aici, într-un mediu nu prea agreabil, în loc să fiu ceva mai sus!

Ybrahim se bucură. Interlocutoarea nu dăduse vreun semn că i-ar fi citit gândurile. Sau dorința de cooperare era mai puternică. Oricum ar fi fost, el putea încerca să facă un pas înainte.

— Am analizat modul de organizare al acestui univers. Fiecare spirit își creează o microlume care se mișcă în mod aleator, ca niște bule de săpun, ciocnin-

du-se din când în când cu altele. Dacă ocupanții microsferelor sunt de acord, bulele pot fuziona, odată cu spiritele ocupanților, rezultând microuniversuri mai mari, cu putere crescută de subjugare a celor mai mici. Deci, singura posibilitate de a rezista acestui asalt expansionist este unirea cât mai multor spirite umane!

— Pentru un amărât care probabil nu și-a terminat nici liceul, nu e rău! Probabil că majoritatea spiritelor umane de aici nu și-au putut învinge egocentrismul, sfârșind înghițite de bulele altor

civilizații cosmice, mult mai solidare. Din acest motiv sunt atât de greu de găsit.

Laureen continuă:

— Presupun că erai musulman. Contopirea spiritelor noastre nu va fi un proces lin, ținând cont de diferențele de religie, cultură, sisteme de valori... Există riscul unei anihilări spirituale reciproce. Ești pregătit să ti-1 asumi?

— Aici am învățat ceva foarte important. Nu poți evolua decât atunci când pui pe primul plan iubirea. Asta n-o poți face fără să accepți compromisul. Oricum, dacă nu reușim, tot ne vom pierde individualitatea, înglobată în multi-spiritul altei cosmocivilizații!

— Și cum crezi c-ar trebui să procedăm, concret?

— Văd o singură cale, ne deschidem complet mintea unul către celălalt, lăsând gândurile să se întrepă-

trundă, până când vor lua o formă nouă, în urma omogenizării amestecului!

— Un fel de *iubește-ți aproapele și primește-l în sufletul tău, așa cum și el te va primi pe tine în sufletul său?*

— Sau, dacă îți surâde mai mult comparația, ca un cuplu care face dragoste și încearcă să ajungă concomitent la orgasm!

— Bravo, îmi place, ai imaginație! Va fi ca și cum fac sex cu un bărbat mai tânăr și potent, care vrea să mă satisfacă pe deplin! Așadar, să purcedem, tinere!

Cei doi se desfăcură. N-aveau nimic de pierdut. Șuvoaiele de gânduri porniră precum două râuri ce vin din sensuri opuse, pentru ca în final să se contopească într-o singură albie, perpendiculară pe

direcția inițială. încet, chinuit, cu convulsii, cu confruntări interioare, suișuri și coborâșuri, luă treptat ființă un nou spirit, diferit și totuși copil al creatorilor săi.

Ybreen se trezi si deveni conștient. Se simțea mult
» ♦ ,
mai puternic decât simpla însumare a lui Ybrahim cu Laureen.

Cu forțe proaspete, precum pasărea Phoenix renăscută din propria cenușă, pomi în căutarea altor spirite umane. Știa că le va găsi undeva, o mulțime reunită într-o entitate unică, luptând să-și găsească locul în universurile spiritelor. Era singura sa șansă.

138

Complement

I

După o noapte groaznică, bântuită de o furtună violentă, zorile fură tulburate de tiuitul strident al sis- temelor de avertizare. Pentru prima oară, Federația Comunităților din zona Dodge City, cu câteva zeci de mii de suflete, avea de făcut fată unui atac de anver- gură din partea anarhiștilor. Toți localnicii se treziră, declanșând vocal sistemul automat de îmbrăcare a echipamentelor de protecție. își luară posturile în primire. Cupolele se închiseră etanș, armară rachetele, activară scuturile anti-proiectile. Musafirii nepoftiți puteau fi primiți cum se cuvine.

Datele culese de radare și senzorii de mare

distanță începură să umple ecranele 3D. Președintele federației locale, Mick Goldblum, un tip masiv, fost colonel, era hotărât să dea o lecție dură celor care-i stricaseră dimineața. Stabili o legătură cu Greg Hopkins, ofițerul guvernamental însărcinat cu securitatea zonei.

— Greg, datele spun că spre noi vin două divizii de proscriși, una din est, alta din vest. Sunt dotați până în dinți cu armament de mare putere, terestru și aerian.

Voi ce naiba faceți? Ne mintiti în mass-media că » , ♦ sunteți călare pe situație, când de fapt treaba se impute și pierdeți teren în fața anti-sistemicilor. Refugiați ve- niți recent mi-au spus că, odată cu accentuarea foametei, numărul celor înrolați în rândurile anarhiștilor a crescut substanțial, capturând sute de depozite cu armament. Acum sunt peste zece milioane, răspândiți în toate aglomerările urbane. Se extind și în munți. Datorită luptelor de gherilă, megalopolisurile de pe ambele coaste au ajuns o ruină. Practic, nu le mai controlați. Nici în marile orașe interioare nu stați prea grozav!

Reprezentantul guvernului încercă o justificare:

— La nivel înalt s-a decis să simulăm o retragere generală, dându-le iluzia că suntem terminați. îi atragem în câmp deschis, spre zonele relativ prospere din centrul țării, unde le dăm lovitura de grație.

Mick nu păru impresionat.

— Balivernele astea țin la unul picat de pe altă planetă, în schimb pe mine mă jignesc. Să fim serioși, după ce v-ați pierdut și ultima brumă de autoritate, sunteți în rahat până-n gât!

în vocea lui Greg se simți stânjeneala.

— încurajarea dreptului la portarmă și proliferarea magazinelor de armament din era antebelică s-au întors acum împotriva noastră.

Mick își stăpâni cu greu nervii.

— Să înțeleg că cei care se îndreaptă spre noi sunt un fel de avangardă pentru a testa terenul și voi vreți

să nu interveniți, ca să scoateți din bârlog balaurul cel mare?

— Cam asta e ideea.

Mick trase adânc aer în piept.

— Ce recomandați celor care nu vor să-și părăsească locuințele în fața invaziei? Presupun că nu năvălesc toti bandiții o dată, ci în valuri succesive.

— Sunt pe barba lor. Indiferent ce fac, rezistă sau plătesc tribut invadatorilor, în ambele variante vor atrage mai mulți anarhiști. Sunt sătui de alimente artificiale și tânjesc după hrana voastră naturală.

— Adică veți sacrifica cu bună știință milioane de oameni care au crezut în ordinea constituțională și în lozinca *statul își va apăra întotdeauna cetățenii loiali!*

— îmi pare rău, dar trebuie să pierdem o bătălie ca să putem câștiga războiul!

— Nu, Greg, la voi funcționează dictonul *scopul scuză mijloacele!*

— Ia-o cum vrei. Oricum trebuia să vă așteptați și la un atac serios. Doar suntem în război. Dispuneți de mijloacele de a vă apăra și singuri. In plus, pe o astfel de vreme, atacatorii sunt net dezavantajați. Ei vor sta în noroi, bătuți de intemperii, pe când voi veți fi la căl- durică.

— Parcă-i compătimești, mai ai puțin și îi adopți, remarcă sarcastic Mick.

Greg continuă imperturbabil:

— Pentru protecție sporită, am evacuat, la cerere, oameni din multe localități amenințate de invazia bandiților. Putem s-o facem și aici. însă, în bazele subterane unde-i cazăm, alimentația nu-i atât de variată. Estimăm că anarhiștii vor fi în poziție de atac peste trei zile. în calitate de lider al comunității, trebuie să ne anunți în maximum o oră cine vrea să fie evacuat.

înainte de termenul stabilit, Mick comunică lista foarte scurtă cu persoanele care doreau să plece. Un multicopter de transport îi preluă, dispărând rapid într-o direcție necunoscută. Și din celelalte comunități fură puțini fugari. Covârșitoarea majoritate decisese să lupte. Mick nu era convins că cei aproape douăzeci de mii de comunitari pot respinge atacul. îl aștepta cea mai grea încercare a vieții.

Apelă membrii consiliului de conducere prin video-circuitul intern. Toți fură de acord că era prima confruntare de anvergură în care erau nevoiți să apeleze la *calitățile* lui Ryan Holmes, *ciudatul acela fricos care putea citi gândurile.*

A A A

Alarma declanșată de microcipul cerebral de atenționare îi întrerupse brutal unul din puținele somnuri odihnitoare de care avusese parte în ultima vreme. Ryan Holmes sări din pat, prost dispus.

în seara precedentă se culcase târziu, absorbit de lucrul la reactorul de fuziune. Prin ochii împăienjeniți privi ecranul pe care curgeau datele. Tenul bronzat al feței lui începu să bată spre alb. Pentru prima dată posibilitatea de a pierde tot, libertatea, pe cei dragi, confortul căminului, era ceva palpabil, dureros de reală. Se năpusti asupra sacului de box, un *adversar* inert, greoi, insensibil, fără creier. începu să-l lovească cu furie. Nu înțelegea acest război stupid în care toți aveau de pierdut, iar planeta se ducea de râpă. *Tâmpiții vor distruge Terra, iar eu nu pot să fac nimic. In câțiva ani se va alege praful de tot ce a creat natura și mintea omenească de-a lungul eonilor.* Lovi până obosi. Termină, aplicând cu sete un croșeu și o directă. Degeaba, *inamicul* le primi impasibil. Hotărât lucru, *prostia era greu de ucis.* Panica amestecată cu frica i se urcau ca un nod în gât. Simți nevoia să-i vadă pe cei apropiați. înalt cu puțin peste medie, corp bine lucrat, trăsături armonioase, păr des, șaten închis, tuns scurt și ochi de smarald, era un tip bine, la cei treizeci și opt de ani ai săi. Avea deja o familie numeroasă. Făcea parte din minoritatea celor încă atrași de sexul opus, preferând neajunsurile traiului în grup în schimbul solitudinii lipsite de farmecul ciondănelilor cotidiene. Deschise ecranul mural. Pe fiecare perete apăru figura uneia din cele patru concubine. încercă să pară vesel, dar vocea îl trădă:

— Banditii de pe coaste sunt lihniți, dacă au trimis ditamai armata tocmai până aici!

— Helo, dragule!

Joana, o caucaziană cu ochi albaștri ca cerul, îi făcu un semn cu mâna de pe ecran. Cea mai tânără dintre consoarte era și o bună colegă de muncă, secondân- du-1 cu brio în laborator.

— Nu-ți face griji. Avem capacitatea să-i respingem.

— Bună, iubi, interveni Selis, o metisă senzuală de douăzeci și patru de ani, cu certe calități în domeniul artelor plastice. încercă să se dea mare: sunt sigură c-o să le-o tragem rău de tot!

Ryan se întoarse spre imaginea celei de-a treia, Benjy, o negresă cu mișcări feline, cu câțiva ani mai mare ca Selis. In serile mohorâte destindea atmosfera interpretând hituri pop, country și blues, cu vocea ei de senzație.

— *Hail,* frumosule! O să trecem și peste acest hop, cum am făcut-o de atâtea ori.

Fionna, decana de vârstă, o mulatră cerebrală, cu un dezvoltat simț al umorului, îi privea pe toți cu un aer grav. Era *managerul* de necontestat al *clanului.*

— Avem o problemă serioasă! Făcu o scurtă pauză, privind pe fiecare în parte, pentru a obține efectul dorit. După ce-i lichidăm, carnea le-o folosim integral ca îngrășământ sau mai păstrăm o parte și pentru micul dejun?

Izbucniră cu totii în râs, atmosfera detensionându-se un pic. încurajările femeilor îl ajutaseră. Putea acum cel puțin să salveze aparențele.

Ryan îi apelă și pe cei șapte copii, încercând să-și

mascheze îngrijorarea cu poante vesele. Odraslele sale nu păreau afectate, luând totul ca pe un joc de-a războiul. Aproape că se obișnuiseră, după numeroasele atacuri de mică anvergură de până atunci. Apoi vorbi succint cu câțiva prieteni, îmbărbătându-se reciproc.

Pe unul din ecrane apăru brusc figura colțuroasă a lui Mick.

— De data asta e groasă rău, Ryan. Suntem atacați în același timp de două armate numeroase, bine dotate. în condiții normale, trimiteam dronele si terminam inamicul așezați comod în fața consolelor. Dar pe vremea asta împuțită, cu atmosfera suprasaturată de electricitatea produsă de fulgere, care parcă nu se mai termină, manevrabilitatea lor este redusă. Pentru a trece cu bine acest hop serios trebuie să intrăm în mintea dușmanului. Și doar tu poți face asta. Dacă nu ne folosim de toate atu-urile, șansele să fim terminați sunt de peste cincizeci la sută!

Ryan încercă să se eschiveze:

— Nu putem conta pe federali?

— De ce crezi că ne-au dat patentele de fabricație pentru ultimele prototipuri de arme?

— Ca să ne descurcăm singuri?

— Asta-mi place la tine, te prinzi repede! Ironia lui Mick era evidentă.

Savantul se agăță de un pai.

— Nu pot trimite nici măcar un singur detașament? Ar da un semn că le pasă, ridicându-ne moralul!

Mick se burzului:

— Tocmai când îți lăudam perspicacitatea, dai cu

bățul în baltă! Nu înțelegi că federațiile comunităților sunt adevărata lor armată!

Ryan continua să se codească.

— N-am mai încercat așa ceva până acum. în plus, există riscul să fiu puternic afectat cerebral.

Pe fața lui Mick apăru un rânjet disprețuitor.

— Bravura nu-i punctul tău tare, dar n-avem de ales. Ai prefera să te trimit în prima linie, să vezi cum e să fii mutilat, agonizând într-o baltă de sânge, fără ca nimeni să-ți vină în ajutor? Cât despre intruziunea în mintea altora, toți știm c-ai făcut-o des, inclusiv cu mine.

Savantul replică, iritat:

— Știi bine că am procedat așa doar ca să-mi apăr familia numeroasă de pizma celor din jur. Sunteți invidioși pentru că majoritatea nu mai știți să vă atrageți partenere de viață!

Era motivul pentru care Mick și mulți alții nu-1 prea simpatizau. Mintea lui căută cu disperare o altema-

tivă, dar nu găsi nimic. Ar fi vrut să se refugieze intr-o lume imaginară, lipsită de griji. Trebuia, însă, să accepte realitatea.

Mick îi simți zbuciumul. »

— Degeaba cauți să te fofilezi. N-avem ce negocia. Suntem într-o situație de totul sau nimic. Cale de corn- J promis nu există. Fermele noastre nu pot asigura hrană suficientă decât pentru membrii comunității și un număr redus de noi veniți, fugiți din calea urgiei. A ceda în fața anarhiștilor e ca și cum am accepta benevol un parazit în organism, care ne-ar suge tot sângele.

Ryan înțelese, cu teamă în suflet, că trebuia să ac-

cepte realitatea.

— Ok, vă ajut, dar dacă dau greș, nu-mi cere să lupt în câmp deschis. Știi că n-aș face față!

— Fă-ți bine treaba și poate scapi de postura combatantului angrenat în lupte corp la corp.

Mick ceru urgent lui Greg toate datele disponibile despre liderii trupelor rebele, Rusell Chang și Jerome Suarez. In mai puțin de cinci minute, Ryan primi informațiile. Asimilă ce primise, se întinse, inspiră rar de câteva ori și intră într-o stare de calm absolut. încet, se desprinse de lumea reală și pătrunse în alta, supusă voinței sale. Prin autosugestie, se conectă la mintea lui Chang până se contopi cu acesta. Liderul atacatorilor din vest fusese șeful Triadei din San Francisco.

Acum avea ambiția de a unifica, sub comanda sa, prin forță, toate grupările anarhiste din America de Nord.

Revăzu orori greu de imaginat: oameni torturați, scoțân- duli-se ochii, jupuiți de vii și uciși în acid sau prin decapitare, violuri sălbatice de femei și copii, orgii cu consum masiv de droguri. Conduse unități de comando în orașe, atacând surprinzător, printre dărâmături, trupele regimului, în urma unei ambuscade reușite, masacră aproape o mie de soldați, impunându-se drept comandant al Armatei I din Frontul de Eliberare, pe care o mână spre est. Ryan extrase din memoria lui Chang organizarea trupelor, tipurile de armament, strategiile de luptă. Procedă similar și în cazul lui Suarez, conducătorul armatei a Il-a a *Mișcării pentru Libertate.* Șeful răzvrătirilor ce înaintau din est condusese cel mai mare cartel al drogurilor de pe continentele

americane, comitând atrocități similare cu ale lui Chang. Plănuia să devină conducătorul absolut al Statelor Unite ale Americii de Nord și Centrale, membră cheie a *Organizației Mondiale a Guvernelor Legitime.*

Amândoi considerau că ocuparea centrului SUA îi va aduce aproape de țelul visat, ajutându-i să urce în ierarhia *Alianței Mișcărilor Populare pentru Libertate și Emancipare.* Ajunseseră în fruntea celor două armate după ce-și dovediseră calitățile de lideri militari în lupte de gherilă, Chang în zona San Francisco-Los Angeles, Suarez în perimetrul Miami-New Orleans.

După două ore, Ryan se trezi îngrozit, lac de sudoare. Simțea o puternică durere în tâmple. Datorită concentrării intense, slăbise câteva kilograme, dar meritase. Acum știa ce are de făcut.

■A- A A

La jumătatea lui martie 2063, vremea era extrem de neprietenoasă în Dodge City. Seara se stârni un vânt puternic, perdele de nori negri obturând discul lunar, începu o ploaie cu stropi mari, noroioși, urmată, la puțin timp, de tunete și fulgere intermitente.

Timp neprielnic de atac, gândi Chang, privind pe ecranul din buncărul subteran improvizat unde-și stabilise cartierul general, la cincizeci de kilometri de ținta vizată. însă o duceau prost cu hrana. Era conștient că primul pas era o încercare de negociere cu co-

munitarii. Trimisese câteva drone în recunoaștere. Imaginile nu erau prea încurajatoare: construcții blindate, semisferice, îngropate în sol. La suprafață se vedeau doar vârfurile, turelele tunurilor cu proiectile explozive și lansatoarele de rachete defensive. Dacă declanșa asaltul, localnicii își puteau distruge complet fermele, când și-ar fi dat seama că nu mai au nicio șansă. Adio hrană și proiecte de viitor! Rămași fără mâncarea mult râvnită, subordonatii s-ar fi întors îm- potriva lui. Nu, plata unui tribut substanțial în pro-

duse alimentare ecologice, femei și copii era varianta acceptabilă. Nu-i convenea că trebuia să facă jumi-juma cu Suarez, dar n-avea încotro. Fără sprijinul militar al hispano-americanului, n-ar fi reușit. Se culcă, cu speranța că a doua zi cei amenințați se vor dovedi rezo- » ♦ »
nabili, iar vremea se va ameliora.

N-apucă bine să ațipească, că tresări violent la auzul unor puternice explozii și tiruri de puști cu proiectile tip grenadă. în timp ce sărea din pat, pe ușă năvăli, extrem de surescitat, aghiotantul său, Ralph.

— Oamenii lui Suarez ne-au atacat prin surprindere, din aer și de de la sol. Sunt câteva sute. Ne-am repliat, dar avem ceva pierderi, vreo sută de morți și răniți, ceva blindate și lansatoare de rachete distruse, între timp, atacatorii tereștri s-au retras.

Chang îl privi mirat.

— De unde știi că-i Suarez?

— După însemnele de pe uniformele de camuflaj, în plus, l-am capturat pe unul din ei. Poți să-1 interoghezi.

— Adu-1 aici. între timp, încearcă să stabilești o

conexiune cu Suarez. E posibil să fie o diversiune a comunitarilor sau chiar a forțelor guvernamentale.

Prizonierul fu introdus de două matahale, pus pe un scaun sudat în podea și legat fedeleș.

Chang îl studie atent. Indiciile exterioare duceau la concluzia că individul era din armata lui Suarez.

— Numele, indicativul și unitatea!

Omul dădu datele cerute, în lehamite.

— De ce ne-ați atacat? Parcă eram aliați!

Prinsul îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Cred că bănuiești. Comunitățile locale s-au înțeles cu șefu' acum o oră. Vor plăti *Mișcării* un tribut de două treimi din producție, jumătate din femei și copii. La schimb, Suarez, susținut și de forța lor militară, care e semnificativă (o mie de drone cu rază de cincizeci de kilometri, cinci sute de lansatoare pentru rachete etc.), trebuia să vă termine printr-un atac surpriză. Dacă Suarez nu semna acordul, erau dispuși să se autodistrugă, în caz de înfrângere. *El Comandante* a analizat opțiunile și a acceptat, după ce comunitarii i-au lăsat zălog trei sute de copii. Evident, dacă apuci să vorbești cu el, va nega tot ce ți-am zis.

Chang recepționă în cască vocea lui Ralph:

— Am prins o linie cu Suarez. Legătura e slabă din cauza interferențelor electrice. Ca fapt divers, pe o clădire comunitară flutură steagul *Mișcării...!*

Chang dădu aghiotantului câteva comenzi în vederea organizării ripostei. încercă să vorbească cu Suarez.

— Aici Chang, mă auzi, comandante?

— E..rte pr..st. D...că nu e..te ur...nt, mai b...ne

lă...ăm pe m...ne dim ață, po...te se op...ște fur...una!

— Ne-au atacat luptători cu însemnele tale!

— E..e o div...une! Nu au f...st sol.tii m..i!

Legătura se întrerupse. Schimbul de focuri se întețea. Chang îl reapelă pe Ralph.

— Ne repliem până ieșim din raza de acțiune a dro- nelor ostile.

Armata *Frontului* execută comanda. Raidurile aeriene încetară. Chang decise: trebuia să se vadă neapărat cu Suarez, pe un teren neutru.

A doua zi, spre prânz, furtuna se mai domoli. Reuși să programeze o întrevedere cu Suarez, într-un loc stabilit de comun acord.

La două zile după incident, două sferocoptere de luptă, flancate fiecare de câte patru motocicliști zburători, aterizară lin la gura peșterii Marele Grizzly. Era miezul nopții, stelele se ascunseseră în spatele norilor denși. Noaptea de smoală era tulburată doar de luminile de poziție ale aparatelor de zbor. Din aeronave coborâră câte șase soldați, care măturară cu scanerele portabile toată zona, pe o rază de un kilometru, în căutare de posibili intruși sau dispozitive suspecte.

Asigurându-se că nu există nicio amenințare, dădură consemnul. Chang și Suarez coborâră din aparetele de zbor, însoțiți de mătăhăloșii lor aghiotanți, Ralph și Konrad. Cei doi comandanți se salutară. Intrară singuri în peșteră, oprindu-se la marginea lacului interior, la câteva zeci de metri de ieșire. Nu doreau să fie auziți de urechi indiscrete. Gărzile de corp, rămase afară, se priveau suspicioase prin

vizierele adaptate la infraroșii și raze X.

In liniștea tulburată numai de susurul liniștitor al apei, Chang îl scrută atent pe Suarez.

— Deci, comunitarii au jucat la cacealma?

— Recunosc, au făcut-o destul de bine. Chiar avem un soldat cu semnalmentele celui prins de tine, iar șeful localnicilor, Goldblum, mi-a făcut exact propunerea pe care ți-a redat-o prizonierul.

— Și ce dovadă clară am că n-ai acceptat-o?

Puțin iritat, Suarez își privi interlocutorul drept în albul ochilor.

— Faptul că am venit la întâlnire, într-o locație necunoscută și foarte nesigură, riscând enorm, pe toți dracii!

Se lăsă un moment de liniște. Fără să-și dea seama, se întoarseră cu spatele la apă. Chang fu cel care rupse primul tăcerea:

— Ok, te cred. A fost o acțiune de diversiune bine gândită. Acum e rândul nostru să ne luăm revanșa, întrucât nu ne aude nicio ureche străină, putem stabili detaliile ofensivei. Pentru început, îți propun...

N-apucă să termine fraza. Din apă țâșniră doi scafandri. Chang și Suarez primiră cadou în gât, fiecare, câte o minisăgeată sedativă. Adormiră instantaneu, n-apucând să zică nici pâs. Scafandrii îi traseră repede la fund, plecând în trombă, cu două hidroglisoare subacvatice, pe firul râului subteran, spre celălalt capăt al peșterii.

Gărzile observară acţiunea de la distanţă, dar reac- ţionară cu întârziere. Aruncară în apă două balize subacvatice de semnalizare, decolând rapid. Garda lui Chang urma să ocolească muntele pe la stânga, ceilalţi prin dreapta, urmând să facă joncţiunea pe partea opusă. Accelerară la maximum.

Ralph îl apelă pe Konrad:

— încercăm intercepţia înainte de a-i urca în navă. După aceea va fi mult mai greu. Nu-i putem doborî, odată aflati în aer, cu şefii la bord!

— în regulă.

După câteva minute, grupurile se reuniră, scoto- cind fiecare petic de pământ, dar nici urmă de vreo navă guvernamentală. Nu depistară nici firul apei.

— Aici, râul curge doar prin subteran, dovadă că balizele continuă să emită. Este posibil să meargă aşa zeci de kilometri. Dacă am fi avut o hartă a cursului...

Konrad devenise sceptic.

— Ne despărţim din nou, să putem acoperi o zonă cât mai mare, încercă Ralph să mai dea o speranţă camarazilor, deşi bănuia că răpitorii erau deja departe.

După ce se mai învârtiră vreo oră prin munţi, tre- buiră să renunţe. *

între timp, în teatrul de operaţiuni, vremea se stri- case din nou. Reîncepu furtuna, care, treptat, crescu în forţă, ameninţând serios taberele improvizate ale ne- legiuiţilor, în timp ce localnicii se aflau la adăpostul sigur al buncărelor lor puternic fortificate.

Comunitarii speculară momentul. Profitând de vreme, unităţi de comando atacară prin surprindere, în timpul nopţii. Imbrăcaţi în uniforme-cameleon,

franctirorii provocară pierderi mari cu silențioasele pistoale-fazer. Două sute de trăgători uciseră de zece ori mai multi inamici, înainte de a se retrage iute. Apoi declanșară un intens foc de baraj, iar minirachetele de croazieră făcură prăpăd. Debusolați și serios decimați, fără comandanți și fără o strategie coerentă, anarhiștii dădură o ripostă palidă, fiind nevoiți să se retragă în dezordine. Supraviețuitorii promiseră, printre înjurături, că vor reveni cu forțe înzecite.

■A" A *ir*

Mick își sorbea pe terasă cafeaua de dimineață, admirând, pe cerul parțial senin, zborul planat al unui șoim aflat în căutarea prăzii. Auzi în creier vocea veselă a lui Greg:

— Perfect jucat. Ryan ni i-a dat pe tavă pe cei doi comandanți. Mă întreb, însă, cum ar fi evoluat lucrurile dacă Suarez ți-ar fi acceptat propunerea?

— Am prevăzut și varianta asta. Cei trei sute de adolescenți lăsați zălog erau printre cei mai buni luptători de arte marțiale din comunități. Imediat ce am fi terminat cu Chang, ne-ar fi înlesnit un atac nocturn decisiv asupra armatei lui Suarez. Nu cred că am fi

pierdut mai mult de o sută de oameni, față de cincizeci, câți au murit acum.

— De fapt, ați sacrificat doar o parte din acei oropsiți fără cămin, pe care-i adăpostiți și hrăniți cu condiția să participe primii la cele mai periculoase misiuni militare, antrenându-i în acest scop. Nu te-ai

temut că ar putea trăda?

— Nu, pentru că suntem singurii care le oferim o șansă. S-au integrat perfect, precum trântorii într-un stup de albine!

Greg schimbă subiectul:

— Iti dau o veste bună. în următoarele sase luni nu

* <

se mai prevede vreun atac anarhist în zona voastră. Peste câteva zile, îl vom *împrumuta* pe Ryan pentru o misiune secretă importantă, a cărei reușită ar putea tranșa soarta războiului în favoarea noastră. Sper că nu te deranjează.

Lui Mick îi surâse ideea. Frumoasele gagici ale savantului rămâneau singure, poate pentru totdeauna.

— Nicidecum. Totul e să vrea și el. Nu e genul de om care să accepte implicarea în acțiuni periculoase, departe de familie.

— Ne asumăm acest risc. Avem suficiente metode de convingere. Amice, trebuie să închid. Mă cheamă datoria. Profitați din plin de aceste zile mai liniștite!

Transmisia încetă.

Tolănit în șezlong, Ryan urmărea cu duioșie cum micuții săi se jucau în grădină cu cățeii. Puțin mai în-

colo, concubinele *oficiale* jucau un meci de tenis la dublu, în șorturi mulate. Se întrebă cât timp mai putea să se bucure de asemenea priveliști plăcute.

■*ir*

Deschise ochii încet, încercând să se obișnuiască cu luminozitatea scăzută. Primul lucru văzut fu figura zâmbitoare a lui Greg, care-1 privea protector.

— Bun venit la Power Force One, una dintre cele

mai mari baze guvernamentale de cercetări secrete!

Parcă ghicind ce vrea să spună Ryan, Greg continuă:

— N-ai dormit decât jumătate de oră. Cu hyper-loopul subteran am ajuns la bază cât ai clipi, așa că ți-am aplicat un sedativ ușor. Efectul va dispărea complet, după ce faci câțiva pași. Bossul ne așteaptă nerăbdător, ca să te pună în temă. Pe mine m-ai întreba degeaba. Nu știu nimic despre proiect, în afară de faptul că e vital pentru omenire. Poți să-mi sondezi mintea, dacă nu mă crezi.

Ryan se ridică, încă ușor amețit. Greg îi montă o cască opacă, prin care nu putea vedea. Ușa camerei glisă fără zgomot și apăru un minitransportor robotizat, cu două locuri. Greg îl ajută să se suie. Mașinuța porni pe tunelurile întortocheate, dar destul de largi, ale bazei, ducându-1 cu precizie la destinație.

Cei numai un metru șaptezeci de centimetri ai lui Jimmy Bardenas contrastau puternic cu înalta funcție

ocupată în ierarhia guvernamentală. Șeful Agenției Naționale de Științe Avansate coordona toate programele de cercetare ale statului, fiind astfel primul om căruia i se aduceau la cunoștință cele mai importante cuceriri științifice. Asta îi conferea o poziție cheie în guvern.

Bardenas, la aproape optzeci de ani, își arăta vârsta doar pe jumătate, datorită tratamentelor intensive cu celule stem. îl studie îndelung pe Ryan, așezat comod în fața lui, dar ușor timorat. Erau singuri, într-un birou mic, securizat. Semiobscuritatea ce-i înconjura crea o atmosferă

conspirativă, misterioasă. Mulțumit de ce văzuse, Bardenas începu să vorbească rar, căutând să dea greutate fiecărui cuvânt.

— Tinere, ești aici datorită unor capacități pe care extrem de puțini muritori le posedă. Te monitorizăm de câțiva ani, iar *rolul* încredințat în lupta împotriva armatei anarhiste la Dodge City a fost testul final, pe care l-ai trecut cu brio, demonstrând potențial. Mai trebuie lucrat la determinare. Aici, însă, putem transforma frica paralizantă în curaj nebunesc!

Continuă și mai viguros, în ciuda nedumeririi de pe fața interlocutorului:

— Cunoști contextul planetar actual. Când s-a produs dezastrul climatic, din peste un miliard de emigranți desperados înarmați din al doilea val, aproape zece la sută au reușit să pătrundă pe teritoriile celor

mai civilizate state, întărind serios forțele antisistem locale. Când guvernele statelor au înființat *Organizația,* grupările anarhiste au procedat similar, trecând peste divergențele ideologice. Așa s-a format *Alianța.* Ce nu știi este că bugetele militare la dispoziția *Organizației* s-au redus simțitor datorită crizei, mulți foști militari guvernamentali trecând de partea rebelilor. Inamicul s-a întărit, având acum peste cincizeci la sută șanse de câștig!

Bardenas făcu o mică pauză, căutând să dea mai multă greutate cuvintelor:

— Războiul global tinde să escaladeze, ambele părți căutând victoria cu ajutorul unor arme din ce în ce mai puternice. Omenirea se apropie cu pași repezi de autodistrugere. Proiectul secret pentru care ai fost selectat poate fi ultima șansă pentru salvarea speciei umane.

— Mai sunt și alți candidați în afară de mine? îndrăzni Ryan.

— Cum situația se deteriorează în ritm accelerat, evenimentele nefaste pentru planetă tinzând să se precipite, conducerea *Organizației* și-a dat acordul să încercăm noi, guvernul SUANC, fiind singurii care dispunem de tehnologia necesară. Avem câțiva înlocuitori, de alte rase, dacă suferi un accident fatal în timpul perioadei de pregătire sau la efectuarea experimentului. Din motive de siguranță, rezervele se vor antrena în același timp cu tine, dar în locații diferite.

Sper să nu te pierdem prematur. Oameni cu capacitățile tale sunt extrem de greu de găsit! apăsă Bardenas și mai mult pe frazele finale.

După o lună de antrenamente și teste intensive, vei pleca în *aventura vieții tale.* Este datoria mea să te avertizez că va fi un program dur, ce-ți va pune la grea încercare limitele organismului, iar ulterior, misiunea în sine poate fi extrem de periculoasă. Iți oferim posibilitatea să alegi: *acum ori niciodată.* în cazul unui refuz, ți se vor șterge din memorie toate informațiile legate de venirea ta la bază și vei fi retrimis acasă, unde ești util, deși nu prea popular. în cazul unui răspuns afirmativ, nu mai poți ieși din program decât mort. De ce nu te obligăm? Motivul e foarte simplu. Dacă n-o faci din convingere, riscul de eșec al misiunii se dublează!

în încăpere se lăsă o liniște mormântală, în care se putea auzi doar respirația celor doi.

Ryan, cu timiditate, sparse primul tăcerea:

— Cel ales are vreo șansă să se întoarcă viu din

această misiune?

— Din păcate n-am toate datele, ca să-ți pot da un răspuns clar.

Ryan inspiră adânc. Sondase mintea lui Bardenas, dar gândurile acestuia erau de nepătruns.

— Ok, accept. Ați cam dat-o în bară pe plan militar, dar prefer guvernarea voastră cu ceva democrație de-

cât dictatura anarhiei. Dacă există vreo cale de salvare pentru oameni din nebunia asta și contribuția mea poate fi utilă, în acest caz scopul justifică asumarea riscurilor! Cu o condiție, însă - vreau ca familiei mele să-i asigurați cea mai bună securitate, indiferent dacă voi supraviețui sau nu!

Bardenas răsuflă ușurat.

— Mă bucură decizia ta. Ai dat dovadă de maturitate. Sunt mai liniștit să știu că cel selectat provine dintr-o civilizație cu tradiții democratice. La final, vei fi cu totul alt om. în privința cererii tale, te asigur că am anticipat-o, familia ta fiind deja în drum spre o locație sigură.

Bardenas se ridică, urmat de Ryan.

— Vei fi condus în camera care-ți va fi cămin pe durata șederii tale aici. După ce-ți introduc microcipul de identificare, vei face cunoștință cu comandantul bazei și coordonatoarea proiectului.

Șeful ANSA se prefăcu că-și aduce aminte ceva important, în ultimul moment:

— A, să nu uit. Avem niște biorobotele grozave pentru sex, care au memorate toate figurile și pozițiile posibile, imitând perfect o femeie în came și oase, așa că vei putea rezista ttimp îndelungat

departe de puicuțele tale! 1

■A" -A- *ir*

In timp ce-și studia palma unde i se implantase microcipul de localizare, lângă el apărură două holograme, un tip în uniformă și o femeie într-o salopetă elegantă, mulată pe un corp cu forme voluptuoase. Bărbatul, un tip longilin, cu trăsături amerindiene, între două vârste, era Rocky Mandana, șeful militar al bazei. Femeia cu părul negru, lucios, strâns într-un coc șic, care-1 fixa acum cu ochi arzători, de culoarea mării când reflecta razele soarelui, se numea Sherryll Grayson, conducătorea științifică a proiectului secret. La vederea ei, pentru prima dată în viață, Ryan fu lovit de *coup defoudre.* Cuvintele păreau inutile în fața zânei care-1 învăluia cu o privire caldă. Cu niciuna din cele patru concubine frumoase și deștepte nu avusese astfel de trăiri. La rândul ei, Sherryll nu își putea explica fiorul care-o străbătuse la vederea lui. Cunoscuse mulți bărbați, dar era prima dată când simțea ca și cum își găsise sufletul pereche.

Holograma masculină începu să vorbească:

— Salve, Ryan! Peste o oră începi programul. Vor fi exerciții zilnice istovitoare, așa că puțină relaxare înainte de culcare îți va face bine. Dispui de o bibliotecă holografică cu toate manechinele de companie și gama completă de *servicii* oferite. Pot veni mai multe odată, dacă vrei. Rocky îi făcu complice cu ochiul. Acum te las pe mâna lui Sherryll. Sunt convins că voi, savanții, vă veți înțelege perfect!

Copia comandantului dispăru din cameră.

Privind-o pe femeie, Ryan știu că nu avea să apeleze niciodată la manechinele sexuale. Spera ca ea să nu-i pună nicio întrebare. Imaginea ei, chiar dacă artificială, îi umpluse mintea. Nu-i trecea prin cap niciun compliment deștept sau vreo vorbă de duh. Era aproape paralizat.

Frumoasa savantă începu să vorbească încet, cu glas ușor tremurat, neputându-și stăpâni complet emoțiile:

— Bună, Ryan. Am fost impresionată de reușita ta împotriva anarhiștilor. Numai noi, mentaliștii, știm cât de riscantă pentru propria viață e starea de transă dusă la extrem.

Ryan se bucură în gând că era paranormală, ca și el. Poate nu va avea nevoie de cuvinte meșteșugite, care veneau atât de greu, pentru a exprima ce simte. Deși dorea să spună ceva remarcabil, nu reuși decât să îngaime ce-i veni în minte. Presupuse că femeia îi studiase dosarul.

— Iți mulțumesc pentru aprecieri. Nu prea mă dă curajul afară din casă, dar, în situația respectivă, instinctul de supraviețuire a fost mai puternic.

— îmi place că ești sincer. Puțini bărbați își recunosc deschis slăbiciunile. Cred că ne vom înțelege bine.

Timpul îi presa, obligând-o să treacă repede la lucruri mai prozaice.

— Am să-ți prezint succint programul de pregătire. Primele cinci zile vor fi exerciții de streching alternate cu înot, distanțele de parcurs urmând să crească treptat. Vor urma testări ale organismului în toate mediile climatice și de vegetație posibile, precum și în imponderabilitate. Vei deprinde arta supraviețuirii doar cu ce-ți oferă mediul înconjurător. In ultima parte vei învăța să folosești toate tipurile de arme, cu sau fără proiectil, precum și tehnici avansate de arte marțiale. Apoi vei înfrunta animale periculoase, purtând un costum de protecție special conceput. Concomitent, vor fi teste pentru perfecționarea capacităților paranormale de care dispui.

Intuind întrebarea nerostită din privirea lui îngrijorată, savanta adăugă, zâmbind:

— Evident, când va apărea riscul unei vătămări serioase, vom interveni imediat! Nu ne permitem să pierdem eroul înainte de a-și începe rolul!

Pe Ryan, toate aceste exerciții îl duceau cu gândul că urma să fie trimis pe un tărâm necunoscut, unde trebuia să fie pregătit pentru orice. Auzise că pe alte planete din sistemul solar existau forme de viață primitive, iar climatul era destul de ostil. Dar cum ar fi influențat o astfel de călătorie evenimentele de pe Terra? Pe deasupra, nu se vedea luptând în stilul kung fu împotriva unor bacterii. Chinuit de întrebări, somnul veni greu.

■Ar *ir* "Ar

La început, exercițiile de rezistență și creșterea

forței se dovediră munți aproape imposibil de cucerit. Nu reușea să atingă parametrii ceruți, cu toate încurajările venite din partea lui Sherryll. După prima săptămână, se simțea descurajat. Singura alinare o constituia prezența ei, în came și oase. Faptul că putea s-o respire, să-i simtă parfumul trupului, să-i audă vocea, să-i privească ochii și mișcarea buzelor ca fraga, îl făceau să capete puteri nebănuite. Dorința îi dezlegase și limba, făcându-1 să găsească replici inteligente, de multe ori sclipitoare și pline de duh. Pentru Sherryll, Ryan se încadra perfect în portretul robot al bărbatului dorit, inteligent, intuitiv și vulnerabil. Fizicul plăcut era doar un bonus. Frumoasa savantă se săturase de masculii siguri de ei ce-o asaltau cu avansurile lor lipsite de rafinament. Dar, mai presus de orice, era prima dată când vibra la unison cu cineva de sex opus.

După câteva zile, într-o seară, Ryan, vlăguit, stătu mai mult sub duș, încercând să-și adune gândurile. Toate duceau la Sherryll, oricât încerca să se detașeze. Dorința de a o strânge în brațe, șoptindu-i cuvinte de dragoste, ajunsese aproape de nesuportat. Se duse cu pași grei și se aruncă gol în patul cald. In cameră era o liniște apăsătoare. Nu putea adormi. Cu ochii închiși, comandă vocal lumină discretă si muzică de

liniștire. *Ușa glisa fără zgomot. Sherryll apăru cu pași de silfidă. își desfăcu părul negru, strălucitor, care-i căzu în valuri peste umeri. Se dezbrăcă încet, în timp ce Ryan o sorbea din ochi. îi admiră cu nesaț corpul perfect, în lumina discretă din cameră.* Deschise ochii. Nu, nu era vis. Ea era acolo, în carne și oase.

Femeia se sui deasupra lui, încălecându-1. Cuprinzând-o cu gingășie de mijloc și de ceafă, o trase ușor spre el, până ce-i simți sânii presați de pieptul său. Buzele lor se atinseră ușor, apoi sărutul deveni pătimaș. O pătrunse adânc, frămân- tându-i șoldurile. începură să se unduiască într-o sincronizare perfectă. Din când în când, ea se apleca și gurile lor se împreunau flămânde. încet, se cufundau într-o stare extatică. Timpul se opri în loc, iar universul înconjurător dispăru. Deveniseră o singură ființă.

Acest ritual avea să se repete aproape în fiecare noapte. Alternau pozițiile și decorurile, cu ajutorul simulatorului holografic.

Lui Ryan, testele istovitoare, la limita suportabilității, i se păreau acum mult mai ușor de îndurat, în așteptarea recompensei nocturne. Pe măsură ce zilele se scurgeau, apropierea momentului despărțirii accentua sentimentul de regret.

Timpul trecea fără incidente. Deși începuse să-l iubească, Sherryll se ferea să-i dezvăluie detaliile misiunii, iar el nu încerca să-i violeze gândurile. De obicei, la prânz luau masa împreună, singuri, Rocky trecând

extrem de rar. Când o făcea, reușea de fiecare dată să le ridice tonusul prin purtarea sa jovial-părintească, pigmentată cu un simț al umorului foarte dezvoltat. Ceilalți membri ai echipei de cercetare își făceau treaba cu discreție, iar oamenii însărcinati cu securitatea erau aproape invizibili. Cei doi îndrăgostiți știau că era tot *mâna* lui Rocky. Pentru asta îi erau recunoscători.

Mai rămăsese o săptămână până la încheierea perioadei de pregătire. Cei doi mâncau în tăcere, fiecare părând preocupat de ceva. Fața lui Ryan

trăda o îngrijorare profundă. Sherryll observă imediat.

— Ce te frământă, dragul meu? Azi-noapte strigai și te zvârcoleai în somn!

Ryan încercă să-și adune gândurile.

— Iubito, capacitățile mele paranormale îmi permit să rețin integral visele. Azi noapte am recepționat un mesaj premonitoriu încriptat.

îi povesti visul, pe scurt. Reieșea că baza avea să sufere un atac iminent, distrugător. Sherryll îi luă mâinile crispate într-ale sale.

— Voi cere imediat o întrevedere cu Rocky, deși nu știu ce șanse avem. E un tip pragmatic și, fără date reale de susținere a premoniției, mă îndoiesc că vom fi credibili.

Spre ușoara lor surprindere, Mandana îi ascultă cu atenție. »

— Meseria mea este să nu neglijez niciun amănunt, cu atât mai mult cu cât datele îmi parvin de la cineva

cu capacități premonitorii confirmate. Deși baza asta e cea mai sigură dintre cele construite de guvern, am să asigur o cale de evacuare rapidă dedicată, în caz de urgență. Niciodată nu poți ști cine trădează!

Ryan citi în mintea lui Rocky și ce nu le spusese. Bardenas revenise pentru finalul perioadei de pregătire. Măsurile de siguranță suplimentare îl vizau în primul rând pe șeful ANSA.

A A A

Tocmai reușise să-și doboare *„adversarul"* printr-o *secerare,* când ceva lăuntric îi semnală pericolul. Era

un simțământ vag, venit din străfundurile subconștientului. Pentru o clipă, stătu în cumpănă. Dacă se înșela, pe fondul surescitării generale? Reuși să alunge acest gând. Trebuia să acorde credit intuiției. Dintr-un salt fu în picioare, își puse costumul de luptă, îi activă funcțiile, sări într-un transportor, transmițându-i un gând telepatic lui Sherryll - *Pornește imediat spre zona de evacuare. Momentul critic a sosit. Eu sunt pe drum.* Trimise un avertisment și lui Rocky. Mai avea o sută de metri până la destinație când explodară primele bombe. Pereții interiori ai bazei se cutremurară și alimentarea cu curent fu întreruptă. Totul se cufundă-n beznă. Abandonă vehiculul electric, acum inutilizabil, și continuă să alerge spre punctul alfa, ghidându-se după

harta afișată pe vizieră. Dintr-un pasaj lateral apărură-n fugă Bardenas și Mandana, echipați și cu armele pregătite. Auzi în cască vocea lui Bardenas.

— Ai fost la înălțime încă o dată, băiete! Dacă ieșim cu bine din rahatul ăsta, o să-ți datorez probabil viața!

A doua salvă de explozii îi surprinse la treizeci de metri de țintă. Suflul îi aruncă la pământ. Bucăți mari de tavan începură să cadă cu zgomot. Se strecurară cum putură, dar tot fură atinși de câteva fragmente mai mici. De peste tot se auzeau gemete, urlete și strigăte de ajutor. Simți o frică animalică, dar o reprimă rapid. Antrenamentul dus la limita suportabilității își făcea efectul. Se ridicară și, făcându-și cu greu loc printre resturi de moloz, fiare contorsionate și trupuri zvârcolindu-se de durere, ajunseră la ieșirea de urgență. După ușă găsiră

aeroglisorul de mare viteză. Rocky se așează pe scaunul șoferului. Porniră rapid spre suprafață, la un unghi de patruzeci și cinci de grade, pe un tunel semicircular. Auzeau cum, în urma lor, pereții colapsau. După câteva minute, ce li se părură o veșnicie, vehiculul ateriză forțat pe un pat de iarbă, de la un metru înălțime. Căzură claie peste grămadă, dar costumele rezistente le atenuară șocurile. N-apucară să se dezmeticească. O bubuitură colosală aproape că-i asurzi. Săriră afară, întorcându-se instinctiv să privească în urmă. în locul bazei subterane era acum doar o groapă gigantică, din care se mai au-

zeau, sporadic, explozii înfundate. Un fum gros aco-perea totul. Pe fețele lor trecu o umbră de tristețe.

Ryan căută îngrijorat semnalul de localizare pentru Sherryll. Un timp, nu recepționă nimic, fiind cuprins de deznădejde. Până când... Un pâlpâit slab și apoi vocea sugrumată a iubitei:

— Trăiesc... și sunt... teafără! Dragule, tu unde ești?

Chipul i se lumină.

— In apropiere, împreună cu Bardenas și Mandana. Avem ceva răni, dar nimic grav. Cred că suntem singurii supraviețuitori. Văd pe GPS că ești aproape. Mai e cineva cu tine?

— Greg. A reușit și el, dar e rănit serios. Stăm la marginea unui luminiș.

— Am trimis un SOS către comandamentul central acum jumătate de oră, când au fost detonate primele bombe. Presupun că guvernul ne-a reperat deja prin satelit. Din clipă în clipă trebuie să sosească o aeronavă de salvare. Venim spre voi!

Cele două grupuri făcură joncțiunea exact în momentul în care, din înaltul cerului, apăru o navetă de război, clasa Super Delta, care se poziționă la douăzeci și cinci de metri distanță de sol. Trapa calei se deschise rapid. Cei cinci merseră în mijlocul poienii, pu- nându-și în funcțiune micropropulsoarele. In câteva secunde se aflau la bordul aeronavei, care decolă în trombă.

La câteva minute, trei vehicule de teren anarhiste, purtătoare de rachete, ajunseră pe platou. Prea târziu. Prada lor își luase zborul spre stele.

II

De zece mii de *cicluri,* de când era datat primul trib, aretienii nu se confruntaseră cu o boală globală căreia să nu-i găsească leacul. Ciudata molimă izbucnise concomitent în toate colectivitățile. De la nou-născuți până la cei ajunși în pragul întâlnirii cu eternitatea, toți acuzau aceleași stări letargice intermitente, de intensități diferite. Se aplicaseră toate terapiile, de la cele pe bază de plante până la întreruperea totală, timp de câteva luni, a tuturor comunicațiilor telepatice. Niciun rezultat. Se decise întrunirea de urgență a *Consiliului Rotativ* la *Palatul Gândurilor Inspirate,* cu sediul pe Amatang, planeta coordonatoare a comunităților de aretieni. Boala îi obliga să comunice doar prin sunete articulate sau infrasunete. Reuniți în marea sală de ambră cenușie, membrii *Consiliului* începură să discute în

contradictoriu. După o dezbatere furtunoasă, majoritatea înclină spre presupunerea că boala nu putea fi tratată, întrucât avea o cauză externă.

— N-avem de ales! Trebuie să apelăm la *Văzătorii în străfunduri* și la *Uriașii zburători.* Doar astfel putem

găsi în interiorul *Nemărginitului Cuprins* ascunzișul celui care ne-a provocat misterioasa maladie! răsună vocea gravă a marelui oxarh Gorloh.

Sunetul reverberă în pereți, accentuând importanța spuselor. Bătrânul aretian, în ciuda celor trei sute de ani, se bucura încă de multă autoritate printre ai săi.

— Aretienii nu-și pot folosi mintea. Asta ne face vulnerabili în fața altor popoare care pot călători prin *Nemărginitul Cuprins* și sunt însetate de cuceriri.

— Nu-i de ajuns! tună Semloh, care execută un zbor pe deasupra onorabilei adunări, aterizând maiestuos pe ampla esplanadă estică, din marmură albă.

Toate privirile se întoarseră mirate spre el. Mentalist de rangul I, la cei aproape 3 metri înălțime, aretianul impunea atât prin statură, cât și prin inteligență, dublată de mult curaj, în ciuda faptului că avea doar 18 ani. înfășurat în aripi ca într-o mantie, ochii săi mari, negri și pătrunzători, îi sfredeleau pe cei de jos.

— A sosit timpul să folosim *Căile scurtate,* atât cele create de noi, cât și cele ale altor lumi sau apărute din voia lui Xoryah, *Marele Creator.* Vom merge pe ele ca să putem găsi cât mai repede originea suferinței prin care trece poporul nostru!

— V-ați gândit oare că, de fapt, avem de-a face cu

o pedeapsă din partea lui Xoryah, întrucât am abuzat cu trufie nepermisă de *puterea gândurilor?* interveni cu vocea sa cam stridentă Wemzah, viceoxarh. Acesta

zbură pe esplanada de vest, construită din marmură neagră. La statura sa de numai doi metri, părea mic în comparație cu ceilalți. Deși apreciat pentru capacitatea sa analitică, vicele nu era prea simpatizat, îndeosebi datorită căutăturii piezișe pe care o arunca interlocutorilor.

— Să renunțăm definitiv la telepatie, clarviziune, premoniție, retrocogniție și psihokinezie. Sunt convins că astfel ne vom vindeca!

— Greșești, Wemzah. Aceste calități ne-au fost dăruite de Xoryah pentru a transforma fiecare planetă întâlnită și lipsită de suflet într-un paradis care cultivă binele.

In timp ce vorbea, Gorloh zbură pe esplanada nordică, din marmură roșie.

— Cer să supunem la vot solicitarea mea. Dacă vrem ca boala să nu se acutizeze, n-avem timp de pierdut!

Semloh era extrem de hotărât, transmițând acest simțământ multora dintre cei prezenți. Unul câte unul, membrii *Consiliului* începură să zboare spre cele trei esplanade. Cei mai mulți se așezară lângă Semloh, iar cei mai puțini veniră alături de Wemzah.

Se auzi din nou vocea marelui oxarh, cu timbrul său inconfundabil:

— Majoritatea a decis. Vom folosi toate cele trei mijloace, concomitent, pentru a afla sursa molimei. Xoryah fie cu noi!

— Huuh! răsună mugetul de aprobare al celor din sală.

Toți bătură la unison din aripi și aerul vibră, într-o atmosferă stranie. Târziu în noapte, nouăzeci și opt de siluete înaripate, în perechi de câte două, brăzdau cerul *Planetei Mamă,* îndreptându-se spre *Marii zburători,* pentru a pune grabnic în aplicare decizia *Consiliului,* pe planetele sistemului aretian.

-A- -A- -fr

După cinci ani de căutări febrile, aretienii primiră, în sfârșit, vestea mult așteptată. *Consiliul Rotativ* se reîntruni urgent. Oxarhii pătrunseră-n zbor prin largile deschideri ogivale, planară ușor, așezându-se roată în marea sală de la parterul palatului.

Venerabilul Gorloh începu să vorbească:

— Strădaniile ne-au fost răsplătite. Xoryah ne-a ascultat rugile! Un popor format din cei ce-și spun *oameni,* de pe un tărâm îndepărtat, se află în agonie. Morgun, *Marele Distrugător,* a pus stăpânire pe sufletele lor. Oamenii se sfâșie reciproc, într-un război devastator. Xoryah a vrut ca acest neam să fie legat de noi, precum doi gemeni aflați departe unul de altul. Când unul agonizează, celălalt se îmbolnăvește. Iată cauza maladiei noastre!

Oxarhii începură să se agite, neliniștiți. Gorloh urmă netulburat.

— I-am găsit printr-o *cale scurtată* deschisă chiar de ei. își căutau, la rândul lor, *rudele,* în speranța unei salvări venite din partea acestora. Vom trimite un *pătrunzător de taine,* ca să înțelegem cum îi putem ajuta. Pe de altă parte, vom primi un om în lumea noastră. Să vedem dacă se pot adapta aici, dacă nu reușim să-i eliberăm de Morgun în lumea lor. Poate vom fi nevoiți să salvăm cât mai multe suflete de *lumea întunericului.* Vindecându-i pe oameni, ne vindecăm pe noi.

— Pe cine vom trimite, onorabile oxarh? vru să știe Wemsah.

— Pe cel dintre noi căruia i-am identificat *fratele* printre oameni și a fost mai puțin atins de boală.

Un amalgam de sunete se auzi dinspre cei prezenți.

— Semloh este alesul! *Geamănul său,* pe care oamenii îl strigă Ryan, ne va onora cu prezența sa. Vom încerca să-i facem șederea cât mai ușoară. Este important să se simtă cât mai bine, pentru ca Semloh să-și poată folosi la maximum puterile *dincolol*

— Și dacă acest om nu va supraviețui aici? Semloh ar putea fi puternic afectat!

La auzul cuvintelor lui Wemzah, un murmur de îngrijorare străbătu adunarea.

— îmi asum toate riscurile! făcu Semloh un pas spre centrul cercului, semeț. Oricum, cu toate puterile mele, pe tărâmul oamenilor pot exista duhuri necunoscute, aflate în slujba lui Morgun, capabile de vrăji prin care

să mă trimită-n *lumea celor trecuti.* Dar nu avem alter-

ꝰ nativă!

— Slavă lui Xoryah! Niciun drum nu-i lipsit de pericole și primejdii, dar spiritul neînfricat al lui Semloh le poate birui. Sper să se întoarcă teafăr și cu vești bune. Dacă nu va reuși, vom trimite alți *pătrunzători de taine,* până strângem toate datele necesare descoperirii antidotului!

Ca de obicei, înțeleptul Gorloh găsise *calea.* Adunarea aprobă cele două *călătorii încrucișate,* cu un *huuh* pornit din toate piepturile.

■A- -A- Ar

Nava ateriză lin pe pistă. Baza spațială Hope DL (glumeții spun că DL vine de la *Dies Last* și nu de la banalul *Department of Landings-takeoffs),* de pe fața nevăzută a Selenei, nu avea la suprafață decât un mic turn de control si două antene imense, rotative. Nava se cuplă printr-un tub extensibil direct la liftul subteran. Imediat după transfer, pasagerii fură scanați pentru identificare, Greg chiar pe targa mobilă unde era așezat. Uriașul ascensor high speed porni ca din pușcă. In câteva secunde ajunseră la nivelul minus douăzeci și cinci. Ușile se deschiseră fără zgomot. Pășiră pe coridor. Imediat, Greg fu preluat de un robot infirmier, dispărând pe un hol lateral. Ceilalți citiră pe ecranele

căștilor că aerul avea acum o concentrație similară
cu » t
cea pământeană. Receptând un mesaj de direcționare, intrară într-o cameră unde sisteme

robotizate îi ajutară să se debaraseze de costumele spațiale greoaie. Gravitația fusese adusă la nivelul celei terestre. Un »
apel sonor le ceru să se așeze pe o bandă transportoare, care-i lăsă la intrarea în *Sala de criză.* Odată ajunși, putură admira numeroasele caricaturi atârnate pe pereți. Se mai destinseră puțin, în timp ce se așezau pe fotoliile comode din jurul mesei rotunde.

Andrew Morison, șeful bazei, apăru mișcându-se cu pas sprinten. Era un tip blond, cu o figură temă, permanent cu-n zâmbet în colțul gurii, un amestec de optimism incurabil, ironie, sarcasm și dispreț.

— Salut! Vă felicit pentru modul miraculos cum ați păcălit-o pe doamna cu coasa! Cică sunteți porecliți *renăscuții.* Râse și continuă cu vioiciune. Sunt sigur că, în primul rând, vreți să auziți ultimele informații despre atacul cu bombe. Anarhiștii au avut un om infiltrat în personalul bazei Power Force One. N-am descoperit încă modul cum a făcut-o, dar a reușit să trimită în exterior coordonatele locației bazei. Prima serie de minibombe inteligente teleghidate a distrus grilajele gurilor de aerisire. Odată drumul deschis, salve de bombe similare, dar mult mai puternice, au pătruns tot mai jos, aruncând în aer, succesiv, fiecare nivel subteran. Presupunem că trădătorul a murit în deflagrație.

La ultimele cuvinte, Morison îi scrută pe rând, căutând să le surprindă reacțiile. Ryan știa că, în privința *spionului,* tipul mințea, încercând să le adoarmă vigilența. Morison continuă imperturbabil:

— Veți fi supuși *testului adevărului.* E o simplă formalitate. Suntem nevoiți să repectăm procedurile în

astfel de situații, mai ales pe timp de război. Ordinea de testare stabilită este Ryan, Sherryll, Bardenas, Mandana. Greg va da testul după ce va fi complet refăcut.

Tocmai cel în privința căruia am cele mai mari suspiciuni, gândi Ryan. *Păcat că nu-i pot sonda gândurile.*

Procedura fu pusă în aplicare imediat. Ryan se văzu așezat într-o incintă împânzită cu senzori, care luă forma corpului. I se făcu o injecție și, peste puțin timp, ajunse în stare semiconștientă. *Vocea lui Sherryll* începu să-i pună diverse întrebări, la care răspunsurile nu puteau fi decât *da* sau *nu.* La un moment dat auzi *Simpatizezi cu anarhiștii?,* spusă pe un ton atât de mieros că era cât pe ce să răspundă afirmativ. După vreo oră, chestionările încetară și căzu într-un somn adânc. Dimineața, când reveni la realitate, era deja în camera care-i fusese rezervată.

Peste două zile, Morison îi anunță că trecuseră tes- tul, iar Greg, transferat pe Pământ pentru a primi îngrijiri speciale, rămăsese singurul netestat. Rănile lui se dovediseră mai profunde decât crezuseră. Ryan avea să afle de la Bardenas că Rocky fusese redistri-

buit la o unitate
militară terriană. Regreta că nu-și pu-
tuse lua rămas bun de la acel om cu suflet mare.

In ziua următoare fu convocat în *sala de criză.* Morison, Bardenas și Sherryll erau deja acolo. Bardenas intră direct în subiect:

— Ryan, a sosit momentul să afli scopul experimentului în care vei juca cel mai important rol.

Cu toată pregătirea primită pentru autocontrol, lui Ryan îi crescu brusc pulsul.

— Futurologii noștri, continuă Bardenas, au anticipat încă din 2025 actualul impas planetar. Una din posibilitățile de salvare a speciei umane, în cazul unei conflagrații mondiale, era mutarea unui eșantion reprezentativ pe o planetă cu condiții de viață similare celor terriene de la începutul secolului nouăsprezece. Trebuiau rezolvate două probleme: s-o găsim la timp și să avem un mijloc de transport suficient de rapid ca oamenii să ajungă la destinație sănătoși și capabili de procreare.

Bardenas încercă să fie cât mai succint.

— Ca fizician, ești familiarizat cu *teoria supersimetriei.* Prin extrapolare, la fel cum fiecare particulă are o pereche, la scară macro, în mod similar, fiecare civilizație planetară are una, undeva, în universul tridimensional. Cele două sunt complementare, depind una de alta, așa cum principiile yin și yang au o polaritate la nivel fenomenal, fiind indivizibile. Din motive prac-

tice, ne-am limitat căutarea la nivelul Căii Lactee. Cu ajutorul telescoapelor de ultimă generație am restrâns aria de căutare la mai puțin de zece mii de sisteme solare. în ultimii ani am făcut progrese substanțiale în crearea unor micro-găuri de vierme, trimițând prin ele mini-sonde spațiale spre țintele selectate. Eforturile ne-au fost răsplătite cu trei luni în urmă, când, în sfârșit, am găsit *complementul nostru.* Este o civilizație humanoidă, Aret, mai avansată decât noi, cu care am reușit să comunicăm parțial prin unde telepatice transmise prin găurile de vierme. Am conceput un fel de amplificatoare telepatice - telepamuri -, care mențin intensitatea semnalului telepatic, care scade pe măsură ce crește distanța. Telepamurile sunt desfășurate la circa cinci

mii de kilometri unul de altul, în interiorul găurii de vierme direcționate spre sistemul lor.

Bardenas făcu o mică pauză de reglare a respirației și apoi continuă seria de dezvăluiri:

— Pe scurt, ce e important de știut despre aretieni: au evoluat prin dezvoltarea capacităților de a controla mental formele de energie din universul tridimensional. Comunică între ei telepatic, aproape instantaneu. Minciuna e pedepsită sever, prin surghiunirea făptașului. Au două sexe, ca și noi. Trăiesc în grupuri mici, de maximum două sute de indivizi. Fiecare grup este autonom, în cadrul său, toti membrii, de la vârsta de 9 ani devin, prin rotație, lideri ai comunității, timp de

o lună. Rolul de lider se limitează doar la moderarea dezbaterii problemelor comunitare importante, deciziile luându-se întotdeauna prin consens. Pot construi aproape orice prin concentrare mentală colectivă. De exemplu, o cosmonavă aretiană dezvoltă o viteză de deplasare direct proporțională cu numărul celor care au participat mental la crearea ei. Pentru o navă galactică hiperluminică trebuie să se concentreze nouă milioane de aretieni, practic cam toți locuitorii planetei-mamă. Energia mentală e transformată în energie de propulsie. Controlează numeroase planete, din care, pe câteva, oamenii s-ar putea adapta.

Ryan nu era prea convins:

— Toate bune si frumoase, dar nu văd conexiunea care-i leagă pe aretieni de noi. Astfel de civilizații pot exista cu duiumul în univers.

Bardenas zâmbi.

— Când conflictul terrian a fost exacerbat, toată

populația aretiană a început să acuze stări de apatie sau leșinuri, cu durate de la câteva minute la câteva ore. Nu le-au descoperit cauza și nici vreun remediu, în ciuda faptului că sunt extrem de avansați în metode de diagnostic și tratament. A fost momentul când s-au gândit la un factor extern. Au început să caute cam în același timp cu noi. Un argument în plus este c-am reușit să găsim o punte de înțelegere. Anterior, mai descoperisem o specie rațională cu sistem de comu-

nicare prin unde mentale, dar non-inteligibilă pentru noi, cu toate încercările de decriptare pe care le-am făcut. După stabilirea contactului, aretienii au intuit că starea civilizației umane îi afectează direct, descoperind *complementaritatea.* Au o forță telepatică de cel puțin o mie de ori mai mare ca a noastră, care le-a permis să amplifice corespunzător fluxul de informații prin *telepamuri* și să stabilizeze rețeaua din gaura de vierme. Vor încerca să înțeleagă situația de la noi tri- mițându-și un reprezentant pentru treizeci de zile. Va veni prin aceeași gaură de vierme prin care pleci tu. Meritul descoperirii *limbajului comun* revine unei mici echipe de telepați conduse de dr. Sherryll Grayson.

Ryan îl întrerupse, ușor precipitat:

— De ce n-ați ales unul din membrii echipei pentru misiune? Erau deja familiarizați cu detaliile.

Bardenas îi ignoră impolitețea, răspunzându-i calm.

— Aretienii ne-au cerut să le trimitem *complementul* celui care va veni pe Pământ din partea lor. Pentru asta ne-au dat parametrii în care trebuia să se încadreze omul respectiv. Ți-am măsurat capacitățile paranormale și, dintre toți

candidații, doar tu ai corespuns. Mulțumit?

Ryan aprobă, dând din cap. Bardenas continuă:

— Recent, ajutați de aretieni, am reușit să extindem diametrul găurii de vierme la un metru și jumătate, suficient cât să te putem trimite cu o micronavetă. La

celălalt capăt te vor prelua ei. După o lună, vom ști dacă ne vor accepta sau nu. S-au extins pe cincizeci de planete, reușind să le facă locuibile!

— Dar trimisul lor poate fi omorât de anarhiști! Atunci ar putea rupe definitiv punțile de comunicare cu noi!

Temerea lui Ryan părea întemeiată. Bardenas avea răspunsul pregătit:

— Le-am explicat situația. Au decis să-și asume riscul. Nu-s deloc ușor de ucis.

»

— Te pomenești c-or fi un fel de ființe înzestrate cu superputeri, remarcă ironic Morison.

— Ești pe aproape, Andrew, replică Bardenas, care continuă: Aceste misiuni încrucișate urmează să sta-

*

bilească modul în care ne putem ajuta reciproc. Mâine vom face lansarea. Nu știm exact ce te așteaptă dincolo, dar sperăm ca pregătirea făcută să-ți permită să supraviețuiești, să te adaptezi și să te reîntorci cu vești bune.

Reuniunea se încheie. Deși unele lucruri le intuise, ultimele noutăți îl copleșiseră pe Ryan. Avea nevoie de un puternic sprijin moral și afectiv. La culcare, când ieși din baie, unde căutase să-și limpezească mintea, Sherryll îl aștepta în pat. Putea fi ultima lor noapte împreună. Trebuiau s-o facă de neuitat.

★

183

— Gaura de vierme e stabilizată! Gata pentru lansare!

Vocea lui Morison era fermă. Naveta, cu Ryan în stare de anabioză, era pregătită.

— Oare va rezista până la destinație? își exprimă Sherryll temerile cu glas tare.

Sentimentele față de Ryan îi amplificau emoțiile.

Bardenas căută s-o liniștească:

— Am trimis cosmonauti, într-o misiune secretă, pe Titan. A durat mai mult, cu riscuri amplificate de posibile ciocniri cu meteoriți. S-au întors teferi. Caracteristicile fizice ale găurii de vierme ar trebui să permită o călătorie fără surprize.

Din centrul de comandă, Bardenas, Sherryll, și Morison urmăreau poziționarea navetei pe rampa de lansare. La câteva sute de metri de suprafața planetei se vedea gura *găurii,* prin care nava încăpea la limită. De la distanță, deschiderea părea îngrijorător de mică.

Computerul anunță sec: *Toate sistemele funcționează normal.* începu numărătoarea inversă: .. .4, 3, 2, 1, 0. Micuțul vehicul porni ca din pușcă. Dispăru subit, înghițit de hăul circular.

Când mininaveta ieși prin celălalt capăt, sistemele computerizate îl scoaseră lin pe Ryan din starea de animație suspendată, readucându-i funcțiile vitale la parametri normali. Computerul de bord semnală apropierea unui obiect masiv. încă puțin confuz, privi prin

hublou. înspre el venea o navă sferică, ce pâlpâia multicolor. Pe măsură ce distanța se micșora, putu să estimeze un diametru echivalent cu înălțimea unui bloc *
de douăzeci de etaje. Odată ajunsă la mai puțin de cincizeci de metri, se poziționă deasupra mininavetei. Din uriașul sferoid se desprinse o capsulă care se strecură în gaura de vierme, care-și dublase mărimea. Când capsula extraterestră trecu prin apropiere, Ryan simți în creier o undă de simpatie. Venea de la *complementul său,* care se îndrepta acum spre Terra. Ar fi dorit să-1 cunoască. *Poate că se va întâmpla în viitorul apropiat.*

Apoi atenția îi fu atrasă de mastodontul din apropiere, care începu să atragă naveta spre el. Cala navei aretiene se deschise, micul vehicul spațial pătrunse în interior și trapa de acces se închise-n urma sa. Ryan opri motoarele, observând ca aparatele indicau o gravitație similară cu cea de pe Lună. Prin cască, receptă un mesaj telepatic care, într-o traducere aproximativă, suna ceva de genul *poți ieși în siguranță.* Observă trei aretieni așteptând la vreo opt metri de navetă. Descrierea făcută de Morison nu era departe de adevăr. Totuși, avu o tresărire văzându-le pe viu staturile impunătoare, aripile și brațele puternice, ochii mari, arzători, urechile largi și ascuțite, nasurile lungi. Activă un sistem de bruiaj al emisiilor sale cerebrale și apoi putu să remarce în gând: *Seamănă al naibii de mult cu*

demonii din filmele de doi bani! Dezactiva sistemul de bruiaj telepatic.

Apăsă un buton și ușa glisă elegant. Ieși cu grijă, îndreptându-se încet către gazde, în costumul greoi. Se opri la câțiva pași de ele. II studiară atent, curioase, înclinară puțin capetele în față, probabil în semn de salut, presupuse Ryan. Simți cum cel din mijloc, aparent cel mai bătrân, îi pătrunde în creier, încercând să-i sondeze gândurile. Unda telepatică a aretianului îl ameți. Mintea sa recepționă un: *Fii binevenit, frate de pe meleaguri depărtate.* Răspunse cu dificultate, tot telepatic: *Vă accept ospitalitatea cu bucurie,* înclinând, la rândul său, capul.

Aretianul continuă, diminuându-si considerabil intensitatea semnalului: *Eu sunt Gorloh. Poporul meu m-a onorat cu rolul de mare oxarh. Alături de mine se află com- patrioții mei, Zergonya* (arătă spre creatura din dreapta sa, femelă, după sâni), *ce îți va fi gazdă și ghid pe timpul scurtei tale șederi, respectiv Wemzah* (cel din stânga părea un mascul, la fel ca Gorloh), *un onorabil membru al Consiliului care patronează lumea noastră.*

Ryan fu cazat într-un spațiu alveolar, de vreo cincisprezece metri pătrați. Putu să-și aducă din navetă orice lucru de care avea trebuință. Demontă tot ce putea, improvizându-și un pat, masă, scaun, dulap. Apoi își instală microgeneratorul electric, laptopul cuantic cu baterii solare, proiectorul de holograme, descărcând

și restul bagajelor. Practic, dispunea de toate mijloacele, închipuite de mintea specialiștilor, necesare supraviețuirii în medii ostile.

Ii oferiră hrana lor, bogată în vegetale și săracă în

animale - moluște, viermi, insecte, pești. Carnea de pasăre sau mamifer se consuma numai cu ocazia ceremoniilor importante. Era interzisă prelucrarea prin fierbere, coacere sau prăjite, procedee pe care aretienii i le atribuiau lui Morgun, inducând răul în trup.

Deși putea consuma tabletele proprii, încercă să se adapteze, pentru a nu-și jigni amfitrionii. Norocul lui fu că ei considerau hrănirea un ritual ce trebuia executat în solitudine. Așa că Ryan le mulțumi și, departe de ochi curioși, avu grijă să-și folosească ustensilele și ingredientele din dotare, pentru a face mâncarea autohtonă cât de cât comestibilă, în ciuda gustului natural extrem de neplăcut pentru el.

Constrâns de *sindromul complementului,* ce afecta negativ undele telepatice aretiene, Gorloh acceptă propunerea lui Ryan de a încerca să comunice doar prin sunete.

Marele oxarh era neîncrezător, dar n-avea nimic de pierdut. In plus, nu vedea altă soluție. După ce primi lexemele limbii pământene, strânse tot echipajul. Se sfătuiră și, în mai puțin de o zi, reușiră să stabilească toate corespondențele. Gorloh îl apelă pe Ryan și începu să-i transmită datele. Pe măsură ce-i parveneau,

pământeanul le introducea în laptop. La sfârșit, programul calculă probabilistic regulile gramaticale ale limbii aretiene. Exemple de fraze imaginate de aplicație fură comparate cu fraze reale gândite de Gorloh, apoi computerul făcu ajustările necesare. După câteva ore, Ryan, printr-o microcască bluetooth, avea la dispoziție un *translator* aproape perfect. De acum avea să comunice numai verbal cu

gazdele sale. Cu acordul *Consiliului,* Gorloh le ceruse compatrioților să nu mai sondeze creierul omului. Cei care încălcau această decizie aveau să fie pedepsiți, întrucât puneau în pericol viața oaspetelui. Pentru a se proteja, lui Ryan i se permise să poarte dispozitivul de bruiere a undelor telepatice. Porniră spre Amatang.

Marele zburător, având la bord oaspetele uman, se așeză cu grijă pe câmpul sărac în vegetație, aflat la marginea Farengului, capitala aretiană. Băștinași de toate vârstele și sexele, vreo câteva mii, se strânseseră curioși să vadă străinul, ignorând recomandarea insistentă a *Consiliului,* de a-și vedea de treburile lor. Mare le fu dezamăgirea când chepengul masiv se deschise, în sfârșit. Trei capsule opace, dotate cu ochi imenși în partea din față, flancate de două duzini de membri ai echipajului, levitară elegant în exterior. Imediat ce se văzu afară, ineditul grup pomi rapid în zbor spre *Palatul Gândurilor Inspirate.* Mulți spectatori se luară după el, dar fură nevoiți să se oprească la intrarea în palat. Ori-

__cât încercaseră,
nu reușiseră să penetreze mental în interiorul elipsoidelor. Gardienii se opriră în spatele porților, iar *vehiculele,* de forma unor uriașe mingi de rugby, își continuară drumul printr-un labirint de tu- nele întunecoase, coborând adânc în subteran. Ryan suporta tot mai greu drumul. I se spusese că era pentru siguranța sa și fusese nevoit să accepte. Acum începuse să regrete, senzația de sufocare dată de spațiul neîncăpător accentuându-se cu trecerea timpului. Antrenamentele nu-1 scăpaseră complet de claustrofobie, așa cum sperase. Aflat în elipsoidul din mijloc, simți că se opresc brusc. învelișul superior se

dezveli cu o mișcare domoală. Respiră ușurat. Cele trei capsule se odihneau pe podeaua unei săli aproape sferice. Pe pereții curbați, la jumătatea distanței dintre pardoseală și plafon, aflat la vreo șase metri, opt crisalide fosforescente, de mărimea unui om adult, emiteau o lumină discretă. Ryan observă că lucrurile sale erau deja descărcate, iar Gorloh coborâse din al treilea elipsoid, venind spre el.

— Aici vei avea sălașul principal pe timpul șederii la noi. La orice nedumerire, nu ezita să întrebi. Văd că deja te uiți întrebător spre *luminatoare.* Sunt viabay, insecte gigant programate genetic numai pentru rolul de a face lumină. Le-am *reglat* astfel încât să nu te deranjeze. Și *mijlocul de locomoție* cu care te-am adus aici este tot un animal, goz, specializat pentru asta.

Gorloh părea extrem de serios.

— Acum, odihnește-te. Te așteaptă multe încercări. In treizeci de zile va trebui să înveți cât mai multe des- pre lumea noastră, plină de surprize pentru tine.

Gorloh se urcă în goz și cele trei *gogoși zburătoare* dispărură în tunel.

Rămas singur, Ryan privi suspicios în jur - oare și încăperea o fi burta vreunui animal? Renunță să mai caute răspunsuri. Avea nevoie de somn. Se întinse pe patul pliant adus de *acasă.* Lumina vie se micșoră până la o pâlpâire firavă. După o zi agitată, se concentră intens și căzu într-un somn adânc.

Iarba deasă și înaltă se unduia blând sub o pală firavă de vânt. Rândunelele grăbite săgetau prin văzduhul limpede precum cristalul. într-o rochie ușoară de vară, a cărei transparență îi scotea în evidență trupul apetisant, Sherryll alerga desculță în fața sa. Deodată, dispăru din raza lui vizuală. Grăbi pasul, îngrijorat. Alunecă pe malul înalt și abrupt, dar vegetația deasă îi amortiză șocul la impactul cu solul. Se ridică greoi. Văzu oceanul. Femeia dansa, jucându-se grațios cu valurile ce se prelingeau leneșe pe nisip. Alergă spre ea, în timp ce-și smulgea hainele, una după alta. Femeia fugi de el râzând, dar o ajunse din urmă, placând-o ca la rugby. Se rostogoliră pe nisipul umed. Flămând, îi

căută gura, sărutând-o cu patimă. îi sfâșie rochia și se iubiră nebunește, mângâiați de briza marină. Pe nesimțite, iubita se metamorfoză lent într-o ființă masivă, cu aripi, brațe lungi, puternice și trăsături neomenești, ce începu să-l siluiască sălbatic. Făptura monstruoasă parcă voia să-l soarbă înlăuntrul ei. Sări îngrozit în picioare, lac de sudoare. Dintr-un colț întunecat, doi ochi mari îl fixau cu o privire intensă. Instinctiv, își căută fazerul. Dinspre ungherul de unde presupunea că vine amenințarea auzi o voce cântată. »

— Nu te teme. Sunt Zergonya, cea pe care marele oxarh a desemnat-o să-ti fie călăuză.

Ryan era încă neliniștit. Acum avea și un sentiment de iritare. Simțea nevoia să se descarce, dând o lecție aretienei.

— Așa procedați voi, veniți pe furiș să tulburați liniștea oaspeților? îți place să pătrunzi în subconștientul altora? La noi, la oameni, este un act inacceptabil, fiecare ființă având dreptul la *gânduri pe care nu le*

împărtășește cu nimeni. Noi numim o astfel de stare *intimitate.* In plus, puteai să-mi provoci un atac de inimă care mi-ar fi pus viața în pericol. Cum ai fi justificat moartea mea în fata alor tăi? *t*

— Te rog să mă ierți, exprimă vocea Zergonyei un regret profund. A fost un gest necugetat, datorat unei curiozități excesive. Nu am conștientizat ce implicații grave poate avea. Noi, când intrăm în transceză, ceea

ce oamenii numesc somn, călătorim cu spiritul prin numeroase lumi ale *Marelui Creator,* pe care voi îl numiți univers, depășind limitele spațio-temporale. Când ieșim din această stare, ne amintim toate detaliile *călătoriilor,* care întotdeauna se petrec în lumi reale. Astfel, planetele colonizate de noi le vizualizasem anterior în *transceză.* Am vrut să *văd* dacă și la oameni e la fel.

Ryan își activă sistemul de ecranare a undelor telepatice. *Trebuie să fiu cât mai concesiv cu aretienii. Poate ne vor ajuta, totuși, să salvăm omenirea.* Vorbi pe un ton potolit:

— La noi i se spune *vis.* Foarte rar, în visele noastre se reflectă întâmplări reale. Știm doar că visele ne ajută la îmbunătățirea memoriei, atenuează stările de stres și, uneori, ne permit să găsim soluțiile unor probleme sau ne anunță un eveniment viitor, într-o formă criptată.

Zergonya continua să-l soarbă din priviri. încercă s-o atenționeze, întorcându-și fața de la ea. Mișcarea dădu roade.

— Iar am greșit! Voi încerca să-mi controlez fascinația pe care mi-o provoci, căci vii dintr-o lume de

care suntem legați într-un mod misterios, pe care încerc să-l descifrez. Aretiana păru că revine la realitate. *Consiliul* a cerut audierea ta. Vor să înțeleagă mecanismele de funcționare ale organismului și comportamentului uman.

Ryan se arătă ușor nedumerit:

— Am crezut că-mi veți arăta întâi lumea voastră!

*

— Ținuturile aretiene au numeroase capcane mortale pentru o ființă venită din altă lume. întâi trebuie să știm cât mai multe despre tine. Numai astfel te putem proteja.

De momentul acesta se temuse Ryan cel mai mult. Sperase, în sinea sa, că se va produce la finalul vizitei, dar gazdele sale hotărâseră altfel. Se întrebă cum vor reacționa în fata unei civilizatii atât de contradictorii 1 » »
precum cea umană.

■jir -A A

Prezentarea holografică se încheiase. Fusese o sinteză de la apariția lui Homo Sapiens până în anul cooptării lui Ryan în proiectul *Complement.* Aretienii putuseră vedea o scurtă trecere în revistă a fiecărui domeniu de activitate umană. Observă îngrijorat cum membrii *Consiliului* deveniseră agitați, începând să discute prin infrasunete pe care nu le putea înțelege. Presupuse că au avut un șoc pe care îl digerau greu. Nu era departe de adevăr. Majoritatea aretienilor erau consternați.

— în numele lui Xoryah, cum poți pretinde, venerabile Gorloh, că am putea avea vreo legătură cu aceste ființe josnice? izbucni Anylag, o tânără

adolescentă, apreciată pentru inteligența ei.

— Prin trăsăturile lor, oamenii sunt un mare pericol nu doar pentru Aret, ci pentru toate lumile raționale din univers. Civilizația lor e clădită pe înșelătorie, egoism, lașitate și răutate. Nu-i de mirare, dacă luăm în considerare cum au apărut strămoșii lor: o primată naște doi pui degenerați, de sexe diferite, ce se împreunează la maturitate. Din incestul lor rezultă mai mulți urmași, femele și masculi, formând o nouă specie. Degenerescența a făcut ca, în cadrul populației umane actuale, ponderea cuplurilor anormale, formate din oameni de același sex, să fie în continuă creștere. O eroare a naturii a creat niște rebuturi!

Wemsah puse paie pe foc:

— în loc să dezvolte comunicarea nonverbală, au ales *calea sunetelor mincinoase.* Limbajul articulat le-a permis dedublarea. La tot mai puțini vorbele au mai fost oglinda gândurilor. Treptat, sufletele le-au fost pervertite, fiind subjugate de Morgun. Dușmăniile s-au amplificat, natura a fost prigonită, iar resursele planetei secătuite. Acum se măcelăresc într-un război fratricid absurd, în timp ce Terra agonizează. Sunt ființe diabolice și prefăcute, care au creat și pot folosi arme înfricoșătoare, capabile să distrugă întreaga planetă!

Wemsah continuă, părând că vrea să caute o soluție de compromis:

— Totuși, o minoritate umană au rămas copiii lui Xoryah. Dacă *Marele* Creator ne-a legat într-un fel des-

 ținui de al acestor
ființe, oare nu ar fi mai simplu să încercăm doar salvarea celor nepervertiți?

— Imposibil, sări Nunojmyk, un aretian de vreo șaizeci de ani, puțin adus de spate. Ar trebui să trimitem pe Terra cel puțin zece mii de *pătrunzători de taine* ca să-i depistăm pe toți cei ce merită salvați. Presupunând prin absurd că am reuși, n-avem cum să aducem prin *Calea scurtată* milioane de oameni, înainte ca planeta lor să devină de nelocuit. în plus, terrienii au aparate de bruiere a forțelor noastre mentale. Trimișii noștri n-ar putea să-și mai folosească pe deplin puterile și ar risca să fie toți uciși!

Dezbaterea tindea să alunece pe o pantă periculoasă. Gorloh simți momentul. Vorbi pe o frecvență sonoră accesibilă și lui Ryan. îi obliga astfel și pe ceilalți să facă la fel.

— Văd cu tristețe cum viața liniștită din ultimul secol v-a amorțit spiritul. Ați uitat că-n univers nu există ființe raționale înzestrate doar cu calități? *Marele Crea-* 9 9 I
tor a dăruit tuturor, în măsură egală, și defecte. Uneori, în funcție de conjunctură, ele pot deveni calități, și invers. îi judecați pe oameni pentru comportamentul lor distructiv, dar acum, majoritatea luptă să supraviețuiască, în contextul unei lipse acute de resurse și a unei clime ostile. Pentru salvarea speciei e bun orice mijloc, iar *regulile morale* se adaptează atingerii acestui scop. Primii aretieni au procedat similar, însă observ

cu mâhnire, acum vă e rușine s-o recunoașteți. Ați luat din scurta istorie umană doar partea negativă, pentru a vă putea susține argumentele. Atunci când țineau crizele sub control, terrienii s-au dovedit extrem de creativi, demonstrând că-și merită locul în univers și că sunt copii demni ai *Marelui Creator.* înfierați faptul că oamenii au devenit nesinceri, dar faptul că acum vă ascundeți gândurile față de reprezentantul lor și, totodată, invitatul nostru, nu e cel puțin la fel de grav?

Mulți aretieni murmurară în semn de aprobare, dar tabăra celor nedispuși să ajute omenirea era încă majoritară.

— Nu e oportun să luăm decizii acum, când suntem marcați emoțional de lumea extrem de diferită de a noastră, pe care oaspetele nostru ne-a prezentat-o atât de sugestiv.

Vocea plăcută a Zergonyei, cu tonalități induse de calmare, reuși să liniștească parțial atmosfera încinsă.

— O vom putea face peste treizeci de zile, la sfârșitul vizitei pământeanului. Până atunci, să reflectăm la rece privitor la ce am văzut azi, având prilejul să cunoaștem cu adevărat sufletul unui terrian reprezentativ.

Binecunoscutul *huuh* de aprobare generală fu răspunsul la vorbele sale. Adunarea se sfârși. Ryan răsuflă ușurat. Mai exista o speranță.

ir ir ir

în tumul de control al bazei Hope DL, încordarea

plutea în aer. Toate privirile erau ațintite spre ieșirea din gaura de vierme, al cărei diametru se triplase cu o oră în urmă. Toți erau conștienți de importanța momentului. Pentru prima dată, oamenii urmau să intre oficial în contact direct cu reprezentantul unei civilizații extraterestre avansate, de care păreau legați printr-o conexiune stranie.

Bardenas nu-și făcea prea multe iluzii. Cu o sută cincisprezece ani în urmă, armata americană capturase niște bioboți trimiși de siriusani într-o misiune de explorare, reușind un contact telepatic cu extratereștrii. încheiaseră un acord, tehnologie extraterestră avansată, contra dreptului de a experimenta pe cobai umani. Vreo patru decenii, treaba mersese strună, SUA făcând un mare salt tehnologic. Rușii rămăseseră în urmă. Bardenas, un promițător tânăr cercetător militar" fusese selectat să lucreze în cadrul proiectului ultrasecret. După vreo zece ani, alienii nu au mai respectat înțelegerea. Și-au luat jucăriile și duși au fost. Bardenas era suficient de istet să intuiască motivul - si- »
riusanii fuseseră înșelați. Oficial, li s-a spus că extratereștrii au decis să-și încheie misiunea pe Pământ pentru a porni spre alte planete, dar Jimmy nu era tipul care să înghită o astfel de gogoașă pe nemeste-

cate. Cercetase documente secrete și descoperise intenția guvernului american de a-i subjuga.

Acum, datele problemei erau altele. Pământenii și aretienii aveau nevoie unii de alții. Bardenas știa însă că năravurile liderilor terrieni nu se schimbaseră. Dar pentru el era mai important studiul aretianului decât scopul pentru care venise acesta.

Morison și Mandana erau preocupați de reușita

misiunii, cu deosebirea că primul afișa un scepticism tipic britanic, iar al doilea credea cu tărie în miracole, în buna tradiție a *pieilor roșii.*

Pentru Sherryll, prioritară era menținerea lui Semloh în viață, drept garanție pentru siguranța lui Ryan. Era dispusă să facă orice pentru asta, sperând că-și va putea revedea iubitul teafăr.

Gura găurii de vierme scuipă cu putere o bulă masivă. în timp ce *vehiculul* aretian se pregătea de aselenizare, privitorii simțiră din plin puterea noului venit, îi cuprinse o senzație animalică de nimicnicie când salutul lui Semloh le bubui în minte. Răspunseră telepatic, în cor. Undele lor se dovedeau jenant de slabe în comparație cu forța emanată de aretian. Involuntar, toți avură același gând - *la fel de umil s-o fi simțit Moise în fața vocii lui Dumnezeu?*

Semloh intui postura jenantă a pământenilor și, la următoarea transmisie, își reduse drastic intensitatea semnalului. Remarcă cu satisfacție cum oamenilor le reveni încrederea de sine.

Este vina mea că nu mi-am putut regla mai repede puterea vocii lăuntrice la capacitatea voastră de percepție. Vă rog să n-o luați ca pe o jignire, ci doar o simplă desincroni- zare, remediată imediat.

Gândul fu receptat de toți. Bardenas, cel mai mare în rang, răspunse în numele întregului grup.

Distins oaspete, îți acceptăm scuzele. Astfel de situații sunt inerente la un prim contact între două civilizații cosmice diferite. Sperăm ca de acum încolo să ne înțelegem cât mai bine pentru a ne putea atinge scopul comun - supraviețuirea celor două specii.

După o scurtă pauză, continuă *dialogul* telepatic.

In contrast cu voi, oamenii, prin folosirea limbajului articulat, își filtrează gândurile, majoritatea fiind inutile, ne- transpuse în practică. Cunoașterea acestui balast ți-ar produce confuzie și n-ai mai putea percepe un mesaj coerent din partea noastră. Avem dificultăți să ne înțelegem între noi, pe Terra vorbindu-se multe graiuri diferite, darămite cu alte cosmo-civilizații. In aceste condiții, ca să ne poți înțelege, vom folosi un aparat de filtrare prin care vei recepționa un singur gând, cel pe care interlocutorul uman direct dorește să-l transmită.

Cei patru își activară *selectoarele de gânduri.* La comanda lui Morison, toți membrii bazei procedară la fel. Semloh fu ghidat astfel ca gozul să se așeze exact deasupra puțului de ascensor. Liftul îi transportă rapid la destinație.

La vederea aretianului, membrii *comitetului de primire* avură același gând: extraterestrul nu trebuia expus în public. înfățișarea sa ar fi indus majorității privitorilor asocieri cu ființe malefice. *Alianței* i-ar fi fost * *t*
ușor să convingă mulțimile că *Organizația* e ajutată de trimișii Satanei. în sala de criză, Semloh vizionă un film holografic cu principalele evenimente terriene din ultimul mileniu.

— Acum îți poți forma o părere despre civilizația umană? Cu această întrebare își începuse Bardenas studiul asupra nepământeanului.

Semloh răspunse, cu ochii întredeschiși. Era obligat să fie nepoliticos, altfel și-ar fi zăpăcit interlocutorii cu privirea sa de foc.

— *Fiii lui Morgun* au ajuns să conducă în statele

cu armate puternice, accelerând încălzirea globală care a distrus clima, flora și fauna. Avuturile s-au pierdut, omenirea fiind aruncată în haos. în final, s-a ajuns la o luptă disperată pentru supraviețuire între două mari tabere, deținătorii oficiali ai puterii, *Organizația,* respectiv cei ce o contestă, *Alianța.*

Aretianul trase conluziile:

— Lui Morgun i-a fost ușor să vă înrobească sufletele. Mai ales că aveți, adânc înrădăcinate în voi, germenii egoismului, cruzimii, lașității, lăcomiei și prefăcătoriei, care ies la suprafață exact în momentele de restriște. Acum, după un deceniu de lupte continue,

în condiții climatice tot mai ostile, ambele tabere sunt epuizate. Dar niciuna nu face primul pas spre pace, de teamă ca oponentul să nu vadă în acest gest o dovadă de slăbiciune. între timp, s-au redeșteptat erupțiile vulcanice pe toată suprafața pământului, urmate de cutremure tot mai violente. Sunteți la un pas să distrugeți complet viața pe Terra și totuși, continuați războiul!

Semloh fusese necruțător. Nu știa să vorbească pe ocolite. Bardenas încercă să dreagă puțin busuiocul:

— Președintele *Organizației,* Lucius Zander, e pregătit să propună un plan de pace care conține concesii importante, în speranța ajungerii la un compromis acceptabil pentru ambele părți. Partea proastă este că liderul suprem al *Alianței,* Ismail Kores, este un fanatic ce dorește victoria cu orice preț. Totuși, a acceptat un armistițiu de o lună pentru tratative. Ne poți ajuta să ieșim din acest impas?

— Includeți-mă în echipa de negociere. Voi avea grijă să iau formă umană.

— Ce intenționezi? »
— Să v-aduc pacea!

ir ir ir

Negocierile urmau să se desfășoare la Alba Iulia, capitala României, singura țară neutră de pe glob. în

anul 2029, românii își înlăturaseră întreaga clasă conducătoare, coruptă și lacomă. Consiliul Executiv Național, noua formă de conducere, compus dintr-o duzină de cetățeni inteligenți, aleși consuli printr-un complex concurs național de competențe, luase o măsură înțeleaptă. Toată populația, începând de la vârsta de zece ani, făcea parte din armată. Fiecare militar era instruit în folosirea tuturor tipurilor de arme, de la o simplă coală de hârtie până la o baterie de rachete sol- aer comandată electronic. în aceste condiții, atât pentru *Organizație,* cât și pentru *Alianță,* încercarea de a cuceri o țară având sute de mii de kilometri pătrați, un relief propice pentru ambuscade, rețele întinse de fortificatii subterane, cu o armată dotată cu armament performant și numărând cincisprezece milioane de combatanți bine pregătiți, ar fi dus la pierderi enorme, nejustificate. în plus, un stat neutru era singurul loc viabil pentru negocieri oficiale și, mai ales, secrete.

O vreme însorită de amiază întâmpină echipele de negociatori din partea beligeranților. Cochetul aerodrom era înconjurat de o pădure deasă, cu copaci ma- iestuoși, în care nuanțe de verde, kaki și maro se combinau armonios, ca într-un joc al culorilor. Echipa română de mediatori, condusă de Ovidiu lonașcu, un tip suplu, între două vârste, mereu cu-n licăr vesel în privire, își aștepta calmă oaspeții. Era însoțit de

Maria Achim, o tânără interiorizată, feminină, purtând niște

ochelari de soare
ce căutau să-i mascheze frumusețea
ochilor, și Gheorghe Macovei, aparent în vârstă, cu părul alb, pe al cărui chip de piatră, brăzdat de ridurile vieții, nu se putea citi nicio emoție.

Primii sosiră reprezentanții *Organizației.* Alături de șefa delegației, Kamila Hendriksen, o nordică înaltă, cu priviri de gheață, se aflau Alvaro Ququtan, un sud- american de origine incașă, ce arbora un surâs enigmatic, și slavul Dudek, nimeni altul decât Semloh, transfigurat într-un pământean cu statură impresionantă. La puțin timp își făcură apariția și trimișii *Alianței,* Rusell Chang, conducătorul grupului, Jerome Suarez și Ibrahim Al Bakr, un berber tuciuriu, cu căutătură vicleană. Kores își punea mari speranțe în Chang și Suarez, recent eliberați în urma unui schimb de prizonieri. Cei doi, printre cei mai străluciți conducători militari ai *Alianței,* aduseseră informații prețioase despre inamic, culese în perioada detenției, astfel că includerea lor în echipa de negociere fusese un gest firesc.

Românii îi primiră pe toți cu căldură. Suiți în electrobuzul deschis ce-i ducea la hotel, noii veniti remarcară surprinși un peisaj cu foarte multă verdeață și clădiri puține, toți oamenii de pe străzi afișând fețe bine dispuse. Se deplasau pe jos sau cu mijloace de locomoție acționate manual. In plus, aerul puternic ionizat tras în piept se dovedea o adevărată binecuvântare, încărcând organismul cu energie.

Ionașcu se grăbi să răspundă întrebărilor nerostite:

— Axarea pe o dezvoltare ecologică ne-a permis să ajungem în starea de grație pe care o vedeți și o simțiți, totodată. Avem un sistem integrat de filtrare a noxelor ce cuprinde o rețea de centre, acoperind ca o plasă întregul teritoriu. Trimitem milioane de baloane cu traiectorie controlată și explozie programată la altitudinea dorită, prin care disipăm norii nocivi veniți de peste graniță sau provocăm ploile necesare culturilor.

Continuă, ușor malițios:

— Recunosc, ne dați și dumneavoastră o mână de ajutor, prin sumele însemnate plătite pentru alimentele ecologice și armele de bună calitate pe care vi le livrăm. Așa a ajuns leul cea mai sigură și stabilă monedă planetară. Cu acești bani ne procurăm puținele alimente pe care nu le putem produce. în aceste condiții, e firesc ca românii să fie cei mai fericiti locuitori ai Terrei!

încheie, vorbind cu tâlc:

— Fără eliminarea conflictelor interne n-am fi putut ajunge aici!

Se opriră în fața unui hotel de cinci stele. Cele două delegații fură cazate în condiții identice, fiecare persoană primind cameră separată. La cină li se oferiră felurile de mâncare preferate. Puteau alege însă și preparate autohtone delicioase, dovadă că gazdele nu omiseseră niciun detaliu care ar fi putut contribui la

succesul negocierilor. Apoi se retraseră cu toții,

pentru a se pregăti pentru a doua zi.

In noaptea liniștită, tulburată doar de serenadele ritmice ale greierilor, aretianul privea culmile domoale ale Carpaților Apuseni, umbre negre profilate pe cerul senin, luminat de stele.

Cât de zbuciumată și contradictorie pare această lume! Și totuși, acest amestec eterogen este fermentul unor miracole, precum această țărișoară!

Xoryah îmi șoptește că-n mâlul pământenilor mai sunt multe nestemate ce-ar putea salva omenirea și vindeca Are- tul, deci am pentru ce lupta!

Se cufundă lent în starea ykron, chemându-și puterile. Tăcerea nopții fu spartă de strigătul înfundat al unui pui de buhă, care-și striga înfometat mama plecată la vânătoare.

A A A

Dimineața următoare, dangătul grav al clopotului din *Catedrala Unirii* dădu startul negocierilor de pace. Printr-o stranie coincidență, în acea zi, țara gazdă aniversa zece ani de la reunificarea tuturor teritoriilor locuite de români în statele vecine, care se dezintegraseră în timpul războiului global. La principalele monumente se arboră steagul național, urmând ca seara, la marginea orașului, să aibă loc un spectaculos foc

de artificii. Gazdele sperau ca atmosfera de sărbătoare să impulsioneze negocierile. Pentru câteva săptămâni, România devenise locul unde se hotăra soarta întregii omeniri.

Așezate echidistant la masa rotundă, cele trei delegații își activară dispozitivele anti-

hipnotelepatice. Tratativele începură în forță. Kamila prezentă propunerile *Organizației,* iar Chang contraoferta *Alianței.* Treptat, spiritele se încinseră. In ciuda unor concesii minore făcute de ambele părți, pe problemele de fond se bătea pasul pe loc. După trei zile de discuții tensionate, românii simțiră că se ajunsese la un impas. Exact în momentul când Alvaro se pregătea să-i dea o replică acidă lui Ibrahim, Macovei interveni pe un ton blând, de bătrân ce caută să-și tempereze nepoții zvăpăiați.

— Apăi io zic să luăm oleacă de hodină, că prea s-or înfierbântat capetele aleșilor oaspeți!

lonașcu profită de ocazia ivită:

— Colegul meu are dreptate. Un moment de re-creere este binevenit, pentru a destinde un pic atmosfera. In calitate de președinte-mediator, declar o pauză oficială, timp în care vă invit într-o excursie reconfortantă pe frumoasele noastre plaiuri!

Regulamentul negocierilor stipula că, în caz de blocaje, partea mediatoare putea impune o întrerupere temporară cu un program de relaxare prestabilit. lonașcu se folosise cu abilitate de această prevedere.

Așezați comod în fotolii, pasagerii, purtând fiecare ochelari holografici computerizați, urmăreau cu interes peisajul montan inedit, survolat razant de aeronava silențioasă. Culmi vălurite, acoperite de păduri falnice, alternau cu văi sălbatice prin care pârâuri nărăvașe se strecurau cu mișcări sinuoase. Zburară deasupra unor țancuri, speriind o turmă de capre negre care se împrăștie în salturi iuți. Ici, colo, răsărea câte un grup de stânci semețe, cu forme

megalitice. Oaspeții constatară surprinși că lentilele ochelarilor devin opace.

— Nu vă impacientați, se auzi vocea calmă a lui lo-nașcu. Vom vizita un obiectiv arheologic secret, la care nu trebuie să cunoașteți traseul. Veți fi ghidați prin sistemul digital, care va afișa o hologramă cu drumul de urmat, precum și poziția celorlalți membri din grup. Riscul de rătăcire este zero!

Intuiră că pierdeau altitudine. Câteva hurducături de mică intensitate fu semnul că aterizaseră. Se auzi un bâzâit difuz, ca de motoare hidraulice, nava pă-rând să-și reia coborârea. După câteva minute, o mică smucitură îi anunță că se opriseră definitiv. Ciudat, dar aerul parcă devenise mai greu. In liniștea de mormânt se auzi sunetul metalic făcut probabil de un chepeng ce se deschidea automat exact în mijlocul culoarului dintre fotolii. Brusc, se activă sistemul de ghidare, indicându-le să treacă prin trapa deschisă. Cei

șase coborâră pe rând, flancati de români. Parcurseră vreo sută de trepte, după care tunelul începu să se lărgească tot mai mult. Simulând un mers greoi și stângaci, Dudek se împletici de câteva ori, atingând pe rând, ca din greșeală, pe fiecare din negociatorii *Alianței,* care protestară, calmați rapid de Macovei cu vorbe de duh. După vreo douăzeci de minute de mers, se opriră în fața unui perete stâncos a cărei înălțime n-o putură estima. lonașcu apăsă un punct și imediat se arătă un mic panou de scanare palmară și oculară. Românul se identifică. Cu un huruit greu, o ușă masivă se deschise în stâncă. Pășiră cu grijă peste prag. Poarta se închise în urma lor. Lentilele ochelarilor se luminară și invitații rămaseră muți de uimire în fața priveliștii grandioase. La baza terasei

pe care stăteau, câteva sute de metri mai jos, un întreg munte fusese scobit pentru a face loc unei grădini imense, ale cărei margini se pierdeau în ceața depărtării. Despărțite de o vastă rețea rectangulară de alei late de un metru, precum și de panouri de sticlă, fiecare din speciile de plante ale Pământului, majoritatea dispărute, ocupa câțiva metri pătrați. Pentru a nu mânca din spațiu, copacii erau re- prezentați prin exemplare miniaturale, fiind dispuși pe lângă pereții muntelui. Un sistem ingenios de oglinzi și pulverizatoare asigura lumina și apa necesară. în centrul acestui eden trona un sarcofag paralelipipedic cu fețe dreptunghiulare, de dimensiuni

lung de vreo cincisprezece metri, lat
de patru și înalt de trei. Prin pereții transparent se vedea corpul culcat, perfect conservat, al unui umanoid uriaș, cu statura de vreo zece metri. îmbrăcat într-un costum similar celor spațiale, gigantul părea adormit, învăluit într-o lumină difuză, lăptoasă, ireală.

Primul care-și reveni din șoc fu Ibrahim:

— Ne-ați drogat ca să visăm frumos și să devenim mai concilianti sau ce vedem este aievea?

I

— Un drogat cu elixirul beatitudinii n-ar fi putut reacționa astfel, îl puse la punct Maria. Ceea ce vedeți este moștenirea pe care pelasgii hiperborei, întemeietorii civilizației umane, au lăsat-o urmașilor, ca să își amintească ce sacrilegiu ar comite prin distrugerea unei planete care le-a oferit enorm!

lonașcu plusă:

— Știm că viața se poate dezvolta pe numeroase planete. Dar o asemenea abundență a formelor biologice se regăsește doar în foarte puține locuri din uni-

vers. Dacă s-ar pune capăt luptelor și am găsi puterea să conviețuim, cu semințele de aici am putea reînvia biosul planetar! Din păcate, *rezerva globală de semințe* de pe insula Svalbard a fost distrusă în lupte, așa că noi suntem singurii care mai deținem o astfel de *comoară!*

Bătrânul Macovei preluă ștafeta:

— Apăi mare păcat ar fi să prăpădim ce ne-o dăruit *Ăl de Sus* prin solii săi, uriașii cei înțelepți, ce se-nfăți-

șează în toate poveștile de demult ale tuturor semințiilor!

Tresăriră cu toții când auziră pentru prima dată vocea guturală, atipică, a lui Dudek.

— Ca om de știință, nu cred în coincidențe. Faptul că extraordinara creație pelasgă se găsește exact unde decidem viitorul planetei e un semn divin că trebuie să facem pace, chiar dacă nu vom găsi formula perfectă de compromis.

Kamila și Alvaro aprobară în tăcere. lonașcu simți momentul favorabil și plusă:

— Am pregătit un pachet de propuneri ce conciliază pozițiile celor două tabere. Pot constitui o bază viabilă pentru fundamentarea clauzelor acordului de pace.

Inițial, Chang fu tentat să obiecteze, dar, în mod ciudat, un simțământ care venea din străfundurile subconștientului său, îl făcu să-și schimbe poziția. Avu un rapid schimb de priviri cu Suarez și Ibrahim, care simțeau la fel, parcă împotriva voinței lor, apoi vorbi:

— Pentru mine și colegii mei, mesajul e clar: dacă

există o șansă infimă să salvăm Terra și omenirea, nu trebuie s-o lăsăm să scape. Pentru asta, primul pas e instaurarea păcii. Dacă se vor dovedi echilibrate, delegația *Alianței* va accepta propunerile românești ca punct de plecare pentru finalizarea negocierilor.

Manevra abilă a gazdelor avusese efectul scontat, dar ceva misterios influențase decisiv comportamentul trimișilor *Alianței.*

După o săptămână de lucru intens, negocierile se încheiară cu succes. Tratatul, cu clauze care nu dezavantajau pe nimeni, fu semnat de cele trei părți. Peste zece zile, conducătorii *Organizației* și ai *Alianței,* Lucius Zander și Ismail Kores, soseau la Alba Iulia pentru a-1 ratifica, în prezența consulilor români.

III

La reședința sa fortificată din La Paz, Lucius Zander convocase o reuniune de urgență a Consiliului Operativ, cunoscut în limbajul comun drept *Celula de Criză.* Orașul fusese ales datorită atu-urilor sale strategice: ușor de apărat datorită altitudinii mari, acces facil la resursele bogate de apă ale lacului Titicaca. Era complet militarizat, toți locuitorii trecuți de vârsta majoratului activând în structurile armatei. Frapa numărul relativ mic de blocuri înalte, conservarea excelentă a monumentelor istorice și rețeaua extinsă de transport cu funiculare. Aflat într-o depresiune largă, era străjuit din toate părțile de crestele înalte ale

munților, dintre care se detașa Pico Sur Illimani, cu vârful său semeț, veșnic înzăpezit.

Așezat ușor într-o rână în fotoliul din piele de antilopă, comandă specială, Lucius, un mulatru longilin, trecut de prima tinerețe, își urmărea, cu ochi mijiți, ca

șefii departamentelor cheie, înșiruiți în jurul mesei ovale din lemn de mpingo. Era un om fără scrupule, care urmărea atingerea scopurilor cu sângele rece al unei cobre înainte de a da un atac necruțător.[1]

— Instaurarea păcii a provocat mari manifestații de bucurie în toate teritoriile pe care le controlăm, raportă Helga Umalainen, o minionă blondă și vioaie - afaceri interne. Mai sunt unele mici grupuri înarmate care n-au acceptat acordurile. Le ținem sub control.

— Din datele care ne-au parvenit, aceeași reacție o au masele și în zonele controlate de *Alianță,* adăugă Mumbako Kinzai, negru ca abanosul, cu nas câm și supraponderal - relații externe.

— Soldații, de ambele părți, se aflau la capătul puterilor. Pe toate teatrele de conflict, combatanții luptau în condiții execrabile, majoritatea deceselor datorân- du-se intemperiilor, bolilor și foametei. Kores a știut, la fel ca noi, dar a încercat să joace tare până-n ultima clipă, întinzând coarda la maximum, sublinie, abia auzit, micuțul Bienh Gzou, cu o față de ceară, impenetrabilă - servicii secrete și operațiuni speciale.

— încet, încet, comunitățile îsi refac infrastrucura, adăugă Aaron Shwarz, coroiat ca o pasăre de pradă -

socio-economic.

Jimmy Bardenas - știință, simți nevoia să intervină în acel moment:

— Un merit important l-a avut extraterestrul. A găsit o cale de influențare a negociatorilor adverși, evitând sistemele sofisticate de protecție.

Lucius se decise să vorbească:

— Să nu minimalizăm rolul jucat de gazde. Fără excursia-șoc și niște propuneri bine gândite, prezentate la momentul oportun, se alegea praful. Continuă, un pic mai serios: Am pus prima cărămidă, dar fără găsirea unor soluții rapide de oprire a dezastrelor naturale, coșmelia nu va rezista. Cum stăm la acest capitol, Adnan?

Adnan Paesh, oacheș și slab - mediu-resurse naturale se foi neliniștit.

— Furtuni pe tot globul, majoritatea însoțite de ploi torențiale cu fulgere violente și alunecări de teren, un cutremur de peste opt grade în Kamceatka. Și mai e problema... Yellowstone.

Julius ciuli urechile.

— Dezvoltă, te rog.

Ușoara nervozitate simțită în vocea indianului sugera gravitatea situației.

— Vulcanul Caldera Yellowstone devine activ cam o dată la șapte sute de mii de ani. In mod normal, următoarea erupție urma să aibă loc peste câteva zeci de milenii. Creșterea accentuată a temperaturii medii globale din ultimul deceniu a reactivat focarul. Estimăm că va erupe în mai puțin de un an. Repercusiu-

nile la scară planetară vor fi cumplite: continentul nord-american va deveni nelocuibil în proporție de două treimi și se va instala o iarnă vulcanică globală care va dura câteva secole. Fauna și flora planetară, deja sever diminuate, ar primi lovitura de grație, fertilitatea terenurilor s-ar apropia de zero. Trei sferturi din omenirea rămasă ar pieri prin înfometare.

Când termină, un murmur de îngrijorare răzbătu din toate piepturile. Fu rândul lui Bardenas să-și joace rolul:

— Noi, pământenii, suntem neputincioși. In schimb, aretianul pare să aibă puteri miraculoase!

— Mă rog, ce poate face supermanul tău, de-1 lauzi atâta? se arătă Lucius neîncrezător.

— Ține ți-vă bine, să nu cădeți de pe scaune! I-am cerut să ne facă o demonstrație, ca să știm la ce-1 putem folosi. Semloh a acceptat și, în decurs de două săptămâni, a făcut, succesiv, doar prin forța gândului, următoarele: A declanșat o ploaie torențială deasupra unei zone aride de vreo sută de hectare, timp de o zi; a dislocat un perete de stâncă de peste o sută de tone; a deviat apele unui râu, pe o porțiune prestabilită; a dirijat o turmă imensă de antilope gnu într-un staul; a hipnotizat un grup de o mie de oameni ca să stea în cap timp de un ceas (câțiva participanți la ședință râseră înfundat); a accelerat de zece ori ritmul de creștere la o plantație de puieți de copaci; a creat un deta-

șament de homunculi, entități ectoplasmatice fără consistență materială, care pot îndeplini orice misiune, fiind indestructibili. Fiecare din acțiunile

menționate I »
i-a luat o zi, plus încă una dedicată *reîncărcării bateriilor.* Apoi a trecut la următoarea *minune.*

Lucius scoase un fluierat admirativ.

— Impresionat! zise el. Mai tare ca-n basme, unde zânele și vrăjitorii au puteri ceva mai limitate! Ușor ironic, încercă o glumă: c-un batalion din ăștia, câștigam războiul fluierând!

Președintele își privi țintă subalternul de la știință.

— Jimmy, crezi că *magicianul* tău poate veni de hac vulcanului nostru? S-ar confrunta cu o provocare la o scară mult mai mare!

— Nu pierdem nimic dacă-1 consultăm, replică Bardenas, încrezător. însă, indiferent de răspunsul său, trebuie să începem imediat evacuarea populației de pe continent.

— Luăm legătura cu cei din *Alianță* și le explicăm situația, pentru a ne coordona operațiunile de relocare, anticipă Mumbako următoarea întrebare a președintelui.

— Va fi dificil să evacuăm o sută de milioane de suflete într-un an. Dar printr-o organizare eficientă, utilizând toate mijloacele de transport disponibile, este posibil să reușim, afișă Helga un optimism moderat.

Luduș suspendă ședința. Fiecare știa ce are de făcut. Era sceptic în privința șanselor de succes, dar credea în chestia aia cu *speranța moare ultima.*

ir -k ir

Bardenas se precipită în sala de comandă a Centrului de monitorizare planetară din La Paz. Merse direct spre Sherryll, care urmărea concentrată datele de pe ecranul din fața ei.

— Ce face amicul nostru?

Frumoasa savantă răspunse fără să întoarcă capul:

— Este în Nevado Mismi. Tocmai a reușit să stingă câteva incendii majore din pădurea amazoniană, deviind câțiva afluenți. Triburile din zonă au fost avertizate din timp, punându-se la adăpost.

— Te rog să-l chemi aici. Avem nevoie urgentă de el. Zburând în linie dreaptă, poate ajunge în cel mult trei ore.

Sherryll se conformă, tastând rapid. In posesia are- tianului se afla un mic dispozitiv, adaptat pentru el, capabil să recepționeze și să transmită mesaje de la mari distanțe. 1-1 dăduse Bardenas și îl învățase să-l folosească. După câteva minute, femeia exclamă bucuroasă:

— A primit apelul. Pornește spre noi!

Exact cum estimase Bardenas, Semloh apăru în zare ca un mic punct negru ce creștea rapid, depla-

sându-se la vreo patru mii de metri altitudine. La câteva sute de metri de țintă își strânse aripile, coborând în picaj. Când fu destul de aproape de terasa centrului, le deschise, planând maiestuos și aterizând lin chiar în fața celor doi pământeni care-1 urmăreau cu admirație. »

Bardenas și Sherryll respirau greu în aerul rarefiat.

Aretianul, însă, se simțea în largul său.

Să intrăm. Aici e greu să-mi adun gândurile. Semloh acceptă rugămintea telepatică a lui Jimmy cu

ușoară părere de rău, fără însă s-o arate în vreun fel.

In camera spațioasă, fiecare își luă o poziție cât mai convenabilă. Bardenas îl puse la curent. Aretianul ascultă concentrat. Intr-un târziu, își expuse gândurile:

— O *mie de aretieni ar fi putut opri erupția. Din păcate, această opțiune cade. Acum sunt doar eu aici. Să apelăm la terrienii cu forțe latente. Pot încerca să le canalizez capacitățile într-o putere unică.*

— *La cefei de oameni te referi?* vru să știe Sherryll. Nu *cred că putem strânge mulțimi mari într-un timp atât de scurt.*

— *Presupun că aproape toți mentaliștii terieni sunt racolați atât de Organizație, cât și de Alianță. Vedeți câți puteți aduna în câteva zile.*

Bardenas se uită la Sherryll, căutând un gest de susținere.

— *Cred că și Alianța dorește oprirea erupției, doar controlează aproape jumătate din continent. Sper că vor coopera.*

Semloh tresări.

— *Era să uit ceva important! Convingeți-i pe „neprihănita din nori" să ni se alăture! Au o mare putere zenyk!*

Savantul se uită nedumerit spre subalterna lui.

— Se referă la călugării budiști din lamaseriile tibe- tane, aflate la mari înălțimi, îl lămuri Sherryll în șoaptă. Sunt câteva mii. Pentru un scop nobil, îi putem determina să ni se alăture. Sper doar să nu fie prea multi dintre ei împrăștiați pentru meditație prin peșterile greu accesibile.

Pe fața lui Sherryll apăru o umbră de îngrijorare.

— *Mai am o singură întrebare: acțiunea asta îți poate pune viața în pericol?*

Semloh înțelese substratul. Aretienii puteau descifra sensul emoțiilor avute de interlocutori.

— *Va fi un efort de concentrare care va împinge rezistența organismelor la limita supraviețuirii. Există riscul real ca o mare parte dintre participant să-și piardă viața, inclusiv eu! In ce-l privește pe complementul meu, el va avea doar niște dureri de cap, timp de câteva zile. Numai moartea a cel puțin zece aretieni i-ar putea periclita grav sănătatea, ceea ce nu este cazul acum.*

Lui Sherryll îi mai reveni inima la loc. Ryan ar fi supraviețuit.

— *Locul de întâlnire pentru cei aleși va fi la marginea lacului Yellowstone, peste exact cinci zile începând din acest moment!*

Semloh intuise ce dorea să știe Bardenas.

Cei trei se despărțiră. Aretianul își luă zborul spre destinația indicată. II aștepta un drum lung, nu lipsit de pericole, constând în pirați ai aerului sau furtuni puternice. Din acest motiv călătorea în goz. Bardenas și Sherryll aveau de îndeplinit partea cea mai grea: să aducă oamenii potriviți la locul potrivit, în timp util!

La intrarea în rezervația Yellowstone, pe Șoseaua 93, care venea dinspre Billings, era o aglomerație de

nedescris. Autocare, microbuze, automobile de toate clasele formaseră o coadă întinsă pe câțiva kilometri. Pe platoul alăturat, zeci de elicoptere aterizau într-un ritm amețitor. își vărsau conținutul uman și decolau în trombă.

La poartă, un filtru militar verifica fiecare nou venit, lăsând să treacă doar pe cei care posedau un permis special. Odată trecuți de punctul de control, erau preluati de alti soldati care-i încolonau, ducându-i în ritm alert pe câmpul de lângă lac. Ajunși la destinație, oamenii erau așezați în șase cercuri concentrice, în funcție de un cod pe care îl primiseră la sosire. între două rânduri succesive trebuia păstrată o distanță egală cu lățimea unei benzi auto. In centrul ansamblului în for- «
mare, pe un bloc de stâncă plat, înalt de vreo cinci

 metri, un umanoid
impozant, înfășurat într-o mantie
cenușie largă, în cap cu o glugă ce-i umbrea complet figura, urmărea, răbdător, nemișcat și tăcut, vânzo-leala din jurul său. După vreo cinci ore, ciudata adu-nare era completă și aranjată cum trebuie. Obosiți, dar mulțumiți de treaba făcută, militarii se putură retrage la mai bine de doi kilometri distanță. Peste opt mii de terrieni din toate colțurile lumii compuneau uriașa figură geometrică. Dacă cele trei cercuri exterioare erau formate din oameni de ambele sexe, îmbrăcați cu haine de zi uzuale în acel anotimp, vorbind cu glasuri scăzute, în cercurile interioare se regăseau doar bărbați liniștiți, ce nu scoteau o vorbă, rași în cap, încălțați cu sandale pe piciorul gol, înfășurați doar cu niște cearșafuri albe, oranj, roșii, maro sau negre.

Brusc, cel de pe stâncă ridică brațele spre cer. Toți își îndreptară privirile spre el și nimeni nu mai scoase vreun sunet. Fiecare om din fiecare cerc își

cuprinse vecinii de mijloc. Minţile tuturor fură inundate de acelaşi mesaj: *Eu, Tatăl Universului, v-am dăruit puterea de a face bine. Acum vă cer să salvaţi omenirea, chiar cu preţul vieţii! Nu lăsati demonul vulcanului să se trezească!*

» >

Eu, Tatăl vostru, vă poruncesc: ridicaţi oceanul la cer, să-l îngheţ cu suflul meu şi să-l revărs peste sufletul fierbinte al zeului focului!

Cel din centru, împreună cu miile de oameni strâns legaţi, stând în picioare, căzură într-o transă adâncă,

vecină cu moartea.

Dinspre stânca ocupată de omul cel
înalt, arce voltaice radiată spre toate trupurile. Sufletele lor le ieşiră prin creştet ca nişte fuioare de fum, se înălţară şi zburară iute spre Pacific, într-un stol imens. Cutremure de mică intensitate anunţară că vul- »
canul dă semne de trezire. Apoi, precum o fiară ce adoarme sub mângâierile stăpânului, se potoliră treptat. Sufletele călătoare ajunseră la destinaţie. Luară dimensiuni colosale, se prinseră într-o horă cosmică ce începu să se învârtă într-un ritm ameţitor, iute, tot mai iute, afundându-se în valuri. Imensa porţiune de ocean încercuită se învolbură înfricoşător. Trombe uriaşe de apă începură să urce spre cer mugind asurzitor, sus, tot mai sus, formând cohorte de nori îngheţaţi, ce porniră spre uriaşul vulcan. Cu un bubuit apocaliptic, un potop de gheaţă se năpusti asupra balaurului adormit. Rănit de moarte, demonul horcăi în agonie. Pământul se crăpă în zeci de locuri, dar oamenii rămaseră neclintiţi. Se căscară crevase, câteva chiar sub ei. In mod straniu, nimeni nu se prăbuşi în hău. O forţă nevăzută îi ţinea suspendaţi

deasupra. Mai urmară câteva zvâcniri, apoi totul se liniști. Acolo unde fusese căldarea vulcanului trona acum un ghețar gigantic, ce acoperea în întregime lacul. Treptat, cerul se înseninǎ, un curcubeu zglobiu îndrăznind să-și arate coama multicoloră. Sufletele se reîntoarseră cuminți în »
carcasele lor, intrând pe unde ieșiseră. Marmote dur-

dulii și bănuitoare amușinară prudente la suprafață, dând semnalul revenirii la viață.

Pe malul fostului lac se putea vedea o imensă masă de trupuri prăbușite. Majoritatea erau în stare de inconștiență, însă vreo mie n-aveau să-și mai revină niciodată. Sacrificiul lor nu fusese zadarnic. Deocamdată, pericolul fusese îndepărtat.

Semloh, chircit pe stânca lui, era stors complet de ultima picătură de energie. Efortul titanic de concentrare aproape că-1 omorâse. Știa însă că Terra și locuitorii ei erau în agonie și singur, fără sprijinul alor săi, n-o putea salva. Trebuia să se întoarcă în lumea sa. Era greu să-i convingă pe aretieni să-l urmeze, dar era obligat să încerce. Câteva mii ar fi fost suficient. Nu putea lăsa omenirea să dispară. Aret s-ar fi dus la fund odată cu ea.

Timpul trece implacabil. îmi recapăt forțele și, cât mai repede, înapoi prin Calea Scurtată. Să mă grăbesc, să mă gră...

Căzu în ykron absolut, funcțiile vitale pâlpâind imperceptibil.

A A A

Ohrung, primul și cel mai mare dintre cei doi sori aretieni, se străduia să împrăștie cu razele sale pâcla

deasă ce le însoțea călătoria. Pe Amatang, un nou eșa-

Ion de odrasle urma să dea examenul *Inițierii.* Zergonya se consultase cu Gorloh și Wemsah, hotărând că în cele douăzeci și opt de zile rămase, singura posibilitate pentru Ryan de a cunoaște specificul lumii aretiene era participarea la acest *ritual.*

Aretiana încercă să-l pregătească:

— Xoryah ne-a dăruit viața ca s-o cultivăm peste tot pe unde este posibil în grădina sa, *Nemărginitul Cuprins.* Pentru asta căutăm mereu planete noi. In paralel, creștem și prezervăm biosul, acolo unde avem deja colonii. Nu am putea s-o facem fără capacități mentale și fizice demiurgice, pe care încercăm să le dezvoltăm continuu. La noi, nimeni nu moare de *bătrânețe,* cum ziceți voi. Toți ne ducem în *lumea celor trecuți,* ca urmare a pierderii complete a energiei vitale, în urma unor eforturi colosale, depuse în cadrul realizării unor planuri grandioase!

Așteptă un moment, ca Ryan să asimileze informația și continuă:

— *Ritualul Inițierii* pregătește tinerii aretieni, cu vârste cuprinse între 9 și 10 ani, pentru această menire sacră, fiecare sarcină fiind o provocare a morții. Adolescenții dau această *probă a maturității* după un antrenament crâncen de trei ani, în tabere speciale. Acolo privesc moartea în față pentru prima dată. Pretendentii la statutul de *aretian initiat* au de făcut fată *9* *9* »
unor provocări similare celor din lumea reală, dar în

mod condensat și la scară redusă, într-un loc special amenajat. Sperăm că această experiență te va apropia de înțelegerea principiilor ce ne guvernează existența.

Gozul lui Ryan, însoțit de patru aretieni, se apropie în zbor de o îngrămădire de stânci cu nuanțe de mov. La baza lor se profilă o gură de tunel destul de largă. Aterizară în dreptul ei. Coborâră mult, străbătând numeroase caverne. Ajunseră într-o fundătură. Ryan estimă diferența de nivel față de suprafață la aproape o mie de metri. Observă cum Zergonya se concentrează, schimbându-și ușor culoarea feței. Ca o perdea vie, supunându-se unei porunci nerostite, un perete se deschise tăcut. în fața lor se desfășură o lume stranie. Zburară la peste o mie de metri altitudine, chiar sub peretele bolții, poziționându-se astfel încât să aibă o vedere cât mai cuprinzătoare. Ryan putu admira un peisaj labirintic format din stânci, mici depresiuni, lacuri, păduri, vegetație de toate tipurile. Capătul opus nu se putea desluși, din cauza depărtării. Zona de încercare avea o lățime de vreo cinci sute de metri, în timp ce în lungime depășea o sută de kilometri.

Ryan află că între ei și lumea de dedesubt exista un câmp de forță, numit *granița* de către aretieni, invizibil cu ochiul liber.

— Privește! îl îndemnă călăuza sa.

Se uită în direcția indicată. Un grup numeros, format din câteva sute de puncte colorate auriu-fosfores-

 cent, se pregătea
să pornească la drum, din capătul de

unde venise și Ryan.

— Sunt *neînfricații,* așa-i numim noi. Ritualul este pe punctul de a începe! Au de parcurs un traseu lung, prin patru zone cu climă, relief, floră și faună diferită, sintetizând ecosistemele planetare colonizate, având de înfruntat multe *piedici.*

In glasul Zergonyei se simțea un ușor sentiment de mândrie.

— Nu le-ar fi mai ușor să se deplaseze în zbor? își exprimă Ryan nedumerirea.

— Prin poziționarea *graniței,* de care nu pot trece, îi obligăm să meargă și să depășească direct *obstacolele* ridicate de habitat.

— Cum ați reușit să creați acest loc, cu atâtea elemente diferite comprimate într-un spațiu restrâns?

— Prin efortul mental a zece mii de aretieni maturi, din care un sfert asigură forța *graniței,* iar restul mențin cele patru microclimate. în mod normal ar fi sufi- cienți jumătate, dar, din cauza *bolii letargice,* a trebuit să dublăm numărul.

— *Aspiranții* nu sunt afectați de boală?

— Am constatat că *virusul* se manifestă, de regulă, după etatea de 12 ani, efectele accentuându-se odată cu înaintarea în vârstă.

Zergonya continuă expunerea, netulburată parcă de mica digresiune:

— *Armata de întreținere* rămâne activă până la terminarea *examenului,* adică ceva mai puțin de o lună terriană. Viețuitoarele și plantele sunt specifice climatelor respective. Practic, asigurăm cadrul general al ecosistemelor. Anual *muncim* câteva luni până punem la punct *bazele de încercare.* Facem

asta pe fiecare planetă din sistemul aretian.

— Sper că nu va trebui să stau treaz până se termină? zise Ryan, ușor impacientat.

Aretiana îl privi lung.

— Credeai că vei urmări totul de la distanță, ca pe un spectacol cu pauze între acte? Te înșeli. Vei dormi odată cu *neînfricații,* mănânci împreună cu ei, lupți cot la cot cu ei pentru supraviețuire. Doar așa vei înțelege Aretul!

Nu apucă să se dezmeticească. Se trezi jos, fără goz, lângă *competitori.* Nu păreau surprinși la vederea lui. Unul din ei se apropie, aparent prietenos.

— Sunt Garuk. Prin mine vei comunica cu restul grupului. Știm ce hram porți. Fiind mai firav, primești sarcinile mai ușoare. Cine știe, poate prinzi acea șansă dintr-o mie pe care ți-o oferă Xoryah, ca să scapi cu viață la final!

Adolescentul părea cât se poate de serios. Ryan bănui că Garuk juca rolul liderului nedeclarat. Era *premiantul clasei,* cel care terminase primul probele preliminare. Gorloh nu lăsa nimic la voia întâmplării. Pămân-

teanul trebuia să-și înfrunte soarta. în fond, pentru astfel de situații fusese antrenat până la epuizare.

Porniră, deplasându-se iute, în salturi, atât de compact pe cât le permitea relieful și vegetația. Ryan ținu pasul cu greu, făcând eforturi mari să nu rămână în urmă. Asta i-ar fi fost fatal.

Apărut parcă de nicăieri, un stol masiv de rimpavi cenușii, asemănători cu liliecii, mari ca vulturii, se abătu asupra lor. Aretienii pătrunseseră pe terenurile lor de vânătoare. Rimpavii își disimulau undele emise

de corpuri, neputând fi depistați de la distanță.

Câțiva tineri fură uciși de valul atacator, dar ceilalți se regrupară rapid. Pe Ryan îl băgară la mijloc, locul cel mai protejat. Prin concentrare mentală, creară în jurul lor un câmp protector. Prădătoarele aeriene se ciocniră ca de un zid, ricoșând năucite prin aer. La scurt timp, stolul se retrase.

își continuată drumul. Din senin se stârni o furtună violentă, ce tindea să-i strivească de stânci. însă acum erau pregătiți. Se strânseră iute unii în alții și, concen- trându-se puternic, creară o groapă mare, adâncă de vreo doi metri, în care se adăpostiră cu toții. Așteptară calmi să treacă urgia, și după ce vântul se potoli, o luară din nou la picior.

Ajunseră pe malul unui lac destul de întins. Nu puteau înainta decât traversându-1. Aici, *granița* fusese adusă la mai puțin de un metru de luciul apei. Pe mal

nu creștea suficientă vegetație din care să-și poată închegheba plute. Singura posibilitate la îndemână rămăsese înotul. Se adunară pentru a-și stabili strategia.

— în jurul lacului își au vizuini krogunzii, monștri acvatici, îl atenționă Garuk. Nu putem traversa decât distrăgându-le atenția! Poți înota iute?

— Sper să mă descurc.

Un sfert din membrii grupului, cei mai robuști, se îndreptară primii spre marginea lacului. Se divizară în câteva zeci de echipe formate din câțiva membri. Fură urmați și de grosul cetei. Toți cei patru sute stătură nemișcați. Corpurile lor începură să sufere modificări. Aripile li se *topirăm* partea din spate, toate degetele de la picioare se uniră cu o

membrană. Apoi, din câteva salturi, cei din avangardă săriră-n apă simultan, într-o mișcare perfect sincronizată. Nu porniră imediat. în jur de un minut, bătură cu toții apa pe loc, așteptând. După foarte puțin timp, la suprafață apărură siluetele amenințătoare ale krogunzilor, reptile de aproape șase metri, cu un corp de șarpe, gros de jumătate de metru, și cap de crocodil, ce se îndreptară cu unduiri grăbite, direct spre înotători. Când krogunzii ajunseră doar la câțiva metri de *pradă,* grupulețele nadă țâșniră în laterale. Reptilele fură atrase în urmărirea lor, lăsând firul din mijloc liber. Ryan și restul aspiranților se avântară în apă, înotând cu viteză maximă drept spre țărmul opus. Pământeanul încercă

să mențină un ritm alert, dar nu se putea pune cu tinerii aretieni. Trecuse bine de jumătatea lacului, însă rămăsese mult în urmă. Ceilalți ajunseseră deja pe malul opus. Krogunzii reveneau. Erau mai rapizi ca el. Se apropiau din spate și din lateral. Printr-un efort de voință, încercă să mărească ritmul, dar mușchii parcă nu voiau să-l mai asculte. Continuă să dea disperat din mâini și din picioare. Malul se ivi la vreo douăzeci de metri în fată. Simțea că nu mai are aer. Cu coada } »
ochiului, văzu capul hidos, cu colți mari și ascuțiți, la mai puțin de doi metri, pregătindu-se să-l înhațe. Privea moartea în ochi. Să încerce o rugăciune? Nu, nu era genul de om care să invoce pronia cerească. Nu credea în miracole. Avea doar regretul că aventura i se termina prematur, fără să-și fi îndeplinit menirea. Se împăcase cu gândul pieirii, când două brațe îl traseră cu putere, propulsându-1 efectiv spre uscat. în urma sa, fălcile monstrului clămpăniră în gol.

Garuk îl scoase din apă fugind cu el în cârcă. După vreun kilometru, îi dădu drumul pe un tăpșan cu iarbă, întinzându-se obosit alături. Când își recăpătară suflul, Garuk vorbi, stând cu fata în sus:

— Acum suntem în siguranță. Krogunzii nu se depărtează niciodată prea mult de vizuinile de pe mal.

Când se întoarse spre el, avu impresia că fața neînfricatului exprima o ușoară admirație.

— Apreciez că n-ai renunțat. Doar învingătorii au atitudinea asta. Cine știe, dacă-ti menții determinarea,

_șansele tale de a prinde capătul drumului cresc. Stai în preajma mea. Când voi putea, am să te sprijin. Am vorbit și cu ceilalți. Toți te vor ajuta la nevoie.

Se ridicară, alăturându-se grupului supraviețuitorilor. Manevra se dovedise un succes. Doar câțiva din grupul momeală pieriseră, jertfindu-se pentru reușita majorității.

Ryan începu să-i simpatizeze, simțind chiar un pic de invidie față de acești precoci care-și riscau viețile pentru a fi acceptați cu drepturi depline în rândurile severei societăți aretiene.

își continuară înaintarea. Pe Ryan îl rodea o întrebare.

— Există cazuri de tineri ce refuză *inițierea?*

f

încerca să găsească o fisură în eșafodajul indigenilor.

Garuk clipi de câteva ori. Acesta era echivalentul aretian pentru zâmbet.

— Orice pădure are și vlăstare care cresc strâmb, depistate încă din perioada de pregătire. Reprezintă un număr infim din total. Nu sunt uciși, fiind ajutați

să termine stagiul de antrenament. Dacă nu vor să ia parte la *inițiere,* sunt trimiși în cele mai ostile locuri de pe planetele colonizate. Multi supraviețuiesc, revenind căliți și deciși să treacă prin *inițiere.*

Ryan se gândi la regatul spartan, decăzut datorită aroganței și fanatismului. *Oare aceste defecte le-ar putea avea si aretienii?*

La sfârșitul primei zile, grupul pierduse doar șapte membri. După emoțiile trăite alături de *concurenți,* Ryan dormi neîntors.

ic ir ic

Cu fiecare nouă dimineață, noi pericole se iveau, dar competitorii mergeau înainte, chiar dacă rândurile li se tot răreau. Se strecurară prin *pădurea carnivoră* și *valea zygranelor,* insecte ucigașe masive ce trăiau în colonii, înfruntară haitele de qudiaci, canide cu aspect de lupi și dimensiuni de grizzly. Ryan își bătu propriile recorduri la alergat, sărit, cățărat, săpat. De fiecare dată, în momentele de cumpănă, Garuk era acolo, pentru o mână de ajutor întinsă la timp. Pământeanul se contaminase cu setea imensă de supraviețuire a companionilor săi.

în a douăzeci și șasea zi parcurseseră peste trei sferturi din regiunea deșertică, pe o căldură sufocantă. Picioarele li se afundau în nisipul afânat, încetinindu-i. De trei zile, cei două sute de supraviețuitori nu mai băuseră apă, folosindu-și propria urină. Se deplasau lent, în coloană, căutând să-și conserve forțele. Ryan abia se țâra, ultimul, susținut de Garuk.

Setea îl mistuia. Antemergătorul se opri, adulmecând aerul. Un iz de verdeață îi gâdilă nările uscate. Se întoarse spre ceilalți plin de speranță. Un mormăit de bucurie

străbătu întreaga
adunătură. Porniră ceva mai alert, luându-se după dâra mirosului izbăvitor. La orizont prinse contur o pădurice, situată într-o vale închisă. Ajunși la marginea ei, se opriră, șovăind.

Ryan, deshidratat, trăind intens alături de *camarazi* calvarul încercărilor, nu înțelegea. Vedea clar micul luciu de apă limpede ca cristalul din mijlocul micuței oaze, care-1 atrăgea ca un magnet.

— Ce mai așteptăm? Ce ne oprește să mergem la izvor? întrebă, exasperat la culme.

Garuk căută să-1 calmeze:

— Ai răbdare. în astfel de locuri trăiesc drungulii, arahnide uriașe care pândesc lângă sursele de apă, ascunse sub nisip. Când animalele însetate vin să se adape, pământul se surpă sub ele, devenind prânzul acestor prădători feroce. Vizuinile sunt la câțiva metri sub pământ, bine camuflate. Nu le putem localiza decât printr-o stratagemă. Deasupra oazei, *granița* e fixată la numai doi metri de sol!

Discutară cum să procedeze. Traseră la sorți care dintre ei să se sacrifice, împărțindu-se în două grupuri egale. Erau prea slăbiți pentru a-și folosi puterile mentale. Deciseră să aplice o tactică de supraviețuire măcar pentru o parte dintre ei. Ca de obicei, Ryan urma să facă parte din grupul privilegiat.

Garuk n-avusese parte de lozul câștigător. Reveni lângă pământean, privindu-1 cu o undă de regret.

— A sosit vremea să ne despărțim, așa a vrut Xoryah!

Ryan se simțea nedreptățit, sentimentul apartenenței la grup dominându-i instinctul egoist al supraviețuirii. Era necăjit.

— De ce mă avantajați? Am înfruntat toate primejdiile împreună, am suferit o dată cu voi, cu ce drept luați viața unui neînfricat ca s-o salvați pe a mea?

Fața precocelui aretian se însenină.

— Până la urmă ai înțeles esența *inițierii!* Acum

știi » » ♦ »

ce ai de făcut când te vei întoarce pe Terra. Rămas bun, frate pământean!

Garuk îi puse mâna pe frunte, gest repetat pe rând de restul *neînfricaților.* Primind dovada supremă de apreciere la aretieni, Ryan trecuse un prag existențial. Dacă nu erau atât de masivi, ar fi încercat să-i îmbrățișeze pe fiecare, pe rând.

Subgrupul *martirilor* înconjură păduricea ce străjuia la marginea oazei, membrii săi așezându-se la distanțe aproximativ egale unul de altul. Fiecare smulse câte un arbust cu tulpina dreaptă, lung de cel puțin doi metri, pe care îl curăță de crengi și, cu ajutorul ghearelor, îl ascuți bine la unul din capete. Astfel înarmați, pătrunseră în oază. Cealaltă jumătate, *supraviețuitorii,* rămase în exterior. Incercuiră mica oază.

Pe măsură ce *martirii* înaintau spre centrul oazei, sub ei se formau pâlnii care-i trăgeau spre gurile deschise ale drungulilor, care-și dezvăluiau doar capetele

negre și două din cele opt membre păroase. în cădere, înainte de a fi devorat, folosindu-si toată forța, fiecare aretian înfigea țepușa cu sete, într-un punct mai deschis la culoare, situat între cei doi ochi bulbucați ai prădătorului. Loviți decisiv în centrii nervoși ai simțului de orientare, monștrii începeau să se miște haotic, fără orizont, în gropile lor. Acesta fu momentul când *supraviețuitorii* se putură strecura pentru a-și umple iute ploștile cu prețiosul lichid. Ryan fu la un pas să cadă în fălcile unui drungul, dar un neînfricat îl trase la timp. Se întoarseră repede pe unde veniseră, înainte ca hidoșii prădători să-i simtă. Pământeanul îl căută înfrigurat pe Garuk printre supraviețuitori, sperând că totuși... Nu-1 găsi. Ar fi vrut să-și strige durerea pentru pierderea prietenului său, dar era mult prea ostenit.

Intraseră în a douăzeci și șaptea zi. Ultimii *neînfricați* se apropiau de sfârșitul încercărilor. Rămăseseră un sfert din numărul inițial. La capătul potecii, însă, nu descoperiră niciun sistem de acces spre ieșire. Pipăiră și sondară mental fiecare centimetru al peretelui de granit. Piatra dură nu prezenta goluri. Verificară și terenul stâncos. Nici aici nu găsiră urmele vreunui posibil tunel. Se hotărâră să cerceteze și-n sus. Zburară până la tavan, aflat la vreo trei sute de metri de sol. Peretele bolții părea să fie mai subțire, având o grosime în jur de treizeci metri. Dincolo se afla izbăvirea!

Se strânseră din nou la sfat. Consultările durară câteva minute. Ajunseseră în fața testului suprem. Pentru a-1 trece, aveau nevoie de toate resursele interioare.

Tinerii aretieni se grupară, ținându-se strâns unii de alții, sub forma unei roți cu trei spițe, egal distanțate, ce porneau din centrul reprezentat de cel cu cea mai mare forță mentală. închiseră ochii, intrând în starea de ykron profund. Intră și Ryan în transă, încercând să empatizeze mental cu ceilalți. Spre surprinderea sa, reuși. Imaginile vizualizate fură precum o măciucă primită în moalele capului. Fetuși aretieni se contorsionau în chinuri infernale, emanând o durere insuportabilă. Suferința dusă la extrem era secretul puterii mentale covârșitoare a extratereștrilor. Se *decupla* stupefiat, evitând leșinul.

După câteva ore de transă, *neînfricata* se regrupară în cincizeci de cupluri formate din câte doi membri, unul în cârca altuia. în vârf erau cei mai supli, la bază cei mai vânjoși. începură să bată puternic din aripi, la unison, căutând să mențină echilibrul tandemurilor. Primele cinci cupluri se ridicară de la pământ. După câteva secunde, ajunseră lângă tavan.

Cei din vârf se metamorfozară într-o formă similară cu-n burghiu, începând să se rotească din ce în ce mai rapid. Numai partea inferioară a picioarelor le rămăseseră netransformate, puternic ancorate de umerii susținătorului. »

— Asta da magie! nu se putu abține Ryan să exclame, uluit.

Corpul le devenise rigid și dur ca diamantul. Ryan aproape că rămăsese fără aer.

Amplasate în formă de stea, la distanțe egale cu anvergura aripilor susținătorilor, astfel încât să nu se incomodeze reciproc, *burghiele vii* începură să sfredelească piatra. Centimetru cu centimetru, metru

cu metru, pătrunseră perseverent în rocă. Când corpurile intrară complet în stâncă, rotirea se opri și *burghiele zburătoare* reveniră la sol, pentru refacerea forțelor. Imediat, alte cinci *burghie* le luară locul, căutând să unifice găurile prin noile perforații. Curând, spărtura devenise suficient de largă pentru ca susținătorii să aibă loc de împingere în vederea avansării pe axul principal. La intervale regulate urma o pauză de odihnă de zece minute, apoi echipele reluau acest proces cu și mai multă îndârjire. După aproape șapte ore de muncă titanică, stânca era în sfârșit străpunsă. Doi câte doi, ieșiră la suprafață, susținătorii căutând să depună cu grijă aretienii-burghiu pe suprafețe plate și cât mai grupat. Un neînfricat îl scoase și pe Ryan. Odată reuniți afară, aspiranții netransformați îi acoperiră pe ceilalți cu trupurile lor, transferându-le din energia lor, ca să-i poată aduce la viață din forma solidificată. După vreo oră, eroii care jucaseră rolul ingrat de mega- burghie reveniră la starea inițială. Foștii *susținători* se

întinseră lângă ei, complet epuizați. împreună, reușiseră!

Zergonya îl aștepta, puțin surprinsă că reușise.

— Impresionant! exclamă Ryan entuziasmat. După ce-și reveni puțin din starea euforică, se hotărî să-și clarifice ultima nelămurire. Rata de supraviețuire după *Inițiere* nu e, totuși, cam mică, ținând cont de scopul vostru extrem de generos?

Ghida sa avea și de astă dată răspunsul pregătit:

— Femelele aretiene nasc, în medie, doisprezece copii, din care, de regulă, după *inițiere,* supraviețuiesc cel puțin trei. Unul va asigura perpetuarea speciei pe planeta natală, iar ceilalți doi

pleacă spre alte planete, punând temelia noilor societăți.

Ryan înțelese crudul adevăr: *în lumea aretiană, covârșitoarea majoritate a terrienilor nu s-ar fi putut adapta. Nu, hotărât lucru, omenirea nu s-ar fi salvat prin migrația în sistemul complementar. Aretienii, în schimb, puteau să ajute la mântuirea Terrei!*

ir ir

Zburau agale înapoi, spre Fareng. încadrat de trei aretieni, doi pe laturi, unul în spate, cu Zergonya în fața gozului, Ryan încă medita la cele văzute, când un țipăt terifiant aproape că-1 asurzi. O stare de agitație îi cuprinse însoțitorii.

— Gozul te va ocroti și te va adăposti la sol, până scăpăm de amenințare! Nu privi în sus! Inchipuiește-ți că pericolul nu există! Sogonul își localizează vânatul după undele pe care le emite datorită spaimei provocate de sunetul strigătului său de atac! Vom încerca să-l îndepărtăm cât mai mult.

Pentru prima oară sesiză în tonul aretienei o ușoară teamă, amestecată cu precipitare. Gozul ateriză rapid la baza unui bloc neregulat de piatră, luând aspectul și culoarea unui bolovan voluminos, disimulat perfect în peisajul stâncos.

Ryan, însă, nu se putu abține să privească din interiorul gozului spre cer, acolo unde cei patru aretieni se așezaseră într-o formație cu caracter aparent defensiv. Nu trebui să aștepte decât câteva clipe pentru a putea vedea *amenințarea,* care apăru cu

mare viteză în văzduh. Un monstru cu formă aerodinamică, lung cât o casă cu șapte etaje, protejat de o piele dură ca o platoșă, cu-n cap de dragon alungit, de vreo cinci metri, patru membre puternice, lipite de corp, cu gheare ca secera, cu o anvergură a aripilor aproape cât ale unui Boeing, se îndreptă direct spre aretieni. Când ajunse la câțiva metri, aceștia țâșniră-n evantai, evitând *in extremis* limba lipicioasă, lungă de câțiva metri, pe care lighioana o propulsase cu putere spre ei. După un lu- ping strâns, aretienii ajunseră-n spatele fiarei, bombardând-o cu jeturi puternice de aer, emise pe gură.

Animalul se răsuci, extrem de agil pentru mărimea sa, aruncându-și din nou limba către una din *prăzi,* repetând acel strigăt înfiorător. Fiorul unei frici paralizante străbătu corpul omului, precum un șoc electric, împotriva voinței sale, *animalul din subconștient, ce se ascundea îngrozit la auzul răgetului de leu, ieșise la suprafață.* Atras de aretieni la peste un kilometru depărtare, uriașul prădător îl simți. Se întoarse spre locul unde terrianul tremura în interiorul gozului. Ryan știa că acum totul depindea numai de el. Nu mai avea cine să-l salveze. își puse căștile antifonice, dădu drumul la muzică și închise ochii, inspirând și expirând profund. *Dorm în patul meu de acasă. Am un coșmar datorat surmenajului intelectual. Prea multă muncă strică. Mă voi trezi ș-o să ies în parc cu familia și prietenii. E o zi splendidă pentru o partidă de softbal.* Autosugestia indusă dădu roade. *Izolat* de lumea exterioară, reuși să-si re- prime teama. Ajuns cu puțin deasupra gozului, sogo- nul nu mai percepu

semnalul. Derutat, trecu razant, luând din nou înălțime si revenind în urmărirea are- tienilor care-1 așteptau în aer.

Reîncepu *jocul de-a șoarecele cu pisica,* ce continuă minute bune, până când prădătorul înhăță, în cele din urmă, pe unul dintre cei vânați. Apoi, oarecum îndestulat și sătul de hărțuială, dispăru la fel de rapid cum venise, scoțând triumfător acel strigăt înfricoșător și paralizant.

Aretienii scăpați se reuniră în aer, iar gozul își reluă locul între ei. Zergonya îl trezi la realitate. Constan- tând lipsa unuia, Ryan intui ce se întâmplase. Cutremurătoarele experiențe trăite cu ocazia *Inițierii* lăsaseră urme adânci, ajungând să privească moartea cu o anumită detașare. Se bucură însă că Zergonya trăia, între pământean și aretiană începea să apară, timid, un sentiment de simpatie reciprocă.

— Aveți multe arătări similare pe planetele colonizate?

— Ai avut privilegiul să întâlnești un animal considerat sacru la noi. Da, aproape pe fiecare planetă există prădători ai aerului de dimensiuni însemnate.

— Și la popoare terriene de o anumită religie există animale sfinte, doar că sunt ceva mai pașnice, se deplasează pe pământ și rumegă ierburi. Produc cel mult accidente de circulație. Recunosc însă că, într-un tre- cut extrem de îndepărtat, au existat viețuitoare oarecum asemănătoare cu sogonul.

Zergonya continuă să explice:

— Acest mamifer carnivor e imun la undele noastre mentale. Din acest motiv nu-1 putem controla.

Este solitar și vânează orice ființă de talie medie sau mare care-i încalcă teritoriul. Fiind migrator, nu-i putem anticipa arealul. Probabil că s-a stabilit temporar în zona care intersectează drumul nostru de întoarcere cel mai scurt în perioada *Inițierii.*

— De ce îl venerati? »

— Mai corect spus, îl respectăm... Pentru că vânează, de regulă, viețuitoarele care, prin înmulțire excesivă, pot afecta echilibrul ecologic. In plus, legenda spune că așa-numitul cuplu primordial aretian n-ar fi supraviețuit atacului unor qudiaci dacă nu erau protejați de un sogon.

— V-ați apărat destul de timid. Sunt convins că puteați riposta mult mai viguros.

— In cazul animalelor sacre nu putem folosi metode care le-ar putea vătăma.

— Să-nțeleg că, în cele din urmă, i-ați oferit o ofrandă ca să ne lase în pace?

— N-am recepționat mental o astfel de intenție din partea colegului mâncat. Cred că, pur și simplu, n-a fost suficient de atent.

Ryan se interesă într-o doară:

— Mai putem întâlni vreunul până la destinație?

— Nu. Un sogon nu acceptă vreun rival în regatul său.

în timp ce vorbeau, casele semisferice ale Farengu- lui se iviră la orizont, având în centru palatul *Consiliului rotativ,* dominând impozant clădirile din jur.

Zergonya îi vorbi pe un ton cald:

— Ai la dispoziție o zi ca să te reculegi după emoțiile prin care ai trecut. Apoi, gozul te va aduce în

fața *Consiliului,* pentru concluziile finale.

Se despărțiră. Ryan spera să profite din plin de acest intermezzo pentru a-și aduna gândurile și a trage un pui de somn adevărat.

•A A- -A-

Tolănit pe patul auster, mintea-i fugi spre casă. Era asaltat de multe întrebări la care nu știa răspunsul: starea planetei, tratativele de pace, familia, Sherryll etc. etc. Se duse la chiuveta improvizată și-și băgă fața sub jetul rece. Va vedea ce va găsi la întoarcere. Acum trebuia să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Oarecum refăcut, păși hotărât în fața membrilor *Consiliului.* Mulți îl priveau încă suspicioși.

Zergonya veni alături de el.

— Distinsul nostru musafir a trăit pe viu experiența *Inițierii,* iar apoi pe cea a întâlnirii cu un sogon, care a înfulecat un aretian din escortă!

Se stârni o rumoare generală. Erau surprinși că omul încă mai trăia.

— Sunt convinsă că acum a înțeles fundamentele modului nostru de viață. Dar mai bine să-1 ascultăm.

Toți ochii fură ațintiți asupra pământeanului, a cărui cotă de apreciere crescuse spectaculos.

într-o lună pe Amatang, Ryan se maturizase cât într-o viață pe Terra. Nu mai era omul timorat de la venire. Bardenas nu se înșelase în alegerea făcută. Capa-

citățile lui mentale îi permiseseră să rezoneze, într-un final, cu lumea străină. Vorbi cu siguranța dată de liniștea interioară ce-1 cuprinsese.

— Onorați membri ai *Consiliului.* In scurta, dar extrem de fructuoasa ședere aici, tot ce am avut privilegiul să văd și să trăiesc mi-a adus argumente puternice că în vremuri cosmice imemoriale, oamenii și aretienii au fost două specii gemene pe care Marele Creator le-a despărțit, punându-le la încercare. Până și faptul că avem mituri fundamentale similare, cu doi zei întruchipând creația și distrugerea, este o dovadă a originii comune.

După această paranteză, Ryan reluă firul *disertației:*

— La un moment dat, fiecare din cele două specii inteligente a ajuns la o răscruce, trebuind să-și aleagă calea evoluției. Noi, terienii, am luat-o pe drumul lui *a avea,* care, treptat, s-a transformat în *a domina,* adică *a fi stăpân* pe cât mai multe elemente din lumea înconjurătoare, chiar folosind forța, dacă altfel nu se putea. Așa am ajuns la subjugarea și siluirea naturii, a resurselor subpământene ale planetei și a altor popoare. Finalul a fost previzibil. Un război global, pe fondul distrugerii Terrei. Am devenit sclavii lui Morgun.

în schimb, voi ați ales drumul lui *a fi,* a *ființării spirituale,* dezvoltându-vă capacitățile interioare, ajungând firesc la *a deveni,* prin care ați atins performanțe organice aproape demiurgice, putând să propagați

viața în univers și, astfel, contopindu-vă întru creație cu Xoryah.

Unul din puținele lucruri pozitive de la noi a fost dezvoltarea cunoașterii, proces numit la noi *știință,* un dar primit de la Xoryah. Studii științifice terriene aprofundate arată că, în cazul tuturor gemenilor se- parați, când se îmbolnăvește grav unul, celălalt este la rândul său puternic afectat. De multe ori, când unul moare, celălalt îl urmează. Am înțeles că la fel se petrec lucrurile și aici. Noi suntem în agonie, iar voi su- feriți grav din acest motiv! Cu ajutorul *științei,* am putut să luăm legătura cu voi, frații noștri aflați în celălalt capăt al galaxiei. A fost voința lui Xoryah, spiritul suprem al *Nemărginitului Cuprinși*

Se opri puțin, pentru a amplifica efectul finalului, truc ce mergea la oameni. Merita să-1 încerce și aici:

— Pieirea noastră ar produce traume grave și-n lu- mea voastră, cu consecințe iremediabile. Salvându- ne, vă salvați pe voi înșivă! Cu *puterile* voastre, câteva mii de aretieni sunt suficienți pentru vindecarea întregii omeniri și, ulterior, a Terrei. Veniți cu mine pe Pământ. Fiecare clipă pierdută ar putea fi fatală ambelor civilizații!

Conducătorii terrieni ai taberei din care fac parte vor asigura grupului expediționar aretian toate con- dițiile pentru reușita acțiunii de *transfigurare a maselor umane.* Odată ce acest proces va cuprinde cel puțin ju-

mătate din populația Terrei, el va deveni ireversibil! Apoi, printr-un efort comun, vom salva și Pământul!

Când termină, aretienii începură să *discute* cu aprindere în contradictoriu. Supralicitase când îi asigurase de sincera și completa cooperare din partea lui Lucius Zander și a camarilei sale, dar de un lucru era sigur: președintele *Organizației* ar fi colaborat, odată convins că *transfigurarea* i-ar fi adus suficient prestigiu pentru a obține, *democratic,* puterea asupra întregii omeniri. Cu ajutorul lui Bardenas, spera să-1 păcălească.

Bine că aparatul de protejare împotriva citirii gândurilor funcționează fără reproș, altfel nu aș fi avut nicio șansă!

își controlase atent mimica și gesturile, știind de la Zergonya că aretienii le puteau *citi* foarte bine.

După discursul pământeanului, tabăra pro crescuse numeric, dar încă nu era majoritară. Wemsah se hotărî primul:

— Pledoaria terrianului pare convingătoare, dar oare rezultatele *Misiunii Complement* vor fi într-adevăr acceptate de conducătorii pământeni?

Asta-i avocatul diavolului, gândi Ryan, în timp ce Wemsah își dezvolta ideile.

— Istoria umană, așa sumar cum ne-a fost prezentată, ne arată că liderii celor mai puternice state sunt ființe predispuse spre disimulare. Una spun și alta fac, cu foarte puține excepții. în plus, sunt maeștri în specularea slăbiciunilor altora. Să presupunem că tri-

mitem un contingent consistent. De unde știm că nu vor fi atrași într-o capcană, pentru a fi folosiți în scopuri obscure, precum consolidarea puterii anumitor oameni, în detrimentul altora?

Un murmur general de aprobare se auzi dinspre

tabăra scepticilor.

Gorloh, cu binecunoscutul său tact, găsi din nou soluția de compromis:

— Peste câteva zile, dacă nu se întâmplă un eveniment grav, neprevăzut, Semloh se va întoarce. Nu cred că omenirea va dispărea într-un timp atât de scurt. Așteptăm să auzim ce a găsit acolo. în funcție de asta, vom lua o decizie. Acum supun votului următoarea propunere: pământeanul se va întoarce la ai săi cu mesajul că suntem pregătiți să-i ajutăm în scurt timp, cum vom considera mai potrivit pentru ambele părți, întrucât sunt ființe neîncrezătoare, adevărul spuselor noastre va fi întărit de un membru al *Consiliului,* care îl va însoți. *

Nunojmyk se arătă nemulțumit:

— Cum vom putea stabili care dintre noi e cel mai potrivit pentru această însărcinare? Nu ar fi mai simplu dacă ființa umană ar prelua mesajul nostru în cutia sa magică, cu care poate captura sunetele?

— Pentru terrieni, *semnalul* n-ar fi la fel de puternic, îl atenționă Gorloh. ♦

Se întoarse spre Zergonya:

— Ai avut ocazia să-l cunoști cel mai bine pe terrian. Din acest motiv consider că ești cea mai indicată să duci această solie. Accepți să o faci?

— Sunt onorată, distinsule oxarh!

Aretiana se bucura sincer. Era însetată să cunoască o lume atât de diferită de a sa. Gorloh îi citise bine gândurile.

Cu majoritate de voturi, *Consiliul* își dădu acordul.

IV

O ceață deasă s-o tai cu cuțitul se lăsase peste răcorosul Leman. Ancorat exact în mijlocul lacului, iahtul Uniunii Planetare se legăna ușor pe apa ce clipocea, somnoroasă. Pentru prima dată după semnarea păcii și a protocolului de unificare, cei doi copreședinți interimari erau singuri, într-o discuție tete-a-tete. Body- guarzii fuseseră trimiși la oarecare depărtare, așteptând pe șalupe.

Lucius Zander si Ismail Kores aveau, în sfârsit, intimitatea dorită. Stând relaxați pe canapelele confortabile din salonul de recepții, se studiau cu atenție, sorbind rar și tacticos din ceștile de cafea așezate pe măsuțele de abanos din fata lor. Un sistem sofisticat t
»
de bruiaj făcea imposibilă înregistrarea discuției cu vreun dispozitiv de ascultare.

Ismail era de origine turcă. Părul, mustața și barba deasă, tunsă scurt, negre ca pana corbului, contrastau puternic cu tenul gălbejit. Doi ochi iscoditori, de smarald, și vorbirea pe tonalități și ritmuri în continuă schimbare, sugerau un personaj versatil, cu multe ascunzișuri. Sub îmbrăcămintea sport, lejeră, se ghicea un corp suplu și atletic. Ajunsese șeful suprem al *Alianței,* sprijinit de puternicele facțiuni islamiste. Știuse să-și manipuleze concurenții, care se anihilaseră între ei. Se menținuse datorită calităților strate- gice care-1 ajutaseră să obțină câteva victorii neașteptate în fața *Organizației.* Ulterior, își cultivase cu abilitate suportul maselor, prin acțiuni populiste.

Rupse primul tăcerea:

— Lucius, crezi că Semloh va reuși să-și convingă semenii?

Sudafricanul își privi galeș interlocutorul.

— Cu siguranță, răspunse el, dacă descrierea lui Bardenas e corectă. Ajung o mie, cel mult două, de voluntari, ținând cont de ce sunt capabili. Din acest motiv am evitat să-l cunosc personal pe aretian. Nu cred că aparatul anti-hipnotelepatic l-ar fi oprit să afle ce gândesc cu adevărat.

Ismail căpătă un ton ceva mai grav:

— Uite cum văd viitorul apropiat. Aretienii vin în număr suficient, iau înfățișare umană și, împreună cu paranomalii noștri, *vindecă* planeta în cel mult un an.

Pe fondul unui imens val de simpatie, popoarele îi vor implora să preia conducerea omenirii. Mulți dintre ei vor accepta, convinși că oamenii nu-s în stare, prin natura lor, să mențină starea asta idilică, riscând revenirea la conflict și periclitând din nou, indirect, lumea lor complementară. In actul guvernării, vor apela la paranormali și savanți, iar țipi ca noi vor fi margi- nalizați, dacă nu chiar condamnați pentru rolurile jucate în timpul războiului global. Greșesc pe undeva?

Lucius trase cu sete din trabucul cu drog ținut între degete. Vorbi pe un ton teatral, declamativ, încercând să pară grav:

— *„Și după ce regii cei mari s-au războit de n-a rămas piatră pe piatră în toată lumea, a urmat un mileniu de pace".* Redeveni serios, adoptând un ton degajat: Cam așa suna una din profețiile lui Nostradamus. Alchimistul însă n-a făcut nicio referire

la extraterestri, deci avem o *marjă de manevră.* Lăsând gluma la o parte, analiza ta e corectă, în linii mari. Chiar si în eventualitatea plecării aretienilor, după ce-și termină treaba, noi n-am avea nicio șansă la concursul multidisciplinar de competențe în fața unor tineri superdotați și cultivați. Ai să râzi, dar încă mai există si din ăștia. E adevărat, nu prea mulți. Probabil că majoritatea oamenilor noștri de încredere, actualii șefi de departamente, vor trebui să se retragă. Cum aproape toți sunt oportuniști, asta le garantează ralierea la orice plan care le-ar asigura menținerea în funcții de conducere avantajoase.

Lucius era tot mai avântat.

— întrebarea este: putem trage spuza pe turta noastră? Eu zic că da. Avem mijloacele s-o facem? Iarăși da. Evident, planul implică și riscul s-o mierlim, dar e plin de dinamism, făcându-ne să ne simțim vii, dându-ne șansa să ne decidem singuri soarta.

Se apleacă puțin în față, privindu-și arzător interlocutorul.

— Ei, ce zici, pot conta integral pe tine?

Un zâmbet complice miji în colțul gurii lui Ismail.

— Eram în stare să pariez pe un milion de terri cash că ai un plan! *Dau un secol de slugărit pentru o clipă de stăpânit!* în cazul nostru, fraza asta rezumă totul. Evident că-ți sunt alături cu toată ființa. De fapt, știai răspunsul dinainte. Din vremea când eram adversari ai putut observa că orgoliul meu e cel puțin egal cu al tău. Continuă, încrezător: Pregătirea noastră stra- tegico-militară și manipulatorie este o premisă importantă pentru reușita planului. Acum s-

auzim detaliile.

în ciuda tuturor măsurilor de precauție luate, Lucius coborî glasul, obligându-1 pe Ismail să se tragă cât mai aproape de el.

— Probabil c-ai auzit de cercetările pentru realizarea unui MC, microcip de control al creierelor umane. La oameni e funcțional sută la sută, adaptat dintr-unul pentru controlul bolilor. La verificarea medicală făcută lui Semloh, pe Selena, i-am analizat toți parame-

trii biologici, prelevându-i probe de ADN, de sânge etc. Pe baza informațiilor procesate, am realizat un prototip de MC adaptat la organismul aretian. N-am apucat să-l testăm pe Semloh. Noroc că Ryan, trimisul nostru în *lumea complementară,* a revenit ieri, însoțit de o aretiană. Am profitat de examenul medical obligatoriu ca s-o reținem și să-i implantăm discret MC-ul. Facem ultimele ajustări pentru ca la venirea contingentului de aretieni să fie complet operațional. Așteptăm ca extratereștrii să se răspândească în punctele *fierbinți* ale Terrei. Imediat ce un aretian își termină *treaba,* el este stors complet de energie. Profitând de această vulnerabilitate, echipele noastre speciale le vor introduce MC-urile, după care, în câteva secunde, vor ajunge singure în punctul cheie din creier. Paranormalii umani vor fi, la rândul lor, leșinați de efort. Le vom inocula și lor MC-urile. în câteva luni, toți, aretieni și paranormali, vor fi *sclavii noștri.*

Turcul îl iscodi:

— Calculat cum te știu, sunt sigur c-ai pregătit un plan B pentru varianta în care aretienii anticipează manevra.

Lucius îl provocă, la rândul său, testându-i inteli-

gența:

— Ia să vedem, tu la ce te-ai gândit?

Ismail intră în joc.

— Prin rețeaua mondială a canalelor de știri, pe care o controlăm, se lansează *informația* că aretienii au adus

un virus pentru a-i subjuga pe oameni. Trucăm niște imagini, arătând cum mii de oameni dintr-un sat izolat, în stare hipnotică, își duc copiii la navele extraterestre, făcând aluzii în comentariu că aretienii sunt demoni ai răului. înfățișarea lor ne va ajuta. Profitând de impactul emoțional, întoarcem astfel omenirea împotriva lor, introducând obligativitatea purtării dispozitivelor anti-hipnotelepatice. Aretienii nu vor mai putea ajunge la mințile umane. Decretăm stare de urgență generală și închidem gaura de vierme. Pornim o campanie de vânare a aretienilor pe tot globul, declarând proscris orice om nemicrocipat dornic să li se alăture. Extratereștrilor capturați vii, le introducem MC-urile și îi trimitem împotriva celorlalți.

Ismail își apropie gura de urechea sud-africanului, șoptindu-i persuasiv:

— în ultimă instanță, mă voi folosi de super-roboții de luptă capabili să distrugă regimente întregi. Am găsit două sute, cu tot cu consolele de ghidare de la distanță, în depozite secrete capturate de la voi în timpul războiului. Fac prinsoare pe ce vrei că sunt mult mai multi.

Lucius rânji. Mormăi printre dinți:

— Ți-ai făcut bine temele. N-am greșit luându-te partener. Te întrebi de ce nu i-am folosit contra voastră? La cât de performanți sunt, intrau în categoria armelor de distrugere în masă, pe care ambele părți con-

*Lumi întrepătrunse*_veniseră să nu le utilizeze, pentru a nu risca să radem complet omenirea.

Sud-africanul mai avea o ultimă întrebare pentru Ismail:

— Insă te-ai gândit ce se va întâmpla dacă aretienii se refugiază în România, care a refuzat momentan intrarea în *Uniune,* menținându-și și chiar întărindu-și armata de elită?

Ismail, mimând părerea de rău:

— Dacă nu ni vor preda imediat, vom fi nevoiți să ocupăm frumoasa țărișoară, chiar cu riscul unor pierderi foarte grele. *Cauzele mărețe implică sacrificii pe măsură!*

ir A A

Prin tunelul găurii de vierme, lărgit serios de aretieni, Ryan se deplasa, alături de Zergonya, cu un Mic Zburător în care încăpuse și minuscula navetă pământeană. Părăsise Amatang cuprins de îndoieli. Nu știa dacă mesajul primit de *acasă* venea într-adevăr din partea lui Bardenas. Putea fi o capcană întinsă de antisistemici, dacă reușiseră să cucerească baza sele- nară. Aproape de jumătatea drumului, însoțitoarea sa îi făcu o surpriză plăcută.

— Peste câteva momente ne vom încrucișa drumul cu *complementul tău,* ce revine pe Aret. Vrea să te cunoască.

In ciuda faptului că experiența aretiană îl făcuse mai puțin sensibil, vestea primită îl emoționă. Barde-

nas menționase în două fraze rolul jucat de Semloh în stingerea vulcanului Yellowstone, precum și în succesul negocierilor de pace. Se simțea insignifiant în comparație cu aretianul. Spera ca întâlnirea să-i înlăture și o parte din incertitudinile privind situația de pe Terra.

Gozul lui Semloh opri lângă zburător, cuplându-se cu acesta. Aretianul trecu în celălalt animal. O salută pe Zergonya, apoi se concentră asupra pământeanului. Ryan îi admiră ținuta falnică. Privirea lui Semloh îl învălui ca un parfum euforic.

— Frate, lasă-mă să-ți simt sufletul. Voi avea grijă să-mi moderez intensitatea undelor. Nu vei avea nici cea mai mică durere!

Vocea aretianului îi dădu încredere. Avu puterea să răspundă:

— Sper doar ca fluxul trăirilor să fie biunivoc.

își decuplă dispozitivul anti-telepatic. Mintea sa se cufundă treptat în cea a aretianului, precum o galaxie într-o gaură neagră.

Zbura lin deasupra unui strat dens de nori. O teamă inexplicabilă îl oprea să coboare sub plafon. Ezitările îi fură curmate brusc de o forță nevăzută care-l trase în jos cu o putere irezistibilă. Se trezi direct în epicentrul unui ciclon uriaș, ce-l sorbi flămând în pâlnia sa. începu să cadă în cer-

Lumi întrepătrunse_curi largi, tot mai repede. Oameni cu chipuri schimonosite de durere, suferință sau ură treceau prin aer, alternând cu bucăți mari de clădiri, vehicule și utilaje. Unele ființe încercau să se agațe, să tragă de el, altele încercau să-l lovească sau strigau neinteligibil. Se lupta din greu să scape, să se ferească, să se smulgă din îmbrățișările mortale. Fur-

tuna îl scuipă pe sol. Căzu cufața-n jos, înghițind o gură de țărână. încercă să se ridice. Constată îngrozit că-i lipseau palma mâinii drepte și laba piciorului stâng. Ciudat, dar simțea doar o durere psihică. Se ridică, șchiopătând buimăcit. Privi în jur. Cât vedea cu ochii, totul era pârjolit, pustiit. Pământul era acoperit de cadavre arse sau în descompunere. Din loc în loc, dâre negre, fumegânde, ieșeau din sol, întunecând cerul. Parcă ajunsese în infern. în timp ce înainta trist, cu mers poticnit, simți sub talpă un tremur ritmic. La început abia perceptibil, crescu treptat în forță, își pierdu echilibrul, căzând în patru labe. Atunci se petrecu minunea. Picături mari de ploaie începură să cadă pe pământul rănit, precum lacrimile lui Dumnezeu. Timid, ici, colo, răsăriră mici vlăstare de plante care, pe măsură ce creșteau, luau formă de copii umani, dar și de aretieni, iar câteva, de humanoizi cu trăsături aliene. în scurt timp, entitățile umplură câmpia precum firele de iarbă. Ajunseră la maturitate, desprinzându-se de rădăcini. Toate păreau fericite. Treptat fumul dispăru și orizontul se limpezi, făcând loc unei Selene radioase la miazănoapte, în timp ce, la răsărit, soarele își făcea apariția triumfător.

Tresări, năucit. *Visul* se terminase. Privi recunoscător spre Semloh. Exista o șansă de renaștere, dar nu înainte de a urca propria golgotă. *Inițierea* îi arătase o posibilă cale spre reușită.

Poate n-aveau să se mai revadă. îndrăzni să-i dea și el un sfat aretianului, în cazul reîntoarcerii pe Terra:

— *Calcă-ți pe suflet și nu spune ce gândești dacă nu ai încredere în interlocutor. Pe planeta mea, nu*

întotdeauna drumul cel mai scurt duce la reușită!

După scurtul popas pe planeta oamenilor, Semloh aflase că pământeanul avea dreptate.

Se despărțiră, nu înainte de a se pune la curent reciproc. O undă de regret îl însoți pe Ryan multă vreme. Când Micul Zburător ieșea din gaura de vierme, în minte îi răsuna încă ultimul gând al *complementului* său - *Nu uita, de acțiunile tale depinde, în bună măsură, reușita revenirii mele. încrede-te în intuiția si instinctul 9 9 9*
tău. De multe ori, aparențele vor fi înșelătoare.

Gura găurii de vierme fusese mutată lângă stația orbitală care se rotea în jurul planetei. Ryan, aflat în cabina navetei, echipat în costumul spațial, primi de la Morison indicațiile pentru andocare. Micul Zburător fu dirijat spre unul din brațele stației. Animalul de transport stelar pătrunse printr-o poartă, înaintă pe un tunel și, în final, fu cuplat la o incintă de tranzit. Pe monitorul lui Ryan apăru fața zâmbitoare a lui... Greg Hopkins. In cap i se aprinse un bec de avertizare.

După distrugerea bazei de cercetare, nu mai avea încredere în acest individ, care făcuse ce făcuse și căzuse tot în picioare. *Oare ce rezultat avusese la testul adevărului?* încercă să-și mascheze surprinderea prin- tr-o satisfacție bine mimată. »

— Salut, Greg. Mă bucur c-ai revenit pe linia de plutire după ce te demolaseră serios antisistemicii. Tot militar sau acum ai vreo funcție civilă?

Greg își etală dantura perfectă printr-un rânjet larg.

— Conduc departamentul de asigurare a protecției împotriva factorilor patogeni extratereștri.

— A, ceva legat tot de securitate! Sunt

impresionat, e o structură cu un rol foarte important care, pe deasupra sună bine, DAPIFPE!

Greg se făcu că nu ia în seamă ironia.

— într-adevăr. Roag-o pe însoțitoarea ta să îmbrace costumul protector din cabina de tranzit.

Ryan o ajută, grijuliu. Costumul fusese conceput pe dimensiunile lui Semloh, dar faptul că era puțin mai larg constituia un avantaj, permițându-i aretienei o libertate de mișcare sporită. După ce Zergonya se echipă, ecluza se deschise și trecură într-un hol unde îi așteptau cuminți două transportare. Ryan auzi în cască vocea lui Morison, ajuns șeful departamentului de comunicare cu civilizatii extraterestre.

J

— Cunoști procedura standard. După ce vor fi parcurse toate fazele, ne vom revedea. împreună cu Bardenas și... Sherryll.

Tonul insinuant și complice îl irită, dar se abținu să replice acid. Nici Morison nu-i plăcea. Un tip prefăcut. Trebuia să-l trateze cu multă circumspecție. Ryan se sui într-unul din vehicule, iar Zergonya în celălalt. Se puseră în mișcare. Merseră puțin în paralel. Are- tiana se uită întrebător la pământean. Acesta-i făcu un semn liniștitor din cap.

— Totul e în regulă. Sunt verificări de rutină, obligatorii, pentru toate echipajele care vin din cosmos.

La o bifurcație, transportoarele o luară în direcții diferite. Pe când se îndepărtau, Zergonya mai putu auzi:

— Ne vom reîntâlni în curând. Ai încredere în mine.

Bine că dispozitivul anti-telepatic e activat, gândi

Ryan. Un sentiment lăuntric, nedefinit, că ceva nu se potrivea în peisaj, pusese stăpânire pe el. Nu mai era sigur că o s-o mai revadă. Cât de aproape de adevăr era, fără s-o știe!

A A A

Flash-uri intermitente de gânduri îi treceau prin minte: Bardenas, privind suspicios în jur, ciudat de puțin dezamăgit de veștile aduse din lumea aretiană; el, repartizat în subordinea lui Morison; o stare de asediu stângaci mascată; Zergonya, reținută un timp nedefinit, într-o locație secretă, pe motiv că sistemul

imunitar nu rezistă la mediul terestru fără un *tratament de întărire;* monitorizarea strictă a întregului personal civil; obligativitatea purtării dispozitivelor anti- telepatice; mass-media vorbind de mici formațiuni dizidente ce nu acceptaseră acordurile, luptând împotriva trupelor *Uniunii;* familia lui, ținută sub pază într-o locație relativ izolată, pasămite pentru a nu-1 expune, ca deținător al unor secrete de stat, pretext ca să nu poată sta cu ea mai mult de o săptămână. Totul mirosea de la o poștă a dictatură mascată.

Stătea întins lângă Sherryll, într-o cameră spațioasă și elegantă a Centrului Massering de cercetări planetare avansate, situat în deșertul Kalahari. Asta-i compensa în bună măsură frustrările. Erau complet goi, treji după un somn agitat și tulbure. Noaptea trecută se iubiseră cu disperare, sălbatic, dezlănțuit. După o lungă abstinență, fiecare

într-o lume greu de înțeles, regăsirea se voise o eliberare. încercaseră să uite, prin sex împins la extrem, o realitate ostilă.

O strânse în brațe, șoptindu-i întrebător în ureche:

— Ce se întâmplă, draga mea?

Se întoarse încet cu fața spre el, duse discret degetul la buze, lipindu-și fruntea de a lui. Ryan se prinse. Fără aparatele de bruiere, între doi îndrăgostiți tele- patia funcționa cel mai bine, chiar și-n condiții de stres accentuat. își goli mintea de orice balast, concen- trându-se doar asupra partenerei. La început timid,

apoi tot mai viguros, fluxul gândurilor femeii pătrunse în creierul său: *plan ascuns Zander și Kores de rămânere la putere prin manipulare, ...subminare program alegeri, ...pregătire dictatură, ...încercare subjugare aretieni în caz de reîntoarcere.*

Presupunerile femeii coincideau cu ale lui. îndepărtă puțin capul de al iubitei, încercând să gândească. Refuza să se lase prins în capcană. Presimțea că cei doi complotiști aveau și alți ași în mânecă. Fără controlul mental al maselor își puteau menține puterea puțină vreme. Presupuse că dispozitivele necesare erau gata, pregătindu-se terenul pentru ca purtarea lor să devină o necesitate. Pe aretieni îi vor folosi pentru recalibrarea climei, apoi vor specula faptul că oamenii nu știau de existența lor și nici cum arată. Oricum, după ce-și terminau misiunea, cei care-ar fi dorit să rămână pe Terra deveneau incomozi. Fisa-i căzu brusc: testează un cip de control mental destinat are- tienilor, folosindu-se de Zergonya! Probabil le vor implanta direct în creier, profitând de letargia prin care trec la finalul fiecărui

proces de concentrare maximă.

Căută febril soluții. Aretienii trebuiau preveniri. Dar cum? întrezărea o singură variantă. Va încerca o conexiune telepatică cu Semloh, în ciuda distanței enorme care îi separa. Simțea că, după întâlnirea *complementului său,* forța mentală îi crescuse semnificativ, ca și cum *geamănul* îi transferase ceva din puterea sa.

Oricum, pericolul era iminent. Probabil că el și Sheryll vor fi printre primii *beneficiari* ai aparatelor de control mental. Trebuiau să fugă cât mai curând, nu înainte de a încerca să-și salveze familia.

Pașii strategiei de urmat i se limpeziră. își reapropie fruntea de a iubitei, trimițându-i o sinteză. Avea nevoie de un *complice* pentru a-și duce la îndeplinire intențiile, t

Sherryll îl strânse ușor de testicule și mădularul i se întări. Trupurile li se împreunară. Evadară iarăși într-o iubire pătimașă, căutând câteva clipe de fericire într-o viată atât de efemeră.

*

I se aprobaseră două săptămâni de concediu. Se hotărî să urmeze sfatul primit în fugă de la Bardenas - *Fă-i o vizită lui Rocky, în Missouri. S-ar bucura să vadă un chip prietenesc în pustietatea aia, izolat de lume, iar tu te-ai revigora cu ozonul montan.* Presimțea că recomandarea lui Jimmy conținea și un mesaj ascuns. Știa că erau ascultati de urechi indiscrete.

t

Elicopterul îl lăsă lângă Roscoe, o mică așezare compusă din câteva zeci de case. Mai avea vreo treizeci de kilometri până la destinația finală. închirie un jeep și urcă de-a lungul unui afluent nărăvaș al tumultuosului Missouri. Terenul devenea tot mai dificil și

panta tot mai înclinată. Ultimii kilometri fu nevoit să-i parcurgă călare. La acel sfârșit de vară, locul temperaturilor ridicate era luat treptat de răcoarea înălțimilor. Pe măsură ce înainta, peisajul devenea din ce în ce mai sălbatic. Mergea pe o potecă îngustă, cu mult grohotiș, străjuită de pini semeți. Zgomotul năvalnic al pâ- râului ce curgea în dreapta reușea să îl calmeze. Nu mai întâlni picior de om, dar bănuia că-1 urmăresc prin teleobiectiv, de la mare distantă. Armăsarul se cambră ușor, marcat de efortul de a păși pe un teren nesigur. Descălecă, scoțând din rucsac un prosop uscat cu care îl șterse de sudoare. îl apucă de căpăstru, continuând să meargă pe jos. Calul fornăi, privindu-1 recunoscător. Ajuns pe un dâmb, fu izbit de o priveliște măreață, în fața lui, înconjurat de pâlcuri de conifere și străjuit de munți semeți cu plete de zăpadă, un mic lac de munte își etala puritatea de azur. în înaltul cerului, un vultur își contempla regatul în rotocoale largi.

Pe malul opus zări o cabană. Un fir subțire de fum semnala prezența unui suflet de om. GPS-ul îi confirmă că era unde trebuie. Când ajunse lângă gardul de bârne, câțiva dulăi masivi, flocoși, se repeziră lătrând gros. Se lăsă pe vine, culcându-și calul, și așteptă. Ajunși lângă el, de partea cealaltă a țarcului, câinii se opriră, mârâind amenințător. După câteva secunde, în ușă apăru silueta mătăhăloasă a lui Rocky. Ryan avu sentimentul că se întorsese cu două

secole

în urmă. în fata lui stătea un falnic indian sioux, îmbrăcat în piei de cerb, trecut de prima tinerețe, dar încă în putere să se lupte cu urșii. Mandana, ce-și lăsase un pic de barbă, se apropie câțiva pași, încruntat, ținând carabina îndreptată spre intrus.

— Ce vânt te aduce, străine, prin aceste locuri neumblate?

Ryan se ridică, cu mișcări lente.

— Sunt vechiul tău prieten, nu mă recunoști? M-am întors teafăr din cosmos și am venit să te văd.

Când îl recunoscu pe cel care-i salvase viața, fața lui Rocky se însenină. La un fluierat scurt, namilele se îndepărtară. Deschise poarta și Ryan se aruncă în brațele omului în care văzuse un al doilea tată. Intrară I
în cabană ținându-se de umeri. Aveau multe să-și povestească.

A A A

— Am o veste cât se poate de bună pentru tine. Solicitarea de revedere a familiei ți-a fost avizată favorabil!

Ryan contemplă fața dezagreabilă a lui Morison, care afișa o bunădispoziție prefăcută.

— Sherryll te poate însoți. Analizele au confirmat că poartă în pântec copilul tău. Ca urmare a acordului reciproc, liber consimțit, a devenit oficial a cincea ta

concubină. întrucât am primit confirmarea de acceptare a vizitei și din partea celorlalte concubine, toate formalitățile legale le considerăm îndeplinite.

Morison nu se putu abține să nu remarce:

— Sincer, te invidiez pentru succesul nebun pe care-1 ai la femei! Poate cu altă ocazie îmi vei împărtăși secretul reușitei. îmbarcarea pentru Auckland are loc peste o oră.

După o scurtă călătorie, aeronava reintră în atmosferă deasupra Australiei. Pe măsură ce cobora vertiginos, aridul continent se distingea tot mai clar. Treptat, traiectoria se deplasă spre est, cei doi îndrăgostiți putând admira Alpii neozeelandezi, ale căror vârfuri acoperite de gheață se distingeau ca niște oaze de lumină ce punctau albastrul întunecat al Pacificului. Când ajunseră la doar un kilometru de sol, peisajul căpătă un aspect dezolant. Cândva o urbe prosperă, Aucklandul mai avea extrem de puține clădiri funcționale la suprafață. O erupție violentă, urmată de un cutremur înfricoșător, spulberase majoritatea construcțiilor, cu doi ani în urmă. Aeroportul fusese însă refăcut. Aterizară în siguranță. Fură transbordați într-un elicopter care pomi spre insula Great Barrier. Curând, ajunseră la destinația finală, Port Fitzroy, unde, în mod miraculos, micuța biserică creștină din localitate rămăsese în picioare. La o aruncătură de băț, un complex șic de bungalouri găzduia o duzină de familii ale

unor savanți considerați importanți de conducerea

Uniunii Planetare. Aparatul se propti chiar pe pajiștea din fața complexului. Fură întâmpinați de John Taupo, șeful personalului, compus din șase persoane. Era un tip voinic, fost rugbist de performanță, rodul împreunării dintre un maori și o anglosaxonă. Marzay, conducătorul grupului de escortă, îl salută cordial.

— Salut John. Ryan Holmes a venit să-și vadă familia. Este însoțit de Sherryll Grayson, ultima sa concubină. Peste o săptămână, conform regulamentului, vom reveni să-l luăm pe savant. Femeia va rămâne aici. Este însărcinată, iar copilul va avea privilegiul să se nască în paradisul vostru!

— Vor fi toți pe mâini bune. Sper să-i facem lui Ryan cât mai plăcută scurta ședere la noi!

Elicopterul decolă imediat. Taupo își conduse oaspeții la recepție. Ryan și Sherryll fură înregistrați, primind un card de acces în apartamentul familiei. înainte de a se despărți, Taupo ținu să-l avertizeze, arborând o mină serioasă:

— De dragul familiei tale, cea mai simpatică de aici, sper că nu ne vei face probleme. A fost unul înaintea ta care a încercat să se sinucidă, cu toată familia, dar i-am oprit la timp. Nu-și va mai vedea niciodată nevasta sau copiii. Știu, este dureros să poți sta cu ai tăi un timp atât de scurt, dar, momentan, astea sunt regulile.

Taupo le indică direcția, apoi plecă la ale lui.

Ajunși în fața apartamentului, îi cuprinseră emoțiile. Ryan se temea de el însuși. Experiența aretiană îl schimbase. Mai era în stare să vibreze la micile bucurii cotidiene? *La naiba! Viața e prea scurtă ca să*

nu trăiesc din plin fiecare clipă de fericire!

Sherryll, pe de altă parte, se întreba dacă va putea accepta să împartă bărbatul iubit. Celelalte concubine se-mpăcaseră cu ideea, dar pentru ea viața în grup era ceva absolut nou.

își luară inima-n dinți și intrară. Apartamentul, extrem de spațios, compus dintr-un living generos și mai multe camere, era gol. Li se păru că auzeau niște șoapte care veneau din exterior. O adiere timidă de vânt mișca draperiile care dădeau spre o terasă largă, înaintară, dându-le precauți la o parte. N-apucară să se dezmeticească fiindcă brusc asupra lor se declanșă un mic *bombardament.* Femeile îi stropiră cu șampanie și aruncară cu confeti peste ei, în timp ce copiii trăgeau entuziasmați din *arme* încărcate cu apă. Unsprezece guri strigară la unison: *surpriză, bine ați venit!* Imediat ce *muniția* se termină, săriră cu totii să-i îmbrăți- șeze. Ryan credea că nu mai știe să plângă. Se înșelase.

ir ir ir

Profitând de o vreme generoasă, dar cu apariții tot mai rare, toată lumea ieșise la plajă. Treizeci de per-

soane arătau ca niște puncte răzlețe pe întinderea aparent nesfârșită de nisip fin, alb-gălbui. Oceanul era liniștit în acea dimineață. O briză abia simțită ațâța câte un val, ici-colo.

Sherryll rămăsese cu cei mid, pe mal, în timp ce Ryan înota, împreună cu celelalte concubine, la aproape un kilometru de țărm, departe de urechi nedorite. își verificaseră atent costumele de baie.

— Știu, vă cer asumarea unor riscuri enorme, îndeosebi pentru viața copiilor. Dar dacă rămâneți aici, la cheremul dictatorilor și al celor care-i servesc, sunt toate șansele să vă pierdeți umanitatea în timp scurt. Ăsta-i tot un fel de a muri. Pe de altă parte, nu vom mai putea să ne vedem decât atunci când vor avea ei chef, poate nidodată. Refuz să cred că vă doriți așa ceva.

— Iubi, ai dreptate. Cei doi dobitoci nu pot confisca puterea *a la long* decât controlând mințile majorității oamenilor. Selis bătu apa, împroșcându-1, aparent în joacă. Știa că erau priviți prin lunetă. Vorbeau cu glas scăzut, arborând fețe vesele. Nici cele mai fine receptoare de pe mal nu puteau distinge cuvintele pe fondul sonor al valurilor.

— Recunoaștem, am pregătit din timp terenul pentru evadare. Te așteptam doar să revii. Am simțit și noi atmosfera tot mai apăsătoare. O colivie de aur este, la urma urmelor, tot o închisoare! râse Benjy zglobiu, etalându-și dinții de fildeș în toată splendoarea

lor. Ryan o băgă cu capul sub apă. De la depărtare, păreau că se amuză cu toții copios.

— Vrea să spună că cei patru bărbați hetero plus două femei, una lesbiană, alta bisexuală, membri ai personalului, care sunt, totodată, și paznici, s-au bucurat din plin de favorurile noastre, o completă Joana, sărind în cârca lui.

— Desfrânatelor, le apostrofă Ryan în glumă.

— Așa am putut afla parolele de acces în rețeaua computerizată, în hambarul unde țin o aeronavă rapidă cu opt locuri, pentru urgențe, precum și cifrul pentru pornirea motorului, adăugă Fionna printre

dinți, scufundându-se sub Ryan.

— Deci fiecare dintre noi trebuie să neutralizeze câte un gardian. Noi patru o să ne descurcăm, dar tu și cu Sherryll veți putea? Deși Selis mima foarte bine buna dispoziție, nu erau convinse că cei doi vor putea dovedi oponenți bine antrenați în tehnici de luptă corp la corp.

Ryan se descotorosi de Joana, care căzu între ei, îm- proșcându-i pe toți.

— Nu mai sunt tipul neajutorat pe care-1 știați voi. Atât eu, cât și Sherryll, putem aplica cele mai eficiente metode de anihilare.

Fionna scosese din nou capul la suprafață.

— Fetelor, înainte de a reveni pe uscat, trebuie să-i dăm o mână de ajutor *simpaticului nostru bărbătuș,* în

încercarea de stabilire a unui *telefon fără fir* cu *fratele* său din lumea complementară.

Tipele se așezară în pătrat, avându-1 pe Ryan în centru. Se lăsară cu toții pe spate, făcând pluta. El închise ochii și-și goli treptat mintea, intrând încet în starea optimă pentru comunicarea telepatică.

Taupo și Onji Kazuoka, aghiotantul său japonez, membru în serviciul secret al *Uniunii,* urmăreau atent, dintr-un mic foișor, grupul celor cinci.

— Ce zici, Onji, ai remarcat ceva suspect?

— Nu, șefu'. Tot comportamentul lor mi s-a părut normal. Era firesc ca, după o pauză destul de lungă, revederea să le provoace bucurie. După atâta hârjo- neală, acum se odihnesc. Sunt destul de departe, iar la întoarcere vor înota împotriva curentului.

Peste numai jumătate de oră, vrând parcă să-i con- firme spusele, cei cinci porneau încet spre mal.

■fr iV TV

— Nu-i așa, voinicul meu, c-ai să închizi videocame- rele?

Fionna, într-o rochie roșie, semitransparentă, fără sutien, încălecase fotoliul de răchită în care se lăfăia Taupo, care savura mireasma nopții pe o verandă mai retrasă. Femeia se lipi de el, strecurându-și mâna în partea din față a pantalonilor scurți purtați de bărbat. Taupo scoase un mârâit de plăcere.

— Băiatul are nevoie de puțină intimitate. în fond, îi oferim doar trei partide de sex pe timpul scurtei lui șederi, pe când tu ne vei avea cel puțin până la sfârșitul anului. îi șopti la ureche, cu glas ațâțător: Poți să te masturbezi doar ascultând, restul îl face imaginația. O oră, doar atât îți cer. In timp ce vorbea, mâna Fionnei masa cu mișcări lascive zona intimă a bărbatului. >

— Bine, bine, de acord, îngăimă Taupo, cu voce sugrumată, încins la culme. Te rog, oprește-te, altfel ejaculez pe mine!

— Mulțumesc, ești un drăguț, ca de obicei!

Superba mulatră îi aplică o ștampilă pe gât cu buzele-i senzuale, apoi se ridică tacticos, îndepărtându-se cu mișcări unduite, sub privirile pofticioase ale șefului de personal. Sub cureaua de la pantaloni îi apăruse o umflătură proeminentă.

Ajunsă în apartament, blocă ușa și se îndreptă spre sufragerie, unde ceilalți adulți așteptau nerăbdători. Copiii dormeau în camerele lor, încuiate pe dinafară. Le făcu un semn discret *-s-a aranjat.* Totuși, pentru orice eventualitate, acoperiră toate

videocamerele cu obiecte de lenjerie. Terenul era pregătit. Mica scenetă putea începe.

Joana dădu drumul la muzică. Alesese *You can leave your hat on,* celebra melodie din *Nouă săptămâni și jumătate,* interpretată incitant de Joe Cocker, cu vocea sa răgușită, de fumător înrăit. Se potrivea perfect cu momentul.

Ryan avu partitura de deschidere.

— *Ah, de-ați ști cât am visat la momentul ăsta! în lumea aretiană, pândit de pericole la fiecare pas, îmi mențineam cumpătul imaginându-mi că fac dragoste cu voi! Veniți la mine să vă mănânc, bucățică cu bucățică!*

Le sărută pe rând, zgomotos, cu foc. Femeile îi răspunseră la fel, chicotind. Simulară zgomote specifice pipăitului.

Ryan continuă, prefăcându-se tot mai excitat:

— *Dezbrăcati-vă încet, dansând în ritmul muzicii. Vreau să savurez fiecare părticică din corpurile voastre superbe. Mângâiați-vă singure și între voi!*

Ele începură să simuleze că-și scot hainele, treptat, pe ritmul muzicii date în surdină, alternând cu sunete ce închipuiau săruturi, șoapte, oftaturi și icnete de plăcere.

— *Hai, dragule, dezbracă-te și vino între noi, să te facem sandviș, să îți iubim semețul cocoșel,* strigă Fionna.

— *Abia aștept să mă înfrupt din tine,* se auzi vocea lui Selis, în timp ce Ryan ajunsese deja în fața oglinzii din baie, privindu-se atent. Bărbatul din fața lui nu mai era cel ce stătuse *în turnul său de fildeș,* la

Dodge City. Locul seninătății inocente fusese luat de impasibilitatea maturității, marcată prin mai multe riduri pe un ten ars de soare și o privire tăioasă.

Nu reușise să-l *contacteze* pe Semloh, dar se așteptase la acest rezultat. Trebuia să meargă mai departe.

271

Lumi întrepătrunse Mihai Grecu

Urma să experimenteze pentru prima dată autohipnoza, intrând pe rând în pielea lui Chang și apoi a lui Suarez. Nimeni n-ar fi putut bănui încercarea de a apela la ajutorul celor ce fuseseră capturați de *Organizație* tocmai datorită lui. Convenise cu Sherryll să-l trezească pocnind ușor din degete, după fiecare douăzeci de minute. între cele două *transformări* avea nevoie de un moment de respiro. Privi concentrat fața din oglindă. Spuse în gând:

La numărul zece vei deveni Rusell Chang! Când vei auzi pocnitura, vei redeveni Ryan Holmes! Unu, doi,... zece!

Tresări spasmodic când auzi pentru a doua oară semnalul de *trezire.* Sherryll îl privi întrebătoare. Inspiră și respiră adânc de câteva ori. Se întoarse spre iubită și clipi în semn de reușită. Cel puțin așa credea. Totul i se păruse atât de real!

Din sufragerie se auzi vocea lui Benjy - *lasă-mă să pun puțină frișcă pe vârf, să fie mai dulce când ți-o savurez!* Se grăbiră să li se alăture. Rămaseră rapid goi, dezvelind iute videocamerele și săriră dea valma, unii peste alții, în pat. Acum se puteau destrăbăla pe bune. începură să scoată sunete de oameni extenuați, dar satisfăcuti.

în odaia de monitorizare, pulsul lui Taupo crescuse, iar mădularul i se făcuse băț. Nu mai rezistă și

pomi imaginea. Șase trupuri goale, de mai multe culori, zăceau încolăcite unele-n altele, mângâindu-se cu mișcări leneșe!

272

Lumi întrepătrunse Mihai Grecu

Ar

Fugeau în noapte, cu peste un mach viteză. Zburau la rasul apei, sub raza de acțiune a celor mai apropiate radare. La manșă, Fionna și Joana pilotau cu dezinvoltură. In partea de mijloc, Ryan, Sherryll și Benjy stăteau adânciți în gânduri. în spate, Selis picotea alături de copii, cufundați într-un somn adânc provocat de somnifere naturiste.

— Sincer, nu m-așteptam să meargă totul atât de ușor! vorbi Sherryll mai mult pentru sine.

— Tu și Ryan v-ați descurcat neașteptat de bine, remarcă Benjy.. E drept că Taupo a înghițit pe nemestecate povestea că ești o curviștină devenită concubina lui Ryan doar ca să-i fure secretul unei invenții epocale. A lăsat garda jos și ai profitat imediat, aplicându-i o lovitură la jugulară care l-a trimis în lumea viselor. Injectarea sedativului a fost apoi un gest de rutină.

— Recunosc că pe mine m-a surprins metoda aleasă de iubi! se trezi Selis, cu dorința de a participa la discuție.

— S-a dus, pur și simplu, la Gorlubova, o țipă destul de dură, rugând-o să-l privească atent în ochi, pentru că-1 jenează și vede ca prin ceață. Rusoaica s-a conformat și, după un minut, poc, era hipnotizată! Apropo, dacă se va trezi mai devreme? Va da alarma înainte ca noi să ajungem la destinație!

— Garantez, această posibilitate este exclusă! o liniști Ryan. Am pus lângă ea un ceas de cronometraj din sala de fitness, inducându-i să-și revină când cronometrul va suna exact după șase ore. Atunci ar trebui să se *scoale* și ceilalți cinci.

— Pe mine mă preocupă altceva, reveni Sherryll. Știu că toate accesările rețelei de computere sunt monitorizate. Când Joana s-a conectat la baza centrală de date, căutând informații despre Chang și Suarez, nu a atras atenția? Doar se știe că Ryan se afla în locația de conectare. După ce vor descoperi fuga noastră, ar putea să facă legătura, trimițând echipe de intervenție atât la Chang, cât și la Suarez.

— Poți fi liniștită. Joana este expertă în programare. A avut grijă să își acopere cu grijă urmele. Practic, programul de monitorizare va *vedea* că datele despre cei doi au fost accesate din locația lui Morison. în cel mai *
rău caz, el va fi cel luat la întrebări. Cum, însă, tipul e un securist mascat, nimeni nu se va mira că s-a interesat de doi foști comandanți anarhiști care, peste noapte, din bandiți înrăiți au devenit făcători de bine. Până se dumiresc, noi avem timp să ne pierdem urma! explică Benjy, care avea mare încredere în capacitățile Joanei.

— Oricum, a fost un risc asumat. Nu eram siguri că iubi îi localizase corect. în plus, aveam nevoie de detalii pentru a elabora o strategie viabilă de contac-

tare, care să nu atragă atenția asupra noastră, com-

pletă Selis.

— Ne pot detecta zborul prin satelit? se interesă Ryan.

— Cursele cu avioane mici între Noua Zeelandă si
*
cele două Americi sunt un fapt obișnuit, după ce majoritatea navelor mari de pasageri au fost deteriorate în timpul războiului. In cele trei luni de pace, n-au apucat să repare decât un singur satelit, conform site-ului departamentului de apărare, spart de Joana! răspunse Benjy, sigură pe ce spunea.

Joana îi apelă prin interfon:

— Vom trece pe la sudul arhipelagului polinezian, la vreo trei sute de kilometri distantă. Evităm, astfel, orice radar. Chiar dacă acest ocol va lungi un pic traseul, ar trebui să ajungem la destinație în maximum patru ore!

Sherryll și Ryan se molipsiră de la optimismul celorlalți. Era vremea să tragă un pui de somn. Cine știe când mai aveau să aibă parte de el.

Drumul decurse fără incidente. Când Fionna începu să vadă în depărtare luminițele caselor de pe coastă, se grăbi să anunțe.

— In câteva minute suntem deasupra uscatului. Puneți-vă centurile!

Pătrunseră deasupra Americii Centrale printr-o zonă slab populată, apropiindu-se de uriașa metro-

polă mexicană dinspre sud. Din motive de siguranță, aterizară la zece kilometri sud de Cuernavaca. Toate femeile se tunseseră scurt, își lipiseră mustăți și purtau haine bărbătești, care le ascundeau sânii. Pe cap își puseseră pălării cu boruri mari, ca să le acopere fețele. Astfel deghizate, căutau să-și ascundă sexul

cât mai bine. Ryan, împreună cu Fionna și Selis, cele mai robuste, plecară pe biciclete în oraș, să facă rost de mașini și haine ponosite, specifice locurilor. Ceilalți își luară strictul necesar, ascunzându-se la liziera unei păduri pe lângă care trecea un drum secundar, puțin circulat. începură să aștepte, înfrigurați. Copiii, încă somnoroși, fuseseră instruiți să nu scoată vreun sunet. Disciplina învățată la Dodge City își dovedea acum utilitatea. După aproape un ceas, zăriră farurile unor mașini care veneau din direcția în care dispăruseră ai lor. Pe măsură ce se apropiau, observară că primele trei erau automobile conduse de cei din grupul lor. Le urmau tot atâtea camioane, ocupate de mai multi localnici cu fețe dubioase. Automobilele frânară brusc chiar în fața lor, stingând luminile, în timp ce camioanele se îndreptară spre aeronavă. Ryan și celelalte două șoferițe țineau motoarele pornite.

— Iute, toată lumea în mașini. Trebuie s-o ștergem repede, până nu se prind mafioții ăștia că avem femei și copii! Pe aici se practică sclavia sexuală și cea infantilă! Hârburile astea, alimentate cu benzină atât cât să

ne ajungă până-n capitală, și ceva îmbrăcăminte, e tot ce-am obținut în schimbul aeronavei, majorității proviziilor și a o mie de terri din totalul sumei împrumutate de la gazdele noastre din Port Fitzroy. Noroc că aveam armele la vedere. Asta i-a ținut la respect. Dar în curând vestea cu pleașca ce le-a căzut pe cap se va răspândi și vor veni tot mai mulți să participe la împărțeală.

Se suiră rapid, copiii ascunși în spatele adulților. Demarară în trombă. In urma lor, banda mexicanilor, înarmată cu scule pentru demontat, își făcu treaba, luându-și prada în primire. Câțiva indivizi priviră

suspicioși spre mașinile fugarilor, siluete întunecate care se micșorau cu iuțeală, apoi se concentrară asupra pleștii care le căzuse pe cap.

V

Vestea dispariției lui Ryan, împreună cu întreaga familie, produse reacții diferite celor doi copreședinți ai *Uniunii Planetare.*

Kores fierbea.

— Pe savantul ăsta l-am desconsiderat. Cred c-a bănuit ceva, altfel nu încerca s-o șteargă. A plănuit totul cu minuțiozitate, dovadă că agenții nu reușesc să-i depisteze, deși au scotocit pe la toți cunoscuții săi. Pfui,

să nu găsești un grup format dintr-un bărbat, cinci femei și șapte copii! Chiar dacă s-au împrăștiat, ar fi trebuit identificați după parametrii fizionomiei.

Se ambala tot mai mult pe măsură ce vorbea.

— Pun mâna-n foc că are o strategie bine pusă la punct pentru a ne pune bețe-n roate. I-am citit fișa: un IQ de 250, antrenat în cele mai avansate tehnici de luptă, capabil să supraviețuiască în condiții extreme, capacități paranormale ieșite din comun. Nu degeaba a fost selectat ca mesager uman în lumea *semizeilor* aretieni! Cu cât trece timpul, individul devine mai periculos! Trebuie alocat un număr înzecit de agenți pentru a-1 găsi și anihila!

Prin fumul trabucului havanez, Lucius își privi cu condescendentă interlocutorul.

— Exagerezi, Ismail! Ce poate face un singur om, ajutat, poate, doar de câțiva prieteni, lipsit de mijloace tehnice și financiare adecvate, împotriva impresionantei forțe logistice de care dispunem noi? Iți spun eu, mai nimic. Una e să încerci, alta e să și poți!

— Cred că-1 subestimezi, Lucius. Dacă reușește să-l prevină cumva pe Semloh? Contingentul cu care se-n- toarce aretianul s-ar putea îndrepta împotriva noastră, convingând și alte mulțimi de oameni să li se alăture, printre care și pe români, care nu sunt o forță de neglijat. Lucrurile s-ar complica serios! Uiți ce capacități ieșite din comun au extraterestrii? *9 9*
»

Ismail căută febril soluții. Se simțea în largul său când trebuia să urzească comploturi. Redeveni optimist.

— Insă putem specula fuga lui Ryan în favoarea noastră. Tipul știe că singurul loc unde poate fi cât de cât în siguranță este România. îl lăsăm să se refugieze acolo. Adaptăm manipularea cu virusul, românii luând locul aretienilor în *scenariu.* Acesta va fi pretextul pentru a-i izola, astfel ca aretienii să nu-i poată contacta la întoarcere. Pornim imediat procesul de implantare a MC-urilor. Chiar dacă Semloh va bănui ceva, el știe că, înainte de a pomi o acțiune împotriva noastră, trebuie în primul rând să stabilizeze geo-climatic planeta, având la dispoziție un timp destul de scurt. Altfel, se alege praful de Terra și, în mare măsură, de Aret.

Continuă, tot mai exaltat:

— Le creăm condițiile necesare, punându-le la dispoziție cât de multi paranormali putem aduna și,

între timp, terminăm cu românii, plus Ryan. Sincer, cred că pe aretieni îi interesează pacificarea Terrei pe termen lung, indiferent cum e asigurată, chiar și prin dictatură.

Lucius deveni puțin visător:

— Să presupunem, totuși, că află de operațiunea *Control Mental Global* și încearcă s-o oprească. Va fi prea târziu. Intr-un an, cât durează să regleze fenomenele geo-climatice globale, vom inocula peste trei miliarde și jumătate de adulți, cam trei sferturi din totalul

planetar! Oricâte capacități ar avea aretienii, această forță, dotată cu armament capabil să radă și munții, i-ar copleși. în plus, datorită interconexiunii dintre cele două civilizatii, instalarea MC-urilor la oameni ar trebui să provoace aretienilor, prin *efectul complementarității,* creșterea entropiei mentale și, implicit, scăderea puterii de concentrare. Pe scurt, i-am spulbera! Bravo partenere!

Cei doi boși planetari se ridicară, strângându-și satisfăcuți mâinile. începură să-i cheme, pe rând, pe șefii departamentelor care trebuiau să pună în aplicare cât mai operativ cele discutate. Angrenajul se pusese în mișcare. *

A A A

Senzația de frig era covârșitoare. Ryan încerca din răsputeri s-o reprime. Totul depindea de asta. înainta cu greu în costumul rece ca gheața, special conceput contra detecției aparatelor cu termoviziune. Călăuza, un tip extrem de voinic, se mișca lejer în fața sa, deși era îmbrăcat la fel. Ryan era legat de el cu o funie, altfel ar fi pierdut rapid contactul. Volohul, trăitor în

regiunea ucraineano-slovacă a Carpaților, trecuse sute de oameni peste graniță, în România, patria lui după limba maternă. Acum era mult mai greu datorită blocadei instituite de *Uniune,* dar spera să-și ducă cu bine

pachetul la destinație și de această dată. Cunoștea locurile ca pe propriul buzunar. Fiecare stâncă, fiecare albie secată sau curs de apă, fiecare movilă, mirosul fiecărui loc, toate erau adânc întipărite în simțurile sale.

Ryan se lăsă în voia lui și încercă să uite de frig, rememorând evenimentele din ultimele șase săptămâni, întâi întâlnirea cu Rocky Mandana, care lucrase la programul creării unor roboți de luptă multifuncționali, adevărate super-mașini de distrus. Fostul comandant de bază militară se folosise de o afecțiune cardiacă pentru a ieși dintr-un proiect deturnat în scopul menținerii la putere a copreședinților *Uniunii.* Autoi- zolarea impusă ulterior îl salvase de la lichidare. Era considerat ca și mort, dar continuau să-1 țină sub observație. Ultimele lui vorbe înainte de despărțire avea să le țină minte multă vreme: *La homo sapiens, dominația face parte din instinctul de supraviețuire. Niciodată indivizii gregari, întotdeauna majoritari, nu vor accepta superioritatea celor inteligenți. De asta dictatura se potrivește mai bine omenirii decât democrația. In ultimul secol, peste tot în lume, în spatele unor democrații de fațadă au fost dictaturi mascate, indivizi din aceeași gașcă rotindu-se la putere. în vremuri de restriște, fiara din om iese la suprafață - homo homini lupus. De data asta am rănit*

prea tare planeta și mi-e teamă că n-o mai putem salva. Totuși, trebuie să încercăm. încă n-avem alt cămin.

Acum, după convorbirea noastră, vor veni după mine. Am încălcat înțelegerea de a nu comunica cu nimeni. Adevărul este că m-am săturat. îmi doream o ieșire din scenă frumoasă. îi aștept pregătit. Le-am preparat numeroase surprize. Multi dintre ei își vor lăsa oasele în capcanele cu care am împânzit împrejurimile și cabana. Va fi doar o mică răzbunare pentru milioanele de piei-roșii masacrate cu două secole-n urmă, pentru pământul lor bogat.

De tine au încă nevoie pentru a-l amăgi pe Semloh și pe ai lui. Profită, fugi la români, singurii cu un sistem democratic real. Sunt mai puternici decât bănuiesc dușmanii lor. Folosește-ți capacitățile și previne-i pe aretieni. Există o șansă să-i opriți pe cei doi bezmetici și clica lor, inclusiv cu ajutorul roboților de luptă din locația secretă pe care ți-am dat-o. Cum ți-am explicat, sunt ușor de manevrat.

Părăsise Munții Stâncoși cu tristețe. Știa că n-o să-l mai revadă niciodată. Imaginea de final îi apărea în fața ochilor, înfricoșătoare: Rocky, detonându-se și ducând cu el în mormânt aproape o sută de agenți ai *Uniunii.*

Urmase aventura fugii din insulele neo-zeelandeze, sosirea la Ciudad de Mexico, deghizați, împrăștierea familiei în câteva spelunci, uimirea din ochii lui Suarez, administrator la un centru social, când strânsese mâna unui cerșetor care-1 fixa cu o privire hipnotică. Ascuns într-o cămăruță dintr-un cartier-ghetou, văzuse pe un monitor înscenarea cu

virusul prelevat de

români de la un cadavru pelasg pentru a nimici omenirea. înțelesese că planul instaurării dictaturii planetare fusese pus în mișcare.

între timp, Suarez luase legătura cu Chang, aflat la Londra, șef al unei agenții pentru refugiați, și cu Ibrahim, la Miinchen, coordonator al Crucii Roșii pentru estul Europei. împreună, cei trei, folosindu-și rețelele, i-au împrăștiat concubinele și copiii în șase ascunzișuri diferite, procurându-le noi identități și facilitân- du-le modificările de fizionomie. Lui îi organizaseră o filieră care să-l treacă clandestin în România, această țară stranie, ale cărei dialecte erau vorbite în Europa de toți oamenii culmilor, începând din munții Pindu- lui, trecând prin Balcani, Carpați și până-n Alpi. Fusese pasat între mai multe persoane, pe drumuri lăturalnice, pe un traseu sinuos, până în Carpații slovaci, de unde fusese preluat de cel care se mișca alert în fața sa, târându-1 după el.

— Culcat! șuieră încet călăuza.

Ryan se lăsă greoi cu fața la pământ, suflând greu. Un sferocopter trecu agale aproape de vârfurile copacilor, baleind zona cu un fascicul în infraroșii.

— Simt că nu mai pot să merg, șopti Ryan, sfârșit de puteri. Pur și simplu, nu mai mă țin picioarele, cu această platoșă înghețată pe mine.

— Te-ai ținut binișor, străine, primi răspunsul. Acuși răzbim, mai avem oleacă.

Vânjosul voloh îl luă în cârcă dintr-o smucitură, ca pe un simplu rucsac, și pomi mai departe. Ivirea zorilor era iminentă. Matahala iuți pasul. Coborâră o pantă până-n dreptul unui bolovan voluminos care masca gura unui tunel îngust. Călăuza își lăsă jos *încărcătura* și mută bucata de stâncă din loc ca pe-un mi- zilic.

— Ajunserăm la *calea de taină.* încă o țâră de vreo două mii de metri prin galerie și suntem acasă. Nu putem mere decât de-a bușilea. Ne hodinim nițel și-o pornim.

își scoaseră costumele grele, ascunzându-le într-o groapă săpată special, pe care o acoperiră cu pietre. Uriașul astupă intrarea în urma lor și se întinse, începând să sforăie. Ryan, molipsit de relaxarea companionului, adormi imediat, doborât de oboseală. La nici o oră, somnul îi fu întrerupt brutal de zgâlțâieli puternice.

— Musai s-o luăm grabnic din loc! Au scuipat din cer ostași, să măture perimetrul. Ajung aici mintenaș. Trebuie să fim depărtișor atuncea.

Volohul pomi târâș-grăbiș înainte. Ryan încerca să mențină ritmul, altfel frânghia se smucea, aruncându-1 pe burtă. Abia mai respira atunci când călăuza se opri, în sfârșit.

— Scăpași la mustață! Dacă nu țineai pasul, eram nevoit să-ți fac felul, altfel m-ar fi înhățat și pe mine!

— Individul peste al cărui schelet am trecut n-a fost la fel de norocos! îngăimă Ryan.

— Bine că te-o îmboldit asta! Acu' poți trage un pui de somn strașnic. Primejdia trecu', da' mai e o bucată grea de târșâit.

Ryan se lăsă pe spate, întinzându-și toate membrele. Simți cum îi pocnesc încheieturile și mușchii i se des- tind. Hanoracul gros, din bumbac, căptușit cu lână, se dovedise util, ferindu-1 de julituri urâte. începu să moțăie. *Glonțul îi trecuse pe lângă ureche.*

A -fc -fr

Doi oameni se plimbau agale printr-un parc unde natura debordase, în acea dimineață luminoasă. în aerul înmiresmat de parfumul florilor sălbatice, trilurile de privighetori și mierle, care se întreceau în virtuozitate, aveau un efect tonic asupra lui Ryan, după încercările grele din ultimele săptămâni.

Odată ajuns pe teritoriul românesc, fusese scanat, interogat sub hipnoză, supus la teste cu superpoligra- ful și serul adevărului, i se sondase mentalul. La final concluzionaseră că spune adevărul, în privința identității și a capacităților sale, iar informațiile pe care le deținea trebuiau să ajungă urgent la cel mai înalt nivel.

Lângă el pășea îngândurat Ovidiu lonașcu, consulul apărării naționale. Demnitarul rupse tăcerea:

— Eram la curent cu încercările de contactare a altor civilizații cosmice, dar oamenii noștri nu putuseră afla exact cât de avansat este programul. Din ce mi-ai spus, acești extratereștri ne-ar putea fi aliați importanți în confruntarea cu actualii conducători ai *Uniunii.*

— Problema este că trebuie să-l prevenim pe Sem-

loh înainte de a declanșa procesul de stabilizare geo-climatică a Terrei, remarcă Ryan cu însuflețire. Altfel, va fi prea târziu. Eu am încercat să-1 contactez telepatic, dar mi-e teamă că distantele enorme care ne des- part au făcut demersul inutil. Aretienii sunt extrem de vulnerabili după ce-și convertesc toată energia mentală în mega-câmpuri de forță anti-stihinică. Vor fi atacați exact în acel moment. Fără puterea lor demiur- gică, vom fi copleșiți în bătăliile care vor urma.

își privi cu speranță interlocutorul.

— Nu aveți pe cineva infiltrat în rândurile personalului stației spațiale unde iese gura găurii de vierme? I-ar putea transmite mesajul.

— Din păcate, toți membrii stației au fost microcipați, omul nostru fiind nevoit să dispară înainte de a fi deconspirat.

— Atunci, șansele noastre scad simțitor! se posomori Ryan.

lonașcu simțea o simpatie deosebită pentru acest om, care riscase viața sa și a tuturor celor dragi, într-o

luptă de salvare a planetei, cu sorți de izbândă atât de mici.

— îți dau o veste bună, Ryan. Avem, totuși, o variantă alternativă prin care putem încerca să intrăm în contact cu aretienii. Am reușit să construim un amplificator performant de unde mentale. O mie de oameni, cu cea mai mare putere de concentrare, au acceptat să-și folosească creierele în cadrul acestui proiect. Au fost grupați și interconectați într-o incintă cu temperatura constantă de zero grade. Li s-au montat dispozitive care-i mențin în stare de relaxare

maximă, când undele alfa devin active. în centru se poziționează persoana care transmite mesajul, aleasă dintre cei mai performanți telepați. *Transmițătorul* e conectat la cei o mie de *mini-amplificatori,* forța undei telepatice fiind astfel crescută cu un factor de o sută.

Lui Ryan îi reveni speranța.

— Folosind *amplificatorul,* putem emite mesaje către gaura de vierme, la intervale regulate. De cât timp au nevoie oamenii ca să-și refacă forțele între două transmisii consecutive?

— Maximum trei ore. Din când în când, pe cei mai obosiți îi înlocuim cu unii noi. Permanent avem re- *t* zerve de siguranță.

— Deci, am putea emite la fiecare trei ore. Șansele ca aretienii să primească mesajul ar crește simțitor!

Consulul zâmbi discret.

— Mă bucur că ți-a revenit optimismul. Mai am o surpriză pentru tine. Urmează-mă.

Intrară într-un pavilion cochet, cu geamuri opace, frumos garnisit pe exterior cu răsaduri de flori multicolore. In semiobscuritatea din interior, lonașcu dădu o comandă vocală. în centrul încăperii apăru holograma unei mașinării de luptă sofisticate. Se derulă rapid un filmuleț demonstrativ în care aparatul luă pe rând diferite forme, dovedindu-se nimicitor în orice mediu.

Ryan avu o tresărire.

— Dar asta este...! Seamănă izbitor cu super-robotul multifuncțional de asalt de care mi-a vorbit Rocky Mandana!

Vocea calmă a consulului sună ciudat în liniștea camerei:

— Ai ghicit. Acum cincisprezece ani, un agent de-al nostru a reușit să copieze schițele bine ascunse la o bază secretă a *Organizației.* Am îmbunătățit substanțial versiunea inițială în privința manevrabilității și rezistenței scuturilor de câmp anti-proiectil. Azi avem o mie de bucăți operaționale, manevrate de cei mai buni specialiști. Noi îi spunem *Invictus,* batalionul invincibil, împreună cu *Suspendis* - fantasticii, o divizie de paranormali capabilă să deplaseze obiecte de până la câteva tone, prin concentrare coordonată, reprezintă forța de șoc cu care sperăm să surprindem armata *Uniunii.*

— Dar cel mai puternic laser din lume, construit la voi acum patruzeci și cinci de ani, în cadrul unui proiect mondial? Presupun că i-ați mărit semnificativ puterea. Nu poate fi folosit în luptă?

In privirea lui lonașcu se reaprinse licărul poznaș pentru care fusese poreclit *Ochi jucăuși.*

— II omisesem intenționat, ca să-ti testez cunostințele. în centrul țării am construit o bază puternic fortificată. Laserul, de o sută de ori mai puternic ca la început, e amplasat în noua locație, putând prăji orice obiect cu diametrul de două sute de metri, aflat la o distanță de peste cinci sute de kilometri. îl vom folosi cu scop defensiv, putând lovi concentric, până la treizeci de ținte o dată. După cum vezi, avem destule argumente pentru confruntarea care se anunță iminentă!

Ryan își luă inima în dinți:

— Vă cer o favoare. Lăsati-mă să fiu *transmitătorul*

» *f*

mesajului către aretieni, prin *amplificator.* Cred că

Semloh, complementul meu, îmi va recepta mai bine unda decât pe cea a altui om.

Consulul îl privi ușor amuzat.

— Crezi că ți-aș fi dezvăluit existența *amplificatorului* dacă nu te alegeam din start pentru această transmisie? Este o sarcină foarte grea, pe care doar tu o poți duce la bun sfârșit cu șanse maxime de succes. Implică un mare consum nervos, întrucât poate dura chiar mai mult de o lună până vom recepționa un răs-

puns, timp în care vei transmite permanent. Ca să poți rezista, între două transmisii consecutive îți vom induce două ore de somn, iar restul timpului va fi umplut cu activități relaxante, adaptate pentru refacere mentală rapidă, plus o alimentație specială pentru hrănirea neuronilor. Sper, totuși, ca feed-backul să vină mai repede. Au trecut aproape trei luni de când Semloh s-a reîntors în lumea sa, timp suficient să strângă numărul necesar de voluntari.

Românul îl prinse prietenește pe după umeri.

— Ce vor face ai tăi acum, când în *Uniune* s-a declanșat procesul de inoculare a microcipurilor pentru controlul mental si vor fi luati la rând toti locuitorii?

Ryan îi susținu privirea în care citea o ușoară compasiune.

— Se vor refugia într-un adăpost subteran secret, improvizat sub deșertul saharian, împreună cu câțiva apropiați. O singură persoană cunoaște coordonatele și aceea va locui în locație, împreună cu familia mea. Au sursă de apă de la un lac subteran și provizii de hrană pentru jumătate de an, dar pot cultiva legume și ciuperci, substituind lumina solară cu surse artifi-

ciale. Războiul care urmează va fi devastator, dar nu va dura mult. Dacă pierdem, își vor decide singuri viitorul.

Consulul se scutură din melancolia care-1 cuprinsese.

— Destul cu vorbăria. E timpul să te pregătești pentru transmisii. Luptători de elită îți vor asigura securitatea. *Uniunea* va încerca să trimită echipe de asasini profesioniști, după ce va afla c-ai ajuns la noi. Fii liniștit, nu vor reuși să te suprime.

lonașcu dădu o nouă comandă vocală. Pardoseala se deschise, dând la iveală câteva trepte către un lift subteran. Cei doi coborâră și trapa se închise în urma lor.

★ ☆ A-

Zburători încărcați cu câte douăzeci de aretieni începură să iasă, unul după altul, în ritm amețitor, din gaura de vierme lărgită. Controlorii de trafic abia prididеau să-i dirijeze spre rampele de andocare ale stației spațiale. Răsuflară ușurați când animalele-nave se opriră la numărul de o sută. Baza făcea cu greu față afluxului. După verificările medicale uzuale, Morison și Hopkins ieșiră în întâmpinarea coordonatorilor contingentului aretian, Semloh, flancat de masculul Ucsan și femela Airam, cu staturi la fel de impunătoare. Extra tereștrii erau destul de înnegurați.

— *Ceva nu-i în regulă. Ăștia nu știu să se prefacă. Se pare c-au mirosit ceva,* comentă Lucius, care-1

manevra pe Morison.

— *Parcă au venit să îngroape Terra, nu s-o salveze, remarcă Ismail,* aflat în pielea lui Hopkins. *Cred că trebuie*

să punem trupele în alertă de luptă. Preventiv, bineînțeles. Cei doi introduseră concomitent codurile ce puneau armata microcipată în stare de război.

Semloh își țintui gazdele cu o privire de gheață.

— Mă așteptam ca măcar unul din prietenii mei pământeni să ne poată întâmpina. Văd că nici Zergonya nu ne onorează cu prezența. Este ciudat!

Cele două *marionete umane* adoptară o mină îndurerată. Morison vorbi primul.

— Ne cerem scuze că niciunul din cei menționați ,
>
n-a putut veni. Un eveniment tragic le-a curmat prematur viețile. Ryan, Sherryl, Bardenas și Zergonya au sfârșit îngropați sub un munte de pământ și rocă, în urma unei masive alunecări de teren într-o zonă intens populată, cauzată de un cutremur violent, de mare amplitudine, care a avut loc acum două săptămâni.

Hopkins se grăbi să adauge:

— Au pierit eroic, încercând să salveze mii de vieți. S-au jertfit pentru cauza care constituie și motivul prezenței voastre aici!

Semloh știa că mințeau, în ciuda faptului că aparatele anti-telepatice îl împiedicau să le sondeze gândurile. Primise mesajul lui Ryan chiar înainte să iasă din gaura de vierme. Complementul său trăia, dovadă că nu avusese niciun simptom letargic. Ascultă sfatul *geamănului uman.* își călcă pe suflet și se prefăcu că-

i crede.

— Vestea asta mă întristează. O civilizație cu reprezentanți având un asemenea spirit de sacrificiu merită o soartă mai bună!

Aretianul își *reveni* repede. Timpul nu era aliatul său.

— Pentru ca sacrificiul lor să nu fi fost în zadar, trebuie să salvăm planeta! Ne trebuie o *hartă vie,* așa cum știți voi să le faceți, a tuturor fenomenelor catastrofice în derulare, să putem stabili ordinea priorităților.

Coordonatorilor contingentului li se proiectă o imagine holografică tridimensională a Terrei. Putură vedea clar numeroasele cutremure, erupții vulcanice și uragane. Aretienii avură o scurtă consultare telepatică.

— *Situația s-a agravat,* remarcă Semloh.

— *Terra agonizează,* constată cu amărăciune Airam.

— *Pare aproape de colaps. Nu știu dacă mai avem răgazul să remediem punctual stihiile dezlănțuite!*

Scepticismul lui Ucsan era evident.

Semloh trase concluziile:

— *Planeta este ca o ființă vie, rezonând cu starea mentală a miliardelor de oameni care o populează. Teama, confuzia, angoasa, provocate prin campania de înfricoșare dusă de cei doi conducători provizorii ai Uniunii, pentru a le subjuga voința, s-a transmis și straturilor profunde ale Pământului. După cum reiese din mesajul primit cu puțin timp în urmă de la complementul meu, trupele Uniunii ne vor ataca după fiecare acțiune de remediere a unei disfuncții*

planetare, când vom fi nevoiți să intrăm în ykron. Dacă ne

Lumi întrepătrunse_înfrâng, cred că vor încerca să cucerească și sistemul Aret, printr-un atac surpriză.

— în aceste condiții, avem doar o singură soluție. Stârpim morgunii umani, iar cei dintre noi care vor supraviețui trebuie să încerce reechilibrarea Terrei cât mai iute, dintr-un singur foc, mobilizând toți oamenii disponibili, în cel mult o lună de la încetarea luptelor. Dacă omenirea dispare, consecințele pentru civilizația noastră vor fi catastrofale.

Dialogul mut durase un minut, timp în care aretienii păruseră că analizează starea planetei. Se concentrară asupra hologramei, căutând *organele bolnave ale planetei.*

Semloh se întoarse spre reprezentanții *Uniunii:*

— După amploarea cataclismelor, nu mai avem timp să tratăm fiecare fenomen distructiv în parte. Vom concentra toate forțele disponibile într-un punct cheie, încercând stabilizarea globală printr-o singură sforțare. Ca efectul produs să fie maxim, zona aleasă trebuie să îndeplinească două condiții: suficient de întinsă pentru a cuprinde toți paranormalii știuți ai planetei, și la altitudine cât mai ridicată posibil. Un singur loc se potrivește. Raza ce țâșni din mâna stângă a lui Semloh lovi un punct de pe hologramă. Dacă reușim, consecința va fi că toate suprafețele din cele două emisfere, aproximativ la sudul și nordul paralelelor de cincizeci de grade, vor îngheța. Astfel, temperatura medie globală va scădea cu șapte grade și planeta se stabilizează.

— Acum, după unificare, suntem foarte bine organizați. Șase milioane de paranormali vor fi aduși la punctul stabilit în cel mult o lună, se mândri Morison.

— Atât de puțini? se miră Semloh. Mă așteptam la un număr mult mai mare, raportat la populația Terrei!

— Din păcate, foarte mulți au pierit în operațiuni de salvare similare cu cea de la Yellowstone, încercă Hopkins o justificare.

Bine că n-am apucat să-i microcipăm pe toți. Altfel aretienii și-ar fi pierdut complet încrederea în noi, gândi Lucius.

Morison, un pic jenat, își drese glasul:

— Ca acțiunea să nu eșueze din fașă, vă rugăm să luați forme umane când ajungeți la locație. *Zeii răului* din religiile majorității oamenilor seamănă la chip cu voi. Din acest motiv, înfățișarea voastră reală ar produce panică și reacții contrare celor scontate.

— Nu vă faceți griji. Semloh ne-a explicat cum stau lucrurile. Tot grupul se va conforma, îi liniști Ucsan.

— In schimb, permiteți-ne deplasarea cu ajutorul zburătorilor, pentru a reduce de cinci ori durata călătoriei, dacă am face-o bătând din aripi. Astfel, vom putea pregăti din timp terenul și vom pune la punct toate detaliile, în vederea *marii transfigurări.*

Airam își țintui interlocutorii umani cu o privire de oțel care nu admitea niciun refuz. Acordul uman veni repede.

Stolul zburătorilor pomi imediat spre locul ales, în

timp ce unități militare ale *Uniunii* începură să strângă paranormalii încă *nevaccinați,* transportându-i rapid spre destinația indicată de aretieni. în aceeași direcție se puseră în mișcare și trupele de elită ale *Uniunii,* pregătite pentru momentul post-stabilizare. Deplasarea lor se făcea sub pretextul asigurării protecției grupurilor de *salvatori* împotriva guerillelor formate din anarhiști antiunionisti. ♦ »

— Repet, mi-e teamă că bănuiesc ceva! Doar așa-mi explic opțiunea lor. Dracul nu e chiar atât de negru cum l-a descris Semloh. Ar fi putut trata toate disfuncțiile o dată, dacă s-ar fi dispersat, se agită Ismail.

— Dragul meu, dar astfel ne ușurează munca, putând să-i anihilăm ulterior cu o singură lovitură bine pregătită! căută să-l liniștească flegmaticul Lucius.

Primiră în căști un semnal de atenționare de la Bien Gzou, care cerea permisiunea să comunice un mesaj urgent. Cei doi co-lideri își dădură acceptul.

Imaginea micuțului șef al serviciilor secrete se materializă în fata lor, afișând o mină nemulțumită.

— Românii au lansat o puternică contraofensivă mediatică la povestea noastră cu virusul ucigaș. Reușesc să acopere tot globul, emițând de pe stații pirat mobile. Schimbă permanent frecvențele de emisie, fentând bruiajele. în emisiunile lor arată cum mii de refugiați din *Uniune,* care au refuzat *vaccinarea,* sunt

sănătoși tun după contactul fizic cu cetățenii români. Partea proastă este că tot mai multi oameni încep să-i creadă, opunându-se vaccinării, de multe ori în mod

violent. Sentimentul de revoltă se amplifică îngrijorător. Trebuie făcut ceva repede pentru a-i contracara!

Vietnamezul se încruntă, ascultând ceva în cască.

— O informație de ultim moment. Se pare că Ryan Holmes a ajuns în România!

— Mulțumim, Bienh, vom lua măsurile necesare.

Lucius opri transmisia.

— Trebuie pornit imediat asaltul împotriva românilor, se precipită Ismail.

— Aretienii ar afla imediat. Sunt mai periculoși în aer, în navele lor ciudate, întrucât avem puțin control asupra lor, chiar dacă aviația noastră caută să-i țină sub observație, îl temperă Lucius, care adăugă: Vom proceda astfel: evacuăm populația civilă din zonele limitrofe României, lăsăm pe aretieni să-și termine treaba, iar peste o lună îi curățăm pe toți odată!

Continuă cu delectare, trăgând cu nesaț un fum din trabucul preferat:

— între timp, accelerăm procesul de micro-cipare, astfel ca la momentul confruntării finale să opunem la fiecare combatant inamic cel puțin o sută de soldați, bine echipați, fideli până la moarte - *semper fidelis.* în ciuda puterii aretienilor și a calităților dovedite de români, vor sfârși covârșiți.

— Chiar nu există nicio șansă să-i convingem pe aretieni că dictatura e superioară democrației, ca formă de guvernare a omenirii? insistă Ismail.

— Amice, ei nu cred că dictatura poate fi un sistem de guvernare viabil, care poate menține stabilitatea socială pe Pământ timp îndelungat. Au observat în mod sigur cum se înmulțesc revoltele. Aretienii știu, evident, că le vom îneca în sânge, exterminând sute

de milioane de oameni dacă va fi nevoie. Mulți dintre cei care vor pieri au, cu siguranță, complemenți în lumea aretiană. Morțile violente ale complemenților umani le vor produce traume serioase aretienilor, posibil ireversibile. Pot evita acest lucru groaznic pentru ei doar eliminându-ne și impunând o guvernare democratică pe întreaga planetă. N-au reușit să înțeleagă natura umană, care compromite orice idee bună printr-o implementare dezastruoasă.

— Eu mă dau bătut. Nu pot concura cu tine pe tărâmul argumentației logice, însă, de multe ori, realitatea s-a dovedit guvernată de reguli ilogice. Pe Allah, sper să nu facem o mare greșeală atacându-i pe aretieni în mod nejustificat!

Discuția se încheie. Cei doi dictatori plecară să se *relaxeze,* fiecare în *haremul* său. Lucius urmă exemplul turcului, descoperind binefacerile acestui *remediu pentru revigorarea stării de spirit.*

VI

Trupele *Uniunii* încercuiseră *Acoperișul lumii,* păstrând o distanță considerabilă față de *punctul cheie.* Cei doi copreședinți îi asiguraseră pe extratereștri că măsura fusese luată pentru a le oferi *protecție împotriva atacurilor bandelor de extremiști antiunioniști care bântu- iau prin zonă.*

Deși început de ianuarie, cele cincisprezecece grade Celsius constituiau o vreme neobișnuit de caldă pentru altitudinea de peste 4500 de metri. Soarele generos încingea pietrișul de pe coastele sterpe. La suprafața lui Zhari Namco, nicio briză nu tulbura

luciul apei. In mijlocul întinsului lac apăruse o imensă insulă artificială. Pe corpurile unite și aplatizate ale zburătorilor, cei două mii de aretieni, disimulați în oameni cu talie de baschetbaliști, erau așezați sub forma unei stele cu cinci brațe. Toți stăteau întinși pe spate, cu fața în sus, cu creștetele lipite și ținându-se de mâini doi câte doi, uniți de perechea următoare prin tălpile picioarelor.

In centru, capurile lui Semloh, Ucsan, Airam și a încă doi aretieni se uneau la nivelul tâmplelor. Pe câmpia largă și aridă din jurul lacului, paranormalii erau grupați în șaizeci de rânduri concentrice, stând în poziții similare cu ale alienilor. Toți cei prezenți aveau ochii închiși, iar respirația abia li se simțea.

încet, fluxul mental pătrundea în fiecare trup, mărindu-și forța. Doar țipătul stins al unui stol de cocori migratori tulbură liniștea apăsătoare.

La mii de kilometri depărtare, o sută de mii de telepați, strânși în jurul lacului Bicaz, intrau treptat în rezonanță cu cei din Tibet. Aproape de vârful Ceahlăului, prins în lanțul uman, Ryan simți cum se contopește încet într-o singură putere cosmică, nemărginită. înainte ca eu-1 să-i disparăcomplet în spiritul unificat, prin minte-i fulgerară spusele lui lonașcu - *Acest munte are forța divină a lui Zamolxes, zeul nostru venit din ceruri, așa cum frații săi au pogorât în Tibet. Cu ajutorul lui Dumnezeu, joncțiunea demiurgică va fi posibilă.*

Pe nesimțite, două vârtejuri se formară simultan, unul în lacul tibetan Manasarovar, altul în Marea Neagră. Trombele de apă prinseră rapid tot mai multă putere, crescând ca voinicul din poveste, până

ajunseră la zece kilometri diametru, urcând până la cer. Vremea se înrăutăți brusc, nori negri, brăzdați de fulgere și tunete puternice însoțind formarea mega-tomade- lor, care se năpustiră ca niște balauri hămesiți spre trupele *Uniunii,* concentrate în Tibet și-n jurul României. înaintând cu viteza celui mai rapid maglev, sorbeau tot în calea lor. Blindate, tunuri, lansatoare de rachete, aeronave, divizii de infanterie, toate erau înghițite precum scamele trase în burta unui aspirator de 2000 de wați. Apoi erau scuipate la mari distanțe, ca niște semințe strivite între dinți.

De la baze îndepărtate, *Uniunea* ripostă cu o puzderie de rachete, lansate de pe uscat, de pe mare și din aer. Ceața extrem de densă și furtunile electromagnetice puternice îngreunau însă mult precizia loviturilor. Miile de proiectile cu mare putere distructivă se ciocniră de câmpurile de forță ale *cicloanelor artificiale* precum săgețile de învelișul unui tanc, explodând în aer. Insă loviturile în valuri succesive slăbiră treptat capacitatea scuturilor energetice. Era momentul ca cei doi copreședinți să arunce în luptă arma secretă. Zece mii de super-roboți, mașini de luptă multifuncționale, cu putere distructivă letală, porniră în zbor spre teatrele de operațiuni.

In Tibet, super-roboții, poziționați la peste o sută de kilometri, declanșară, de la mare altitudine, un tir intens cu fascicule concentrate de radiatii. Pentru a se >
apăra, gruparea aretiano-telepată transformă *tornada* într-un vortex electromagnetic colosal, cu epicentrul la Zhari Namco, în interiorul căruia undele se învârteau cu o viteză incredibilă. Vortexul se

hrănea cu energia fasciculelor atacatoare, mărindu-și continuu diametrul. Super-roboții primiră ordin să schimbe tactica. Coborâră la sol, înșfăcând fiecare, cu clești de oțel, duzini de oameni nevinovați, care nu se puteau apăra. Se ridicau deasupra vortexului, de unde dădeau drumul prăzii. Urmărind imaginile mărite, primite de la sateliți, Lucius și Ismail se așteptau ca cei ce cădeau din cer să fie dezintegrați odată intrați în vârtej.

— Groaza milioanelor de oameni sacrificați se va transforma în suficientă energie mentală negativă pentru a contrabalansa energia pozitivă prin care inamicul a creat vortexul, explică Lucius noua strategie de luptă.

— Rămași fără protecție, nu se vor mai putea apăra de rachetele noastre, concluzionă satisfăcut Ismail. Șah și mat!

Dar socoteala de acasă nu se potrivi cu cea din târg. Oamenii intrați în vortex, cohorte întregi, în loc să fie sfâșiați în bucăți, ajungeau teferi pe pământ. Rănile provocate de cleștii super-roboților se vindecau, spaima le dispărea, erau cuprinși de o stare euforică, după care se întindeau alături de paranormali. Pe măsură ce numărul lor creștea, se amplifica proporțional forța și mărimea vortexului.

Pe celălalt câmp de luptă, situația evoluase similar, vortexul românesc întinzându-se acum deasupra întregii zone a Europei de est și sud-est.

— La naiba, în loc să-i anihilăm, i-am întărit! scăpă Ismail o înjurătură, deși nu-i stătea în firea de musul-man.

— Până găsim o soluție de contracarare a emisiilor

de unde mentale care stau la baza formării vortexurilor, ne vom replia armatele pe poziții defensive. în ultimă instanță, putem folosi bombe nucleare, dar am distruge și planeta.

Pentru prima dată, Lucius nu mai părea atât de sigur pe el.

Trupele *Uniunii* primiră ordin de retragere generală la cel puțin o mie de kilometri depărtare de vortexuri, luându-și drept scuturi umane zeci de milioane de civili, pentru a se proteja de reapariția tornadelor dirijate. Cei doi copreședinți convocară statul major și șefii departamentelor științifice.

In acest timp, oameni încă nemicrocipați din toate zonele planetei renunțau la dispozitivele anti-telepatice și încercau să ajungă în teritoriile controlate de aretieni și de români. Unii reușeau să treacă de barajele soldaților unioniști, îngroșând rândurile celor ce doreau să lupte, mental sau cu arma în mână împotriva dictaturii, dar majoritatea cădeau sub gloanțe.

Alianța ad-hoc a aretienilor și oamenilor ce doreau libertate căpătă o denumire: *Eliberatorii.* Vortexurile continuau să se extindă până ce se contopiră. Megavortexul se apropie de noile aliniamente ale armatelor unioniste. Acestea se repliară din nou, o mie de kilometri mai departe. în zonele controlate de *Uniune,* luptele de gherilă se amplificau, chiar dacă erau înăbușite destul de repede. Când tabăra *Eliberatorilor* ajunsese să dețină o treime din suprafața Terrei, *Uniunea* contraatacă în forță. Toate vehiculele de luptă, aeronave, acvanave, superroboți, erau acum echipate suplimentar cu emițătoare de unde acustice dizarmo-

 nice, având fiecare o putere de câteva sute de decibeli. Soldații *Uniunii* purtau căști speciale antifonice. Ajunse în apropierea *megaciclonului mental,* armatele unioniste declanșară un bombardament de zgomote infernale. Armoniei creatoare i se opunea forța haosului distructiv. Puterea vortexului începu să pălească. Românii înțeleseră că trebuiau să apeleze la ultimele resurse. Efectuară o manevră de retragere. Aviația inamică pomi în urmărire, dar intră în raza de acțiune a super-laserului, care făcu ravagii. *Uniunea* răspunse cu super-roboții, românii replicând cu *Invictus.* Are- tienii se angajară în confruntările aeriene, alături de români. Zburătorii se divizară în animale ce purtau fiecare un singur aretian. Trăgeau cu fascicole concentrate de radiatii moleculare, ce modificau structura chimică a armei unioniste lovite, scotând-o din func- țiune și, în final, dezintegrând-o. După fiecare salvă se camuflau, astfel că navele inamice nu le mai puteau localiza decât pe monitoarele de bord. La sol, luptele erau la fel de crâncene, trupele române fiind suplimentate cu milioane de voluntari. Bătălia atinse paroxismul, cu pierderi grele de ambele părți. Rezultatul atârna de un fir de păr.

O escadrilă de aeronave masive, camuflate hyper stealth, gonea nebunește spre Nordul Europei. In nava

din frunte, Ryan privea încordat kilometrajul. De reu-

șita misiunii sale putea depinde soarta războiului. La plecare, lonașcu, cu sudoarea șiroindu-i pe frunte, în timp ce coordona încordat unitățile de luptă, îi urase, printre dinții încleștați: *Dea Dumnezeu să reușești, că tare păcat ar fi de planeta asta frumoasă să piară din cauza a doi scelerati.*

Un gând nu-i dădea pace - *fără acest popor mândru, inteligent și extrem de credincios, șansele omenirii ca să scape de dictatură ar fi fost mult mai mici.*

își aduse aminte de alte vorbe ale consulului: *De-a lungul ultimelor două secole, ne-am tot fript intrând în alianțe conduse de mari puteri, care ne garantau protecția în fața unor potențiali cotropitori, ca să ne poată subjuga ei. Am decis să devenim noi, românii, o mare putere econo- mico-militară, reușind cu un efort titanic, prin angrenarea tuturor etniilor din Europa înrudite cu dacii, urmașii pelas- gilor veniți din ceruri.*

La trei sferturi de oră, indicatorul îl anunță că în zece minute ajungeau deasupra obiectivului. Transmise semnalul către restul flotilei, îndreptându-se spre spatele aeronavei. Trecu printre două rânduri de soldați, echipați complet în alb, care-1 priveau cu încredere. Trapa de acces se deschise încet. O sută de oameni își verificară GPS-urile și cronometrele de la încheietură, avântându-se în gol, unul după altul, în noaptea luminată de dansul jucăuș al aurorei boreale, o mie

de parașute albe coborau ca niște fulgi imenși peste întinderea acoperită de zăpada imaculată. Pe cer, aeronavele virară scurt, întorcându-se grăbite pe câmpul de luptă.

Ajuns la sol, batalionul se regrupă rapid. își puseră schiurile telescopice, pornind iute spre lacul înghețat aflat la un kilometru depărtare, spre nord. La marginea lui se zărea o mică unitate militară, rămasă de pe vremea când în apropiere fusese linie de graniță. Acum, după reînceperea războiului, baza fusese reactivată. Două sute de oameni se furișară fără zgomot, încer- cuind barăcile. Aproape de Polul Nord, departe de linia frontului, paza era slabă. Cele câteva santinele fură reduse rapid la tăcere. Prin orificiile de aerisire introduseră gaz adormitor în toate clădirile. Așteptară câteva minute, apoi deblocară încuietorile și capturară, fără rezistență, toată garnizoana. Toți soldații români se grăbiră să ocupe spațiile disponibile. Știau că avioanele de patrulare unioniste ar fi semnalat orice formațiune neobișnuită identificată la sol. Ryan, împreună cu șeful comandoului, Macovei, și douăzeci de soldați musculoși, coborâră într-una din pivnițe, îndepărtară niște lăzi, apoi, cu câteva fazere, făcură o gaură în podea. Când fu suficient de adâncă, introduseră o minibombă cu detonare telecomandată. Căptușiră pereții cu saltele de dormit, pentru amortizarea zgomotului. Explozia produse un crater adânc și lat

de aproape doi metri. Ryan, îngrijorat, coborî în groapă cu detectorul de metale. Dacă nu memorase corect una din coordonatele primite de la Rocky, totul ar fi fost în zadar. Când își pierduse aproape ultimele speranțe, ledul începu să pâlpâie. Nu-și putu stăpâni un icnet scurt de bucurie. începură să sape cu frenezie, schimbându-se la primul semn de oboseală. După o oră, de sub stratul gros de moloz

apăru un chepeng metalic, cu panou alfanumeric. Tensiunea atinse cote maxime. O singură cifră tastată greșit și totul ar fi sărit în aer, îngropând, odată cu prețioasa *comoară,* orice speranță de izbândă. Ryan avu un moment de ezitare. Patruzeci și doi de ochi îl priveau cu teamă. Totul depindea acum de el. închise ochii, trase adânc aer în piept și încercă să se liniștească. își întrezări viitorul imediat: *Nu, nu aici va fi sfârșitul.* îi redeschise. Reuși să-și stăpânească tremurai mâinii. Apăsă cu grijă fiecare tastă. Când termină, timp de zece secunde extrem de lungi nu se întâmplă nimic. Apoi, se auziră câteva declicuri și chepengul masiv glisă greoi, însoțit de un oftat general de ușurare. Coborâră precauți un număr de trepte, până se pomeniră într-un coridor lung, puternic luminat, pe care puteau încăpea chiar și camioane de mare tonaj. La capătul său se zăreau două porți mari, glisante, cu senzori. Parcurseră în ritm alert distanța până la ele. Când porțile se deschiseră, rămaseră tablou. Intr-un hangar subteran imens, o mie de super-

roboți impunători, cu forme aerodinamice, asemănători cu cei din *Invictus,* stăteau frumos aliniați, parcă așteptându-și piloții-operatori.

Macovei se repezi spre Ryan, strângându-1 cu putere în brațe și pupându-1 pe amândoi obrajii.

— Izbutiși, băiete drag!

Pe fetele soldatilor se citea o mare bucurie. In eu- ,

foria generală, nimeni nu remarcă lacrima ce se prelinse discret din colțul ochiului stâng al lui Ryan.

★ ★ ★

în ciuda pierderilor tot mai grele, armatele *Uniunii* avansau lent, pas cu pas, datorită covârșitoarei superiorități numerice si în armament. Pe măsură ce se re- trăgeau, luptătorii din tabăra *Eliberatorilor* opuneau o rezistență tot mai înverșunată. Din păcate, nu avuseseră arme pentru mulți din oamenii recent înrolați în rândurile lor, majoritatea folosindu-le pe cele capturate de la inamic. Bătălia ajunse să se ducă aproape orbește, pe o ceață densă, datorată cantităților imense de praf ridicate în atmosferă de munții intens bombardați. Pâcla groasă era intermitent luminată de fulgerele exploziilor. Aerul puternic magnetizat distor- siona puternic comunicațiile. Intuiția devenise decisivă în localizarea și doborârea inamicului, iar aici *Eliberatorii* erau superiori, cunoscând mai bine terenul

de luptă. Combatanții păreau doi titani orbi, cu milioane de capete și brațe, bâjbâind în căutarea adversarului pentru a-i da, cu ultimele sforțări, lovitura decisivă. Exact când *colosul Uniunii* credea c-a tras lozul câștigător, fu pocnit zdravăn, prin surprindere, în locul cel mai vulnerabil. Mica armată de super-roboți, recuperată de batalionul dirijat de Ryan, atacă violent centrul de comandă al *Uniunii* din Anzi. Speriați, ne- cunoscând puterea noului atacator, cei doi copreședinți retraseră de pe principalele teatre de operațiuni jumătate din aviație și din super-roboți, precum și o mare parte din trupe, îmbarcată pe nave din flotă, pentru a face față atacului și a-și salva pielea. Greșeala tactică fu speculată imediat de *Eliberatori.* Scăpați de

presiune, preluară inițiativa în spațiul aerian, spărgând frontul inamic. Resturile flotilelor aeriene ale *Uniunii* se retraseră în dezordine spre America de Sud, lăsând trupele de la sol fără acoperire. Supuse unor bombardamente necruțătoare din aer și atacate cu vigoare renăscută pe pământ, armatele unioniste terestre și navale de pe câmpurile de luptă din Eurasia, America de Nord si Africa, fură nimicite. Zeci de mili- oane de oameni de pe cele trei continente, eliberați de sub stăpânirea *Uniunii,* se alăturară armatei *Eliberatorilor.* Aceștia preluară toate navele de război abandonate de inamic și încă operaționale. O mega-armadă, însoțită de ce mai rămăsese din aviația românilor,

zburătorii aretienilor, la care se alăturară două mii de avioane recuperate de la *Uniune,* se îndreptară spre ultimul bastion al dictaturii, pentru confruntarea decisivă.

A A A

Aero-batalionul lui Macovei avea de înfruntat un adversar de șase ori mai numeros, compus din două mii de super-roboți și patru mii de aeronave, plus lansatoarele de rachete teleghidate montate pe cinci sute de vase de război.

Se angajau într-o misiune sinucigașă pe care și-o asumaseră în mod conștient. Trebuiau să țină ocupat grosul armatei inamice cel puțin o săptămână. De atât aveau nevoie *Eliberatorii* pentru a se impune pe fronturile principale. Cu excepția lui Ryan, toți erau piloți de elită, antrenați pe *Invictus.* Americanul avea însă suficiente ore de pilotaj din vremea antrenamentelor pentru *aventura aretiană.*

Prima confruntare avu loc deasupra Caraibelor. După o ciocnire violentă, în care provocă pierderi serioase inamicului, flotila de roboti a *Eliberatorilor* simulă o manevră de retragere spre America de Nord, urmărită de unitățile aeriene unioniste. Continuată *fuga* spre nordul Asiei, atrăgând urmăritorii tot mai departe. Aeronavele și super-roboții *Uniunii* se întoar-

seră din drum abia când survolau Oceanul Arctic. Trecuseră deja trei zile. Mini-flotila lui Macovei efectuă o voltă, reatacând bastionul unionist din America de Sud dinspre Australia. Știau că inamicul n-o să mai muște momeala și a doua oară, dacă ar fi încercat o nouă repliere strategică. Acum aveau să lupte pe viață și pe moarte, până la ultimul om. Fură întâmpinați deasupra Pacificului de Sud.

— Pe ei, vitejii mei! răsună îndemnul încercatului Macovei.

— Pentru libertate, învingem sau murim! veni răspunsul din peste nouă sute de piepturi.

Se avântară într-o încleștare cruntă, de totul sau nimic.

■fr Ar -fr

Armata întărită a *Eliberatorilor* trecuse de mijlocul Atlanticului când Semloh simți pericolul în care se afla *complementul* său. Trimise un gând către aretieni și altul către lonașcu - *Ryan are nevoie de mine. Mă duc să-l ajut.* Ceilalți înțeleseră mesajul. Zburătorul lui Semloh fu urmat voluntar de o sută de

aretieni și trei sute de *Invictus.* Țâșniră ca din tun spre ieșirea din atmosferă. După două ore, soseau la destinație. Ajunseră la întâlnirea cu moartea exact când confruntarea atinsese apogeul. Pe câmpul de luptă aerian, o sută de

super-roboți *eliberatori* înfruntau patru sute de super- roboți și șase sute de avioane unioniste, dintr-un total inițial împătrit de aeronave.

Trei sferturi din navele *Uniunii* se reorientară, îndreptându-se contra noilor veniți. Lupta se echilibra. *Rezistă, Ryan. Vin. Sunt aproape.* Escadrila condusă de Semloh, ordonată în V, cu vârful spre inamic, atacă frontal, trăgând cu toate gurile de foc disponibile. Flota *Uniunii* ripostă pe măsură. Semloh reuși să facă o pârtie printre inamici, ajungând în proximitatea lui Ryan. Nava-robot a acestuia era serios avariată, dar continua să facă ravagii printre adversarii care o împresuraseră din toate părțile. In jurul lor, rachetele, fasciculele de raze de toate felurile se întretăiau bezmetic, producând avalanșe de explozii. Nave din ambele tabere se prăbușeau în flăcări în apele oceanului, care le înghițea clocotind cu furie.

îmi pare rău Semloh, dar trebuie să te părăsesc. Reușita scopului propus implică sacrificiul suprem. Asta am învățat de la voi. Aretianul simți tristețea din gândul fratelui său pământean. *Ryan, când murim, continuăm să trăim prin ceea ce am lăsat în urma noastră!*

Drona lui Ryan se îndepărtă, poziționându-se în mijlocul unui grup de nave inamice. Când explodă, rase totul în jur pe o rază de peste un kilometru. Treizeci de super-roboți unioniști se duseră la fund. Sem-

loh îi urmă exemplul. Atacul său îi înfuriase pe unio-

 ţâind serios muntele şi lăsând în urma sa im nor negru, hidos. Oamenii din satele răsfirate pe versant, care asistaseră la prăbuşire, aveau să povestească nepoţilor că au auzit un hohot de râs malefic, care părea că vine din imensa fundaţie a construcţiei distruse.

t >

Războiul se terminase, dar preţul plătit fusese uriaş: sute de milioane de morţi, mii de aşezări distruse, aer greu respirabil. Doar o sută de aretieni supra vieţui- seră. Speranţa, însă, renăscuse.

Trecuseră câţiva ani de la *Războiul planetar împotriva dezumanizării.* Patru zburători survolau agale Sahara, la altitudine mică. Dedesubt, oazele de verdeaţă se în- mulţiseră ca ciupercile după o ploaie abundentă.

Sherryll privi visătoare la peisaj. O umbră de melancolie trecu repede peste chipul ei. Acum trebuia să privească spre viitor. Undeva, acolo jos, micuţul Ryan citea povestea în care tatăl său salva lumea de balaurul cel rău. La mii de ani-lumină depărtare, un *frăţior* robust, cu aripi şi membre viguroase, se pregătea intens pentru examenul vieţii lui.

— Crezi că mai avem o şansă, Ucsan?

Aretianul îşi cântări bine gândul de răspuns.

— Oamenii au redescoperit/orţa *spiritului.* Trecând peste obiecţiile subiective, umanitatea a înţeles că tre-

— Executați ordinul, idioților! Ce mai așteptați? se răsti la ei sud-africanul, trezit brusc din reverie.

Pentru prima dată, subordonații îl vedeau pierzându-și cumpătul. Se întoarseră spre tablourile de comenzi, pentru a iniția procedurile de lansare, dar era prea târziu. Unda de șoc creată de *transa mentală planetară* lovi toate bazele *Uniunii* care mai rămăseseră. Toți microcipații se prăbușiră precum un gigantic joc de domino, sub efectul exploziei cipurilor implantate în creiere.

Cum și cei mai apropiați colaboratori aveau cipuri montate, Lucius și Ismail se treziră deodată singuri. Se făcu întuneric. Un operator căzuse peste comutatorul care controla lumina din sală.

Turcul privea în gol.

— Mi-e greu să cred că am pierdut totul, când eram atât de aproape de victorie!

Instinctiv, sud-africanul vru să-și aprindă un trabuc, bâjbâind după cutie, însă n-o găsi la locul ei. Ridică din umeri, resemnat. Calmul îi revenise.

— *Lejeux sont faits. Rien ne va plus!*

Se înțeleseră din priviri. Tastară codurile concomitent, apăsând apoi butoanele roșii. O voce electronică, impersonală, rosti implacabil: *sistemul de autodistrugere activat. Până la explozie mai sunt zece, ...trei, doi, unu...* Se auzi un țiuit scurt, urmat de bubuituri puternice, succesive. Rețeaua de buncăre făcu implozie, zgâl-

— Operator, raportează situația inamicului!

Vocea lui Lucius se dorea fermă, dar nu putea disimula iritarea.

— Ca efective aeriene mai au câțiva super-roboți *Invictus* și vreo două sute de aeronave, la care se adaugă circa o sută de aretieni. Efective terestre - aproape zece milioane de soldati si circa cinci mii de blindate, din care douăzeci la sută purtătoare de rachete, pre- ciză soldatul, după interpretarea imaginilor primite de la satelit.

— Avem suficiente rachete ca să-i contracarăm, remarcă Ismail. Cred că putem negocia condițiile încetării focului. Chiar dacă am rămas fără suport aerian, le putem decima toată armata terestră.

Lucius, adâncit în gânduri, nu-i răspunse. Liniștea pogorâtă brusc sporea tensiunea din sala centrului de comandă, în care se reunise Statul Major, în frunte cu cei doi copreședinți. Un operator ce urmărea imaginile transmise de un satelit al *Uniunii* anunță contrariat:

— Masele ostile de oameni s-au oprit la poale. De fapt, pe întreaga planetă, sute de milioane de oameni formează lanțuri imense și par să mediteze cu ochii închiși!

— Lansați rachetele imediat, câte una spre fiecare adunare! strigă furios Ismail.

Cei aflați la pupitre se uitară întrebător spre Lucius. Ca să fie pusă în aplicare, comanda trebuia aprobată de ambii copreședinți.

niști prin distrugerile provocate. Trimiseră împotriva zburătorului său douăzeci de nave. Aretianul făcu câteva viraje, până-și strânse toți urmăritorii într-un

singur mănunchi, apoi frână brusc, ajungând în dreptul lor. Zburătorul se transformă într-o uriașă minge de foc, mistuind toți companionii. Urmând exemplul *com- plemenților,* toate navele *eliberatorilor* se sacrificară, trăgând după ele ce mai rămăsese din flota inamică. Dedesubt, valurile sfârâiră mult timp, acoperite pe zeci de kilometri pătrați de resturile fumegânde. Se pomi o ploaie torențială cu picături cât boabele de strugure. Dumnezeu jelea.

A A A

înainte de a ajunge pe continentul sud-american, armata aeriană principală a *Eliberatorilor* reuși să elimine, cu pierderi foarte mari, ultimele escadre unioniste. Același deznodământ îl avură și ultimele lupte navale. Rămășițele armatei terestre unioniste, circa un milion de soldați microcipați, se retraseră în fortificațiile solide, strategic poziționate în zonele înalte, greu accesibile, din Anzi. Lansatoarele de rachete fură puse în poziție de tragere, iar soldații, ascunși în spatele zidurilor groase din aliaj aur-titan, poziționară gurile de foc în deschizăturile speciale, pregătiți să facă măcel printre zecile de milioane de potențiali atacatori.

buie să folosească imensa cantitate de cenușă a celor morți în război pentru a refertiliza pământul pârjolit. Apoi, printr-o *concentrare mentală globală,* a reușit să producă miniglaciațiunea care a stabilizat geoclimatic Terra. Precipitațiile masive și abundente,

concomitent cu răcirea accentuată a climei în zonele ecuatoriale și tropicale, au dus la transformarea imenselor suprafețe aride în câmpii roditoare.

— Da, Sherryll, planeta renaște. Va fi pace, cel puțin pentru câteva generații de-acum încolo, atâta timp cât greșelile care-au dus la ultimele conflagrații globale, putând duce la distrugerea *Planetei Albastre,* au să rămână vii în amintire, iar imensa majoritate a pământenilor vor pune *reflecția* înaintea *impulsivității.*

Airam își completă semenul:

— Sper ca oamenii să înțeleagă ceva important - numai o guvernare înțeleaptă, care să asculte toate vocile, va permite evoluția și, totodată, prezervarea biosului planetar, indispensabil supraviețuirii voastre.

Fionna nu-și putu stăpâni curiozitatea:

— Ce vești aveți din lumea voastră? Cum a afectat ultimul război terrian viața în sistemul complementar Aret?

— In timpul conflictului, răspunde Airam, simptomele letargice s-au acutizat. Sute de mii de aretieni s-au dus în *lumea lui Xoryah,* iar câteva milioane au supraviețuit cu greu. Acum, când oamenii au devenit exce-

siv de blânzi, majoritatea semenilor noștri au devenit hiperactivi, crescând mult și rata înmulțirii. *Consiliul* caută să țină în frâu fenomenul prin accelerarea proceselor de colonizare a noi sisteme solare, canalizân- du-le astfel surplusul de energie spre rezolvarea unor probleme complexe.

Sherryll se uită spre Ucsan.

— Voi, puținii supraviețuitori de aici, ce aveți de

gând? Vă întoarceți acasă?

— Rămânem aici cel puțin încă o generație, să ajutăm la consolidarea trendului pozitiv. Trebuie să vă maximizați șansele ca specie, extinzându-vă pe cât mai multe planete. Transformarea acestora în areale locuibile e un proiect de anvergură, pe termen foarte lung, la care putem contribui din plin cu experiența noastră. Sprijinindu-vă, de fapt, ne ajutăm și pe noi. In fond, depindem unii de alții.

Animalele-nave se făcură tot mai mici, până se pierdură în cercul portocaliu al soarelui care apunea la orizont.

Banchizele uriașe cuprinseseră țărmurile ca într-o menghină. Doar departe, spre nord, apele Atlanticului reușeau să-și facă loc printre bucățile mari de gheață, care încercau să se lipească, asemenea unui gigantic

joc de puzzle completat de zei. Locatarii imenselor colonii de păsări oceanice și arctice se mutau treptat, ur- mându-și hrana acvatică.

Figura umană a micuțului Rygon, care zburase pe culmea cea mai înaltă, contempla fascinată cum gheața, pârâind, se forța zadarnic în lupta cu malurile înalte și stâncoase. La poale, o ființă-copilă, cu trăsături are- tiene și trup umanoid, alerga râzând un pui de pinguin imperial, sub privirile nemulțumite ale părinților cu cioc, ce-și manifestau protestul prin gâgâieli insistente și legănări caraghioase. Din singura clădire de pe insulă apăru o aretiană înaltă,

cu ținută maiestuoasă. Privindu-și odraslele, în ochi îi puteai citi dragostea maternă, ocrotitoare.

— Xerya, nu mai necăji pasărea! Rygon, trezirea! Copii, e vremea prânzului!

Progeniturile receptară mesajul telepatic. *Fetița* alergă sub brațul ocrotitor al mamei, iar *băiețelul* planå elegant, aterizând chiar lângă intrare.

în stratul de pământ întins pe podeaua sălii încăpătoare crescuse o recoltă bogată de legume. Cenușa trupurilor celor zece gardieni unioniști se dovedise un excelent îngrășământ natural. într-un colț, întinsă pe o tăblie sprijinită de bolovani masivi, o focă proaspăt ucisă își aștepta mesenii. Culeseră un braț de verdeață și se așezară la masă, înfulecând cu poftă.

Zergonya reușise să-și dizolve microcipul înaintea *transei globale.* Când îi fusese montat, în mintea ei pă-

trunsese un intrus care căutase să-i subjuge gândurile. II dominase, în cele din urmă. Supraviețuise simulând îndeplinirea *ordinelor.* Pe neașteptate, grosul garnizoanei plecase precipitat spre un front de luptă, iar aretiana acționase, speculând momentul prielnic. Neutralizarea puținilor soldați rămași se dovedise floare la ureche pentru ea.

Acum era mulțumită. Ochii indiscreți ai sateliților nu puteau remarca frumoasa căsuță, bine ascunsă sub un strat gros de zăpadă aproape înghețată. Eliminase tot ce putea fi detectat din aer sau de pe pământ. în acest loc neprielnic și neștiut, departe de orice continent sau așezare umană, *puii* puteau crește nestingheriți, sub atenta ei

supraveghere, până atingeau maturitatea sexuală. *Atunci, dacă vor fi fertili…*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

După ce am citit această carte, im ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă.
Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS